

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖ

**BENDRIEJI PRINCIPAI
BENDROSIOS NORMOS**

MŪSŲ CHARIZMA

IGNACIŠKOJO DVASINGUMO BIBLIOTEKĖLĖ

TURINYS

POPIEŽIŠKOSIOS PASAULIEČIŲ REIKALŲ TARYBOS DEKRETAS.....	7
KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS BENDRIEJI PRINCIPAI	
Įžanga.....	9
I. Mūsų charizma.....	10
II. Bendruomenės gyvenimo organizavimas.....	12
III. Bendrųjų principų priėmimas.....	14
KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS BENDROSIOS NORMOS	
I. Narystė.....	16
II. Gyvenimo būdas.....	17
III. Bendruomenės gyvenimas ir valdymas.....	18
A. Generalinė asamblėja.....	18
B. Vykdomoji taryba.....	18
C. Naujų bendruomenių kūrimas.....	20
D. Nacionalinės bendruomenės.....	21
E. Vietos bendruomenės.....	21
F. Bažnyčios asistentas.....	22
G. Bendrųjų principų ir Bendrųjų normų keitimas.....	23

2015

Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė

Antras (pataisytas) leidimas

MŪSŲ CHARIZMA

Ižanga.....	24
-------------	----

I DALIS. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės ugdymo kriterijai.....	27
--	-----------

I. Pašaukimas į krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę

A. Ieškoti ir rasti savo pašaukimą Bažnyčioje.....	27
1. Asmeninis pašaukimas.....	27
2. Krikščioniškasis pašaukimas.....	28
3. Atskiras KG bendruomenės pašaukimas.....	29
4. Kas būdinga KG bendruomenės nariui.....	32
5. KG bendruomenės pedagogika.....	33
B. Atsidavimas misijai.....	40
1. Apaštalinės misijos prasmė.....	40
2. KG bendruomenės misijos laukas.....	43
3. KG bendruomenės misijos sklaida.....	44
4. Rasti savo misiją KG bendruomenėje.....	46

II. Krikščioniško gyvenimo bendruomenė

A. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės vystymasis.....	52
B. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės apibūdinimas.....	53
1. Gyvenimo bendruomenė.....	53
2. Bendruomenės misija.....	55
3. Pasaulio bendruomenė.....	56
4. Bažnyčios bendruomenė.....	58

III. Įsipareigoti krikščioniškojo gyvenimo bendruomenei

A. Įsipareigojimo pagrindas.....	60
B. Laikinasis įsipareigojimas.....	61
1. Laikinojo įsipareigojimo etapai.....	61
2. Laikinojo įsipareigojimo tikslas ir prasmė.....	62
3. Kaip priimamas laikinasis įsipareigojimas.....	64
C. Nuolatinis įsipareigojimas.....	64
1. Nuolatinis įsipareigojimas.....	65
2. Viešas įsipareigojimas.....	66

II DALIS. Krikščioniško gyvenimo bendruomenės augimo procesas.....	67
---	-----------

KG bendruomenės ugdymo plotmės.....	67
KG bendruomenės ugdymo etapai.....	72
Pagrindiniai augimo etapai KG bendruomenėje.....	74
Pirmoji pažintis ir priėmimo laikotarpis KG bendruomenėje.....	75
Pasirengimo krikščioniškajam pašaukimui etapas.....	78
Pašaukimo atpažinimo etapas.....	82
Apaštalinės įžvalgos etapas.....	85

Santrumpos

BN – Bendrosios normos

BP – Bendrieji principai

DP – Dvasinės pratybos

KG – Krikščioniškojo gyvenimo

POPIEŽIŠKOSIOS PASAULIEČIŲ REIKALŲ TARYBOS

DEKRETAS

1620/90/AIC-50

PRATARMĖ

Su džiaugsmu skelbiame šį Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės *Bendrujų principų* tekstą, pakeičiantį ankstesnįjį, skelbtą 1971 metais. Jame išsaugota tai, ką geriausia išlaikė mūsų tradicija, bei įtraukti pagrindiniai pokyčiai, įvykę nuo 1971-ųjų iki šių dienų. Tai, kad *Bendruosius principus* Generalinė asamblėja patvirtino visapusišku sutarimu, yra ženklas, kad per juos į mus kreipiasi Dievas. Galiausiai *Bendrieji principai* parodo, koku būdu mes norime atsilipti į Kristaus kvietimą. Jie yra mūsų sandora su Dievu, su Bažnyčia ir su visais žmonėmis.

Būdami tvirtai tuo įsitikinę ir nuolankaus tikėjimo skatinami, kreipiamės į Šventąjį Sostą, kad būtų patvirtintas mūsų pašaukimas ir mes būtume išsiųsti jį įgyvendinti Dievo tautoje. Šventojo Sosto pritarimas ir kanoninis patvirtinimas per Bažnyčią mums leidžia dar kartą išgyventi labai seną keliaujančios Dievo Tautos apeigą – iškilmingą sandoros patvirtinimą.

Tegul šis dvigubas patvirtinimas padeda mums dar labiau vienytis su visa Bažnyčia, nuosekliai ir išsvermingai skelbiančia Evangeliją įvairiose vietose, įvairiomis aplinkybėmis ir įvairiausiems žmonėms. Testiprėja mūsų meilė popiežiui ir Šventajam Sostui – regimajai Bažnyčios slėpinio išraiškai.

Šie *Bendrieji principai* padės mums įgyvendinti mūsų giliausius troškimus tarnauti. Remkimės jais maldoje, asmeniškai ir bendruomenėje. Vertindami savo gyvenimą ir planuodami veiklą pasinaudokime jais kaip įkvepiančia nuroda.

Padrašinti Pranciškaus Ksavero, per kurio šventę gavome kanoninį Šventojo Sosto patvirtinimą, pavyzdžio, atnašaukime Bažnyčiai savąjį apaštalinės ignaciškosios bendruomenės gyvenimą.

Apsvarsčiusi ir atidžiai išstudijavusi Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės *Bendrujų principų* tekstą, 1990 m. rugsėjo 7 d. priimtą šios tikinčiųjų asociacijos Generalinėje asamblėjoje Gvadacharoje (Meksika) ir vėliau pateiktą kanoniškai patvirtinti Popiežiškajai pasauliečių reikalų tarybai;

taip pat atsižvelgdama į toje pačioje asamblėjoje patvirtintas Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės *Bendrasias normas*;

pripažindama, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė tęsia t. Jeano Leunis'o, SJ, įkurtą Marijos kongregaciją, kilusių iš *pasauliečių grupių, kurios nuo 1540 m. šv. Ignaco Lojolos bei jo bendražygių iniciatyva pradėjo burtis įvairiose pasaulio šalyse*, veiklą (žr. *Bendrieji principai*, 3);

įvertindama didelę šimtamečio bendradarbiavimo tradiciją, 1584 m. gruodžio 5 d. pradėtą popiežiaus Grigaliaus XIII bule *Omnipotentis Dei*, vėliau palaikomą ir sutvirtintą daugeliu kitų popiežių dokumentų ir ypač – popiežiaus Pijaus XII Apaštaline konstitucija *Bis Saeculari* (1948 m. lapkričio 27 d.), bei praturtintą šventais liudijimo ir apaštalavimo pavyzdžiais;

atsižvelgdama į įsipareigojimą *visų socialinių sluoksnių krikščionių – vyrų ir moterų, vyresnių ir jaunių, – norinčių kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę bei atpažinusiu, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra jų asmeninis pašaukimas Bažnyčioje*, atitinkantis jos charizmą ir dvasingumą (žr. *Bendrieji principai*, 1 dalis);

primindama, kad Pasaulio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenių federacija buvo pripažinta kaip Tarptautinė katalikiška organizacija, kurios įstatus 1971 m. gegužės 31 d., po trejų metų bandomojo laikotarpio, patvirtino Šventasis Sostas;

taip pat atsižvelgdama į dabartines Kanonų teises kodekso normas dėl tikinčiųjų asociacijų Bažnyčioje

POPIEŽIŠKOJI PASAULIEČIŲ REIKALŲ TARYBA

PATVIRTINA Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę kaip viešą tarptautinę popiežiaus teisių tikinčiųjų asociaciją pagal dabar galiojančius Kanonų teisės kodekso 312 ir tolimesnius straipsnius

IR PRITARIA jos *Bendriesiems principams*. Pateiktas dokumentas saugomas šios dikasterijos archyve.

Pažymėtina, kad popiežiškasis Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės Bendrųjų principų patvirtinimas suteiktas kaip tik Jubiliejiniais metais, švenčiant 500-ąsias šv. Ignaco Lojolos gimimo ir 450-ąsias Jėzaus Draugijos įkūrimo metines. Todėl visi Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariai turėtų įsigilinti į tai, ką savo laiške rašo Jėzaus Draugijos generolas t. Peteris Hansas Kolvenbachas, pabrėždamas, jog „ignaciškieji metai turi tik vieną tikslą – kad Šventoji Dvasia atnaujintų tiek asmeninį, tiek bendruomeninį apaštalinį gyvenimą“, ir kad jų šventimas įtrauktų „visus vyrus ir moteris, kurie artimai bendradarbiauja su Jėzaus Draugija arba vadovaujasi ignaciškuoju dvasingumu, tiksliai ir autentiškai atlikdami Dvasinės pratybas.“ To mes prašome Viešpatį, užtariant Švenčiausiąjai Mergelei Marijai, su kuria Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė nuo pat pradžių yra itin artimai susijusi ir iš kurios mes visada troškome mokytis ištikimybės Viešpačiui bei užsidegimo misionieriškai apaštalausti „didesnei Dievo garbei“.

Vatikanas, 1990 m. gruodžio 3 d.,
Šv. Pranciškaus Ksavero šventė

Kard. Eduardo F. Pironio
Prezidentas

Paul J. Cordes
Viceprezidentas

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS BENDRIEJI PRINCIPAI

*Priimti Generalinėje asamblėjoje 1990 m. rugsėjo 7 d.
Patvirtinti Šventojo Sosto 1990 m. gruodžio 3 d.*

IŽANGA

1. Trys dieviškieji Asmenys, žvelgdami į skandalingai susiskaldžiusią žmoniją, nusprendė visiškai atsiduoti žmonėms, kad išlaisvintų juos iš visų pančių. Iš meilės Žodis tapo Kūnu ir gimė iš Marijos, paprastos Nazareto mergelės.

Atėjęs pas vargšus ir prisiemęs jų gyvenimą, Jėzus ir mus kviečia be paliovos dovanoti save Dievui bei kurti vienybę tarp žmonių. Šis Dievo atsidavimas mums ir mūsų atsakas jam, veikiant Šventajai Dvasiai, įvairiausiomis mūsų gyvenimo aplinkybėmis tęsiasi iki šios dienos.

Mes, Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariai, sudarėme šiuos *Bendruosius principus* kaip pagalbinę priemonę, padedančią pasirinkti taip, kaip rinktųsi Jėzus Kristus, kad per Jį, su Juo ir Jame įsitrauktume į šį meilės kvietimą, atskleidžiantį amžiną Dievo ištikimybę savo pažadui.

2. Kadangi mūsų bendruomenė siekia gyventi krikščioniškai, šie Principai turėtų būti priimami ne paraidžiui, o pirmiausia vadovaujantis Evangelijos dvasia ir meilės įstatymu. Šis įstatymas, kurį Dvasia įrašo mūsų širdyse, kiekvienoje kasdienio gyvenimo situacijoje pasireiškia kaskart vis naujai. Kiekvienas pašaukimas yra individualus, o šis įstatymas leidžia mums būti atviriems ir laisviems, visada prieinamiems Dievui. Jis ragina suvokti, kokia svarbi yra mūsų atsakomybė, padeda ieškoti atsakymų į šiandienos keliamus klausimus bei kartu su visa Dievo tauta ir visais geros valios žmonėmis siekti pažangos ir taikos, teisingumo ir meilės, laisvės ir pagarbos visiems žmonėms.

3. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra vieša pasaulinė asociacija, kurios vykdomasis centras šiuo metu yra Romoje. Ji tęsia Marijos kongregacijų, įkurtų t. Jeano Leunis'o, SJ, ir pirmą kartą popiežiaus Grigaliaus XIII oficialiai patvirtintų 1584 m. gruodžio 5 d. bule *Omnipotentis Dei*, veiklą, o bendruomenės šaknys siekia metą, kai dar prieš atsirandant Marijos kongre-

gacijoms nuo 1540 m. šv. Ignaco Lojolos ir jo bendražygių iniciatyva įvairiose šalyse pradėjo burtis pasauliečių grupės. Mes einame šiuo krikščioniškojo gyvenimo keliu, džiaugsmingai vienydamiesi su visais mūsų pirmtakais, dėkodami už jų įdėtas pastangas ir apaštalinę veiklą.

Meile ir malda mes išlaikome bendrystę su visais vyrais ir moterimis, priklausančiais mūsų dvasinei tradicijai, kurie per Bažnyčią tapo mūsų draugais bei tarpininkais, padedančiais įvykdyti mūsų misiją.

I dalis

Mūsų charizma

4. Mūsų bendruomenę sudaro visų socialinių sluoksnių krikščionys – vyrai ir moterys, vyresni ir jauni, – norintys kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę bei atpažinę, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra jų asmeninis pašaukimas Bažnyčioje.

Mes siekiame tapti atsakingais krikščionimis, Bažnyčioje ir visuomenėje liudijančiais žmogiškąsias ir evangelines vertybes, ginančiais žmogaus orumą, šeimos gerovę ir kūrinių vientisumą.

Mes suprantame, kaip svarbu yra siekti teisingumo, ypač vargšams, ir patiems gyventi paprastai, taip išreiškiant savo laisvę bei solidarumą su jais.

Idant geriau parengtume savo narius liudijimui ir apaštalinei tarnystei, ypač ten, kur gyvename, į bendruomenę mes buriame žmones, jaučiančius neatidėliotiną poreikį savo žmogiškąjį gyvenimą ir krikščioniškojo tikėjimo pilnatvę vienyti pagal mūsų charizmą.

Atsiliepdami į Kristaus kvietimą, šios vienovės mes ieškome pasaulyje, kuriame gyvename.

5. Mūsų bendruomenės dvasingumas sutelktas į Kristų ir dalyvavimą Velykų slėpinyje. Jis kyla iš Šventojo Rašto, liturgijos, Bažnyčios mokymo ir Dievo valios atsiskleidimo per mūsų laikų įvykius.

Be šių bendrų šaltinių, ypatinga mūsų dvasingumo ištaka bei jam būdinga priemonė mes laikome šv. Ignaco Dvasinės pratybas.

Mūsų pašaukimas skatina gyventi šiuo dvasingumu, padedančiu mums atsiverti ir būti pasirengusiems viskam, ko Dievas tikisi iš mūsų kiekvienoje konkrečioje kasdienio gyvenimo situacijoje.

Mes ypač pabrėžiame, kad malda, asmeninis ir bendruomeninis įžvalgumas, kasdienė sąžinės peržvalga bei dvasinis vadovavimas yra itin svarbios priemonės ieškant Dievo ir jį atrandant „visuose dalykuose“.

6. Vienybė su Kristumi neatsiejama nuo vienybės su Bažnyčia, kur Kristus čia ir dabar tęsia savo išgelbėjimo misiją. Atidumas laiko ženklams ir Dvasios veikimui mums padės sutikti Kristų kiekviename žmoguje ir kiekvienoje gyvenimo situacijoje. Priklausydami Bažnyčiai, mes dalijamės jos turtais – dalyvaujame liturgijoje, apmąstome Šventąjį Raštą, studijuojame ir skleidžiame krikščioniškąjį mokymą.

Kadangi susirūpinimą mums kelia tos pačios problemos, susijusios su žmonijos pažanga bei šiandien Bažnyčios situacija, mes darbuojamės kartu su Bažnyčios hierarchija ir jos vadovais.

Priklausymas Bažnyčiai mus skatina kūrybingai bei konkrečiai bendradarbiauti plečiant Dievo karalystę žemėje ir būti pasirengusiems tarnauti ten, kur šiuo metu Bažnyčiai mūsų reikia.

7. Mūsų atsidavimas išreiškiamas asmeniniu įsipareigojimu Pasaulio bendruomenei per laisvai pasirinktą vietos bendruomenę. Eucharistijos telkiamą vietos bendruomenę padeda konkrečiai patirti, kaip mus vienija meilė ir veikla, nes kiekviena mūsų bendruomenė yra žmonių sambūris Kristuje, jo mistinio Kūno ląstelė. Mus sieja tas pats įsipareigojimas, gyvenimo būdas bei tai, kad Mariją priimame ir mylime kaip savo Motiną. Mūsų atsakomybė kuriant bendruomeninius ryšius nesibaigia vietos bendruomene, bet siekia ir nacionalinę bei Pasaulio krikščioniško gyvenimo bendruomenes, taip pat bendruomenes, kurioms mes priklausome (parapiją, vyskupiją), visą Bažnyčią ir visus geros valios žmones.

8. Kaip keliaujančios Dievo tautos nariai, iš Kristaus mes gavome misiją savo nusistatymu, žodžiais ir veiksmais būti jo liudytojais visiems žmonėms bei prisiimti jo misiją nešti Gerąją Naujieną vargdieniams, skelbti belaisviams išvadavimą, akliesiems – praregėjimą, vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų.

Mūsų gyvenimas iš esmės yra apaštalinis, o KG bendruomenės misijos laukas beribis, apimantis ir Bažnyčią, ir pasaulį. Mes esame skatinami nešti Gerąją išgelbėjimo Naujieną visiems žmonėms, tarnauti pavieniems asmenims bei visuomenei, atverdami jų širdis Dievui, ir kovoti, kad keistūsi žmonės engiančios struktūros.

a) Kiekvieną iš mūsų Dievas kviečia liudyti Kristų ir jo išganingą veikimą savo aplinkoje. Idant Evangelija plačiau ir veiksmingiau pasklistų tarp įvairių žmonių, įvairiose vietose bei įvairiomis aplinkybėmis, būtinas asmeninis apaštalavimas.

b) Antra vertus, įvairiais būdais apaštalaujame ir kaip bendruomenė. Ji skatina ar per atitinkamas struktūras palaiko apaštalinę narių veiklą arba bend-

ruomenės nariai prisideda prie kitų pasauliečių ar religinių organizacijų veiklos.

c) Bendruomenė remia mūsų apaštalinį įsipareigojimą, kad ir kur jis būtų atliekamas, bei padeda būti visada pasirengusiems vykdyti tai, kas ištis skubu ir visuotina, skatindama sąžinės peržvalgą ir asmeninį bei bendruomeninį įžvalgumą. Mes stengiamės suteikti apaštalinę prasmę net ir kukliausiems mūsų kasdienybės reiškiniams.

d) Bendruomenė mus ragina skelbti Dievo Žodį ir dirbti, kad keistųsi visuomenės struktūros, padėti žmonėms išsilaisvinti iš bet kokios diskriminacijos, ypač naikinant atotrūkį tarp turtingųjų ir vargšų. Įvairias kultūras mes stengiamės evangelizuoti „iš vidaus“ ir trokštame tai daryti ekumenizmo dvasia, būdami pasirengę bendradarbiauti su visais, siekiančiais krikščionių vienybės. Nepalaujamas mūsų įkvėpimo šaltinis yra romaus ir nuolankaus Kristaus Evangelija.

9. Kadangi mūsų dvasingumas kristocentriškas, Mariją regime kaip Kristaus bendrininkę – ji yra mūsų bendradarbiavimo Kristaus misijoje pavyzdys. Marijos bendradarbiavimas su Dievu prasideda ištartu „taip“ Apreiškimo ir Įsikūnijimo slėpinyje. Jos tarnystė, ypač atsiskleidžianti apsilankymu pas Elzbieta, ir bendrystė su vargšais, atispindinti *Magnificat* giesmėje, daro Mariją mūsų veiklos įkvėpėja, įgyvendinant teisingumą šiandienos pasaulyje. Marijos bendradarbiavimas Sūnaus misijoje, kuris tęsėsi visą jos gyvenimą, ir mus skatina visiškai atsiduoti Dievui vienijantis su Marija, kuri, priimdama Dievo sumanymą, tapo visų mūsų Motina. Taip mes patvirtiname savo misiją, gautą per Krikštą ir Sutvirtinimą, – tarnauti pasauliui. Įgyvendindami savo pašaukimą, mes ypač gerbiame Dievo Motiną Mariją ir pasitikime jos užtarimu.

II dalis

Bendruomenės gyvenimo organizavimas

10. Nariai

Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariu tampama jaučiant asmeninį pašaukimą. Per laikotarpį, numatytą *Bendrosiose normose*, kandidatas susipažįsta su KG bendruomenės gyvenimo būdu. Šis laikas duodamas, kad drauge su bendruomene kandidatas galėtų atpažinti savo pašaukimą. Kai sprendimas priimamas ir bendruomenė jį patvirtina, narys įsipareigoja laikinai ir, bendruomenei padedant, bando suvokti, ar gali gyventi KG bendruomenės dvasingumu bei siekti jos tikslų. Po tam tikro laikotarpio, numatyto *Bendrosiose normose*, narys duoda nuolatinį įsipareigojimą.

11. Bendruomenės ryšiai

Svarbiausia ir narius labiausiai ugdanti priemonė yra reguliarius vietos bendruomenės susirinkimai, kuriuose nuoširdžiai ir ištis bendruomeniškai dalijamasi tikėjimu bei gyvenimu, tvirtai įsipareigojama misijai ir tarnystei.

12. Gyvenimo būdas

a) Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės gyvenimo būdas kiekvieną asmeniškai bei kaip visuomenės narį įpareigoja ir skatina nepalaujamai siekti dvasinės, žmogiškosios bei apaštalinės brandos. Tai apima dalyvavimą Eucharistijoje kada tik įmanoma; aktyvų sakramentinį gyvenimą; kasdienės asmeninės maldos, ypač maldos su Šventuoju Raštu, praktiką; dvasinį įžvalgumą, paremtą kasdiene sąžinės peržvalga, ir, jei įmanoma, nuolatinį dvasinį vadovavimą; kasmetinį dvasinį atsinaujinimą, semiantis iš mūsų dvasingumo šaltinių, ir meilę Dievo Motinai.

b) Kadangi Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės tikslas yra darbuotis su Kristumi statant Dievo karalystę, kiekvienas narys yra kviečiamas aktyviai veikti plačiame apaštalinio darbo lauke. Individualus ir bendruomeninis apaštalinis įžvalgumas yra įprastas būdas ieškoti, kaip ir kokiu būdu geriausia pasauliui liudyti Kristų. Mūsų misija plati ir reikalauja pastangų, o tuo pačiu ir kiekvieno nario troškimo dalyvauti visuomeniniame bei politiniame gyvenime, lavinti savo žmogiškąsias savybes bei profesinius įgūdžius, kad būtume kuo kompetentesni darbuotojai ir kuo įtikinamesni liudytojai. Kad galėtume kuo labiau sekti beturčiu Kristumi ir išlaikytume vidinę apaštalinę laisvę, visose mūsų gyvenimo srityse reikalingas paprastumas.

c) Kiekvienas narys įsipareigoja dalyvauti susirinkimuose bei kitoje bendruomenės veikloje, padėti kitiems nariams ir juos skatinti atsilipti į savo asmeninį pašaukimą. Būdami „bičiuliai Viešpatyje“, visada esame pasirengę patarimus ne tik suteikti, bet ir priimti.

13. Valdymas

a) Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenei vadovauja Generalinė asamblėja, numatanti pagrindines normas ir bendruomenės politiką, bei Vykdomoji taryba, atsakinga už jos įgyvendinimą. Šių institucijų sandara bei funkcijos aptartos *Bendrosiose normose*.

b) Nacionalinę bendruomenę, konkrečioje šalyje įsteigtą vadovaujantis *Bendrosiomis normomis*, sudaro visi jos nariai, priimančys KG bendruomenės gyvenimo būdą ir misiją. Nacionalinei bendruomenei vadovauja nacionalinė asamblėja ir vykdomoji taryba. Jų tikslas – skatinti, kad ugdymo programos būtų taikomos veiksmingai bei veiktų struktūros, reikalingos, kad bendruomenė vystytųsi sklandžiai, taip pat siekti, kad ji aktyviai dalyvautų Bažnyčios misijoje.

c) Jei nacionalinei bendruomenei atrodo reikalinga, ji gali įsteigti arba patvirtinti regionų ir vyskupijų bendruomenes ar centrus, apimančius kurio nors regiono, vyskupijos, miesto ar kelių įstaigų bendruomenes. Tokios bendruomenės ar centrai yra steigiami remiantis *Bendrosiomis normomis* ir *nacionaliniais įstatais*.

14. **Bažnyčios asistentas**

Kiekvieno lygio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė turi Bažnyčios asistentą, paskirtą remiantis Bažnyčios Kanonų teise ir *Bendrosiomis normomis*. Asistentas dalyvauja kiekvieno lygio bendruomenės gyvenime, kaip tai numato *Bendrosios normos*. Bendradarbiaudamas su kitais bendruomenės vadovais, jis pirmiausia yra atsakingas už bendruomenės krikščionišką ugdymą ir padeda jos nariams bręsti dvasiškai, ypač per Dvasines pratybas. Dėl Bažnyčios hierarchijos, kuriai jis atstovauja, patikėtos misijos, asistentas taip pat rūpinasi krikščionišku mokymu, sielovada bei bendruomenės darna.

15. **Nuosavybė**

Kiekvieno lygio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė, kaip viešoji Bažnyčios įstaiga, gali, jei tai naudinga, turėti bei valdyti nuosavybę, remdamasi Kanonų teise ir konkrečios šalies įstatymais. Nuosavybės teisė ir administravimas priklauso konkrečiai bendruomenei.

III dalis

Bendrujų principų priėmimas

16. **Bendrujų principų keitimas**

Bendruosius principus, kaip svarbiausius Pasaulio bendruomenės įstatus, nusakančius esminę Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės tapatybę, charizmą bei ryšius su Bažnyčia, patvirtino Generalinė asamblėja ir Šventasis Sostas. Kiekvienas *Bendrujų principų* pakeitimas daromas, pritarus ne mažiau kaip dviem trečdaliams Generalinės asamblėjos dalyvių ir patvirtinus Šventajam Sostui.

17. **Suspendavimas ir pašalinimas**

Vadovavimasis Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės *Bendraisiais principais* – būtina narystės bet kokio lygio KG bendruomenėje sąlyga. Jei

narys ar vietos bendruomenė *Principus* akivaizdžiai pažeidžia, nacionalinė bendruomenė turi teisę narystę suspenduoti arba panaikinti. Jei vietos bendruomenė pažeidžia *Bendruosius principus*, o nacionalinė bendruomenė nesiima reikiamų priemonių, Pasaulio bendruomenė turi teisę ją suspenduoti arba panaikinti jos narystę Pasaulio bendruomenėje.

Kiekviena bendruomenė, nesutinkanti su vietos ar regiono bendruomenės priimtu sprendimu, turi teisę kreiptis į nacionalinę bendruomenę, o dėl jos priimto sprendimo – į Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę.

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS BENDROSIOS NORMOS

Priimtos Generalinėje asamblėjoje 1990 m. rugsėjo 7 d.

Papildytos Generalinėje asamblėjoje 1998 m. liepos 29 d.

Papildytos Generalinėje asamblėjoje 2003 m. liepos 30 d. – rugpjūčio 8 d.

I. Narystė

1. Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariu galima tapti vienu iš toliau nurodytų būdų:

- a) Grupei žmonių įsteigus naują grupelę, vėliau tampančią KG bendruomenę, kurią pripažįsta regiono ar nacionalinė bendruomenė. Priimanti bendruomenė naują bendruomenę turi aprūpinti ugdymo medžiaga ir skatinti jos dvasinį augimą.
- b) Būnant jau susibūrusios krikščionių grupės, pasirinkusios KG bendruomenės gyvenimo būdą, nariu. Regiono arba nacionalinė bendruomenė, į kurią ši grupė priimama, ją pripažįsta kaip vietos bendruomenę.
- c) Prisidedant prie jau veikiančios vietos bendruomenės, kuri, kaip priimanti bendruomenė, naują narį aprūpina ugdymo priemonėmis.

2. Kad ir kaip vyktų priėmimas, bendruomenė turi padėti naujiems nariams susipažinti su KG bendruomenės gyvenimo būdu ir nuspręsti, ar jie turi pašaukimą, gebėjimą ir norą taip gyventi didesnėje Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenėje. Po tam tikro laikotarpio (nuo 1 iki 4 metų) nauji nariai duoda laikinąjį įsipareigojimą KG bendruomenei. Siekiantiems asmeninio apsisprendimo, kaip priemonė itin rekomenduojamos Dvasinės pratybos.

3. Laikinis įsipareigojimas tęsiasi tol, kol po atliktos išvalgos narys išreiškia norą duoti nuolatinį įsipareigojimą KG bendruomenei, nebent jis laisva valia palieka bendruomenę arba yra iš jos pašalinamas. Laikotarpis tarp laikinojo ir nuolatinio įsipareigojimo paprastai turi būti ne ilgesnis nei 8 metai ir ne trumpesnis nei 2 metai.

4. Prieš duodamas nuolatinį įsipareigojimą Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenei, narys turi atlikti visas Dvasines pratybas vienu iš kelių galimų būdų (kasdieniame gyvenime, 30 dienų iš eilės ar per kelerių metų rekolekcijas).

5. Kokių būdu duodami asmeniniai įsipareigojimai, sprendžia pati nacionalinė bendruomenė. Mes siūlome, kad kiekviena nacionalinė bendruomenė parengtų asmeninio įsipareigojimo tekstą, kuriame būtų aiškiai nurodyta, kad narys sutinka vadovautis KG bendruomenės *Bendraisiais principais*.

6. Visa, kas pirmiau pasakyta, turi būti suprantama ir taikoma atsižvelgiant į žmonių amžių, kultūrą bei kitas ypatybes. Jei reikia, nacionalinės bendruomenės turi parengti ugdymo programas, pritaikytas skirtingoms narių grupėms ar atskiriems galimiems atvejams.

7. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra tam tikras būdas sekti Jėzumi Kristumi ir dirbuotis su juo statant Dievo karalystę, ir šis būdas nėra vertingesnis už kokį nors kitą. Remdamiesi Evangelijos ir Bažnyčios tradicijos turtingumu bei savo dvasiniu ryšiu su Kristumi, kai kurie Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariai nori pabrėžti savo siekį intensyviau gyventi vienu ar keliais evangeliniais patarimais, duodami asmeninį pažadą. Asmenys ar grupės, tokius pažadus davę ne KG bendruomenėje, į ją priimami tuo pačiu pagrindu kaip ir kiti.

II. Gyvenimo būdas

8. Nacionalinės ir regiono bendruomenės turi stengtis, kad visiems nariams būtų prieinamos šv. Ignaco Dvasinės pratybos, dvasinis vadovavimas ir kitos priemonės, padedančios augti dvasiškai.

9. Pirmoji priemonė, skatinanti mūsų asmeninį bei Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės augimą, yra dvasinė išvalga – įprastas sprendimų priėmimo būdas visų lygių bendruomenėse. Kartais, priimant svarbiausius bendrus sprendimus, ji tiesiog privaloma.

10. Remdamosi geriausiomis savo tradicijomis ir siekdamos kuo veiksmingiau apaštalausti, visų lygių KG bendruomenės skatina savo narius dalyvauti bendruose projektuose, taip atsiliesiant į nuolat kintančius visuomenės poreikius. Jei reikia, bendruomenė gali įkurti nacionalinius ir tarptautinius tinklus, specialias apaštalines grupes ar imtis kitų iniciatyvų.

11. Remdamosi ta pačia tradicija ir rūpindamosi savo narių bei kitų žmonių ugdymu, visų lygių KG bendruomenės organizuoja seminarus, kursus, rengia publikacijas ir t. t.

12. Dėl abipusės pagalbos ir apaštalinio bendradarbiavimo bet kurio lygio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė gali burti kitas grupes žmonių, norinčių priimti mūsų gyvenimo būdą, bet nesiekiančių tapti visateisiais bendruomenės nariais. Bet kurio lygio KG bendruomenė taip pat ieško būdų, kaip užmegzti ryšius su asmenimis ar institucijomis, vienijamomis tos pačios dvasinės tradicijos.

13. Siekiant užtikrinti, kad kiekviena vietos KG bendruomenė vystytųsi tinkamai, o jai padėtų gerai parengti dvasios palydėtojai ir veiklūs koordinatoriai, ypatingas dėmesys turi būti sutelktas į pasaulio bei nacionalinį lygmenį.

14. Dėl iššūkių, kylančių ugdymui ir apaštalavimui, apie kuriuos čia kalbėta, siūloma veiksmingai bendradarbiauti su Jėzaus Draugija ir kitais asmenimis, bendruomenėmis bei institucijomis, kurios remiasi ignaciškąja tradicija.

III. Bendruomenės gyvenimas ir valdymas

A. Generalinė asamblėja

15. Generalinė asamblėja yra aukščiausia Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės valdymo institucija. Ją sudaro Vykdomoji taryba ir kiekvienos nacionalinės bendruomenės delegacija, paprastai susidedanti iš trijų delegatų; vienas iš jų turi būti Bažnyčios asistentas arba jo atstovas. Sunkumus, galinčius kilti sudarant delegacijas, sprendžia Vykdomoji taryba.

16. Generalinė asamblėja:

- a) tvirtina laikotarpio, praėjusio po paskutinės asamblėjos, ataskaitas;
- b) numato bendruomenės strategiją bei veiklos kryptis laikotarpiui iki kitos Generalinės asamblėjos;
- c) nustato finansų politiką;
- d) priima sprendimus dėl siūlymų taisyti *Bendruosius principus* ar *Bendrąsias normas*;
- e) tvirtina naujų bendruomenių įkūrimą;
- f) išrenka Vykdomąją tarybą laikotarpiui iki kitos asamblėjos.

17. Generalinė asamblėja paprastai renkasi kas 5 metai. Vykdomoji taryba apie tai praneša likus bent 12 mėnesių iki asamblėjos pradžios.

18. Prezidentas turi teisę sušaukti Generalinę asamblėją kitu laiku, prieš tai pasitaręs su nacionalinėmis bendruomenėmis ir bent iš trečdaliu jų gavęs raštišką pritarimą.

19. Generalinėje asamblėjoje kiekviena nacionalinė bendruomenė turi balsą, o sprendimai, jei yra reikalingas dalyvių skaičius, priimami balsų dauguma. Kvorumą sudaro 50 % nacionalinių bendruomenių. Vykdomoji taryba asamblėjoje turi vieną balsą, kuriuo disponuoja prezidentas.

B. Vykdomoji taryba

20. Vykdomoji taryba, susidedanti iš 7 renkamų, 3 skiriamų ir ne daugiau kaip 2 papildomai įtraukiamų narių, yra atsakinga už bendruomenės valdymą

21. a) Renkami Vykdomosios tarybos nariai yra prezidentas, viceprezidentas, sekretorius, išdininkas ir trys konsultantai. Visus juos 5 metų laikotarpiui renka Generalinė asamblėja. Tarybos nariai gali būti perrenkami tik vieną kartą.

- b) Skiriami nariai yra Bažnyčios asistentas, Bažnyčios viceasistentas, kuris vadovauja Romoje esančiam Jėzaus Draugijos KG bendruomenių reikalų sekretoriatui, ir vykdomasis sekretorius.
- c) Jei Pasaulio bendruomenės Vykdomoji taryba pageidauja, gali papildomai įtraukti dar vieną ar du konsultantus.

22. Vykdomoji taryba yra atsakinga už:

- a) *Bendrujų principų* ir *Bendrujų normų* taikymą;
- b) sprendimų, priimtų Generalinėse asamblėjose, įgyvendinimą;
- c) nacionalinių bendruomenių globą, jų tarpusavio pagalbos, bendradarbiavimo ir aktyvaus dalyvavimo Pasaulio KG bendruomenės misijoje skatinimą;
- d) galimą KG bendruomenės atstovavimą tarptautinio bendradarbiavimo programose (pvz., bendradarbiavimas su Tarptautine katalikiškų organizacijų konferencija). Mūsų atstovai, dalyvaujantys šiose tarptautinėse organizacijose, Generalinėje asamblėjoje turi stebėtojų teisę arba yra atstovaujami Pasaulio Vykdomosios tarybos;
- e) Bažnyčios, o ypač Vatikano II susirinkimo, nutarimų bei kitų dokumentų įgyvendinimą;
- f) nacionalinių ir kitų lygių bendruomenių mainus dokumentais, patirtimi, personalu bei materialiniais ištekliais – tarpusavyje ir su Pasaulio bendruomene;
- g) atskirų projektų, ypač remiantis 10 ir 11 normomis, propagavimą ir skatinimą;
- h) iniciatyvinių grupių, reikalingų įvykdyti šias užduotis, steigimą ir palaikymą;

23. Vykdomoji taryba susirenka ne mažiau kaip kartą per metus. Apie savo veiklą ji informuoja visas nacionalines bendruomenes.

24. Esant reikalingam narių skaičiui, Vykdomojoje taryboje sprendimai priimami balsų dauguma ir pasitelkus dvasinę įžvalgą. Kvorumą sudaro penki nariai.

25. Prie Vykdomosios tarybos veikia sekretoriatas, kuris vykdo jos politiką ir sprendimus.

26. Vykduojančių sekretorių skiria Vykdomoji taryba, kuri nustato jo teises bei pareigas.

27. Pasaulio bendruomenės sekretoriato adresas yra ir oficialus Vykdomosios tarybos adresas.

28. Visų renkamų pareigūnų kandidatūros turi būti raštu pasiūlytos Pasaulio Vykdomajai tarybai likus ne mažiau kaip 6 mėnesiams iki Generalinės asamblėjos, kurioje vyksta rinkimai. Kiekviena nacionalinė bendruomenė kandidatūras pateikia per savo vykdomąją tarybą.

29. Kandidatų į Krikščioniško gyvenimo bendruomenės prezidentus sąrašas turi būti pristatytas Šventajam Sostui likus ne mažiau kaip 3 mėnesiams iki rinkimų.

C. Naujų bendruomenių kūrimas

30. Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę sudaro nacionalinės bendruomenės ar jų grupės.

31. Pasaulio bendruomenė vienoje šalyje oficialiai įsteigia vieną nacionalinę bendruomenę. Jei aplinkybės neleidžia sudaryti vienos nacionalinės bendruomenės, Pasaulio bendruomenė gali įkurti daugiau kaip vieną nacionalinę bendruomenę vienoje šalyje arba bendruomenę, apimančią daugiau kaip vieną šalį. Naujos bendruomenės įkūrimą pirmiausia patvirtina Pasaulio bendruomenės Vykdomoji taryba. Toks patvirtinimas naujai įkurtai bendruomenei suteikia visas teises bei narystės įsipareigojimus, tačiau šį sprendimą dar turi patvirtinti Generalinė asamblėja.

32. Vietos vyskupui ar vyskupams sutinkant, Šventojo Sosto kanoniškai patvirtinta Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė, teikdama oficialų patvirtinimą nacionalinei, regiono ar vietos bendruomenei, atstovauja Bažnyčiai. Bendruomenėms, įkurtoms vietose, priklausančiose Jėzaus Draugijai ar popiežiaus patikėtose jos globai, reikalingas Jėzaus Draugijos generolo ar generalvikaro sutikimas. Šią teisę jie gali perduoti provincijolui ar Bažnyčios asistentui.

33. Kiekviena naujai įkurta nacionalinė bendruomenė turi sutikti su:

- a) *Bendraisiais principais* ir *Bendrosiomis normomis*;
- b) Generalinės asamblėjos patvirtintais nutarimais;
- c) Vykdomosios tarybos nustatytu mokesčiu.

34. a) Pasaulio bendruomenės Vykdomoji taryba, gerbdama nacionalinių bendruomenių teises ir pareigas, veiksmų prieš nacionalinę bendruomenę imsis tik tuo atveju, jei ši nevykdys 33-ios bendrosios normos. Generalinė asamblėja pasilieka teisę panaikinti jos narystę.

b) Priežastys, dėl kurių narys gali būti pašalintas iš Pasaulio KG Bendruomenės:

- 1) Bendruomenė nepriima *Bendrujų principų*, *Bendrujų normų* ir einamųjų įstatų.
- 2) Bendruomenė netaiko *Bendrujų principų* ir *Bendrujų normų* pagal Pasaulio bendruomenės nurodymus, išdėstytus pagrindiniuose dokumentuose.
- 3) Bendruomenė be jokio pasiaiškinimo nemoka mokesčių.

Dėl šių priežasčių Generalinė asamblėja turi teisę ir pareigą panaikinti nacionalinės bendruomenės narystę. Tokį sprendimą turi parengti Pasaulio

bendruomenės Vykdomoji taryba. Pasaulio Vykdomoji taryba susisieks su svarstoma bendruomene ir apie priimtą sprendimą praneša Generalinei asamblėjai.

D. Nacionalinės bendruomenės

35. Kiekviena nacionalinė bendruomenė, kaip Pasaulio bendruomenės dalis, remdamasi Bendraisiais principais ir Bendrosiomis normomis patvirtina savo įstatus ir nustato, kokį vystymosi etapą ji yra pasiekusi. Nacionalinės bendruomenės savo įstatus turi išversti į vieną iš oficialių Pasaulio KG bendruomenės kalbų, o šiuos įstatus turi patvirtinti Pasaulio bendruomenės Vykdomoji taryba. Įstatuose paprastai numatoma:

- a) narystė nacionalinėje bendruomenėje ir priėmimas į ją;
- b) nacionalinės bendruomenės tikslai ir priemonės;
- c) santykiai su Bažnyčios hierarchija;
- d) vadovų rinkimo ir sprendimų priėmimo tvarka;
- e) kandidatų rinkimo į Generalinę asamblėją procedūra;
- f) kiti dalykai, reikalingi nacionalinės bendruomenės egzistavimui, vienybei, augimui ir misijai.

36. Kiekviena nacionalinė bendruomenė gali įkurti vyskupijos, parapijos ar kitus padalinius ir padėti jiems vystytis.

37. Nacionalinės bendruomenės gali turėti sekretorius, atsakingus už veiklos koordinavimą, konsultavimą ir prisistatymą visuomenei.

38. Nacionalinės bendruomenės gali laisvai bendradarbiauti tarpusavyje, įgyvendindamos apaštalinius projektus ar kitus sumanymus. Bet kokia tokios iniciatyvos pagimdyta nauja struktūra, ketinanti veikti nacionalinių bendruomenių vardu, turi turėti aiškų ir konkretų Vykdomosios tarybos pritarimą.

E. Vietos bendruomenės

39. a) Bendruomenės gyvenimas vyksta keliuose koncentrinuose lygmenyse. Vietos bendruomenės lygmuo („mažoji KG bendruomenė“ ar tiesiog „grupė“) yra tinkamiausias palaikyti bendruomenės gyvenimo dinamiką, kurios variklis – Dvasinės pratybos. Vietos bendruomenė, malda bei tarpusavio santykiais skatinanti vienyti tikėjimą ir gyvenimą, savo nariams nuolat siūlo įvertinti dvasinį bei apaštalinį bendruomenės gyvenimą.

b) Patirtis rodo, kad naudingiausia, jei grupėje yra ne daugiau kaip 12 narių, kurių socialinė padėtis, amžius ir veikla yra panašūs. Grupė turėtų rinktis kas savaitę ar kas 15 dienų, kad susirinkime prasidėjęs procesas iki kito karto nenutrūktų.

40. Kadangi kiekviena vietos bendruomenė yra didesnė (vyskupijos ar regiono) bendruomenės sudėtinė dalis, ji perima ir savo veikloje taiko šios bendruomenės naujų narių priėmimo tvarką, ugdymo programas, tarnystės kryptį ir susirinkimų formą bei turinį.

Visi nariai reguliariai švenčia Eucharistiją ir prisiima atsakomybę už vietos bei didesnę bendruomenę, kuriai ji priklauso. Bendruomenė pati tvarko visus jos reikalus, išskyrus tuos, kuriuos perduoda savo vadovams.

41. a) Pagrindinė atsakomybė už kiekvienos vietos bendruomenės koordinavimą tenka jos narių išrinktam koordinatoriui, kuris glaudžiai bendradarbiauja su dvasios palydėtoju ir turi kitų įgaliojimų, kuriuos jam suteikia bendruomenė.

b) Gerai ignaciškąjį dvasingumą išmanantis ir tinkamai pasirengęs palydėtojas skatina atskirus narius ir visą bendruomenę atlikti dvasinę įžvalgą, sutelkia KG bendruomenę jos pagrindiniam tikslui, padeda atskleisti bendruomenės raidos etapus. Palydėtojas padeda bendruomenei ir jos koordinatoriui ieškoti tinkamų priemonių bendruomenės ugdymui bei misijai įgyvendinti. Kad procesas būtų veiksmingas, palydėtojas privalo būti objektyvus. Vietos bendruomenės dvasios palydėtoją tvirtina nacionalinė ar regiono bendruomenė.

F. Bažnyčios asistentas

42. Bažnyčios asistentą Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenei skiria Šventasis Sostas, remdamasis kandidatų sąrašu, gautu iš Pasaulio Vykdomosios tarybos.

43. Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė Bažnyčios viceasistentu tvirtina jėzuitą, kurį, pasitaręs su Pasaulio Vykdomąja taryba, Jėzaus Draugijos generolas skiria vadovauti Romoje esančiam Draugijos KG bendruomenių reikalų sekretariatui.

44. Nacionalinės, regiono, vyskupijos ar kitos bendruomenės asistentus siūlo atitinkamos KG bendruomenės vykdomoji taryba, o juos skiria atsakingi Bažnyčios asmenys. Paprastai nacionalinės, regiono ar vyskupijos bendruomenės asistentas yra kunigas; ypatingais atvejais kompetentinga valdžia šią funkciją gali paskirti kitam asmeniui, visada atsižvelgdama į tai, ko KG bendruomenė tikisi iš savo asistentų (BP, 14). Šių skyrimų procedūros ir formalumai turi būti aiškiai apibrėžti nacionaliniuose įstatuose.

45. Ryšius su Bažnyčios asistentu vietos bendruomenė paprastai palaiko per savo palydėtoją.

46. Nacionalinio, regiono ar vyskupijos Bažnyčios asistento tarnystės trukmė – 4 metai. Šis laikotarpis gali būti pratęstas.

G. Bendrųjų principų ir Bendrųjų normų keitimas

47. *Bendrųjų principų* ir *Bendrųjų normų* pakeitimus nacionalinės bendruomenės turi pateikti raštu Pasaulio Vykdomajai tarybai likus ne mažiau kaip 6 mėnesiams iki numatytos Generalinės asamblėjos. Galimų pataisų kopijos nacionalinėms bendruomenėms išplatintos likus ne mažiau kaip 3 mėnesiams iki asamblėjos. Tokioms pataisoms priimti reikia dviejų trečdalių asamblėjos dalyvių balsų.

48. Pasaulio bendruomenė gali priimti ir keisti *Bendrąsias normas* (išskyrus 19, 21b, 42 ir 48 normas, apibrėžiančias santykius su Šventuoju Sostu), jei tam pritaria du trečdaliai Generalinės asamblėjos dalyvių.

49. Nacionalinė bendruomenė gali keisti *Bendrųjų principų* ir *Bendrųjų normų* formuluotę, išlaikydama jos esmę, jei tai padeda ją geriau suprasti. Tai turi patvirtinti Pasaulio Vykdomoji taryba.

MŪSŲ CHARIZMA

IŽANGA

Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra tarptautinė asociacija, kurią sudaro visų socialinių sluoksnių tikintieji – vyrai ir moterys, vyresni ir jauni, – norintys kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę. Bendruomenės nariai buriasi į nedideles grupes, šios vienijasi į didesnes – regionines ar nacionalines – bendruomenes, drauge sudarančias *VIENĄ Pasaulio bendruomenę*. Bendruomenės veikia daugiau kaip šešiasdešimtyje šalių visuose penkiuose žemynuose.

Esame įsitikinę, kad KG bendruomenė gali daug duoti Bažnyčiai ir visuomenei. Vaidmuo, kurį daugiau kaip 400 metų, ugdydamos pasauliečius ir tarnaudamos Dievo karalystei, atliko MARIJOS KONGREGACIJOS, yra brangus KG bendruomenės paveldas. Tačiau *Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė* nėra vien tik naujas vardas, 1967 m. suteiktas Marijos kongregacijoms. KG bendruomenė – tai *šio judėjimo atgimimas, beveik nauja jo pradžia*.

Naują KG bendruomenės tapatybę apibūdina 1971 m. patvirtinti ir 1990 m. peržiūrėti *Bendrieji principai*. Tačiau jau nuo pat pradžių buvo juntamas poreikis šį pamatinį dokumentą papildyti kitais, geriau paaiškinančiais KG bendruomenei būdingą ugdymo procesą.

1982 m. Pasaulio bendruomenė pristatė *SURVEY*, kaip svarbiausią dokumentą, nustatantį KG bendruomenės ugdymo kryptį. Ir šiandien šis deramai taikomas dokumentas vis dar yra aktualus, gilinantį į KG bendruomenės augimo etapus, aptariant kiekvieno etapo vaidmenį ir jam būdingas priemones.

Vis dėlto išliko poreikis aiškiau apibrėžti, koks yra KG bendruomenės pašaukimas ir kokie bendruomenės narių brandos etapai ilgainiui išryškėja, išsiaiškinti, kaip praturtinti nacionalinių bendruomenių ugdymo programą išlaikant kuo glaudesnę Pasaulio bendruomenės vienybę. Kaip tik tai ir buvo aptarta Pasaulinėje bendruomenės asamblėjoje „Hon Kongas’94“, pasiūliusioje svarbiausius pradinės ir nuolatinės ugdymo programos kriterijus.

Pirmasis žingsnis šioje srityje – tarptautinės redakcinės grupės parengto nedidelės apimties dokumento „*KG bendruomenės ugdymo kriterijai*“ atsiradimas. Dokumento metmenys vėliau buvo tobulinami Tarptautiniuose jėzuitų ir KG bendruomenių susitikimuose, vykusiuose Europoje, Afrikoje ir Lotynų

Amerikoje 1995–1996 m.¹ 1996 m. gruodį šis dokumentas buvo paskelbtas kaip *Progressio* (Nr. 45 ir Nr. 46) priedas, kad nacionalinės bendruomenės jį studijuotų ir naudotųsi kaip pagalbine priemone rengiantis Pasaulinei asamblėjai, kuri turėjo įvykti Brazilijoje.

1997 m. Vykdomoji taryba² gavo komentarų ir pasiūlymų, leidusių specialistų grupei papildyti dokumentą, suvienodinti jo stilių suteikiant dabartinę formą. Dabar dar kartą šį dokumentą pateikiame Pasaulio bendruomenei kaip atitinkamą mus apibūdinančios ignaciškosios charizmos išraišką. Atsižvelgdami į šio dokumento adresatų kultūrinę įvairovę, nusprendėme, kad jo tekstas visada turi būti laikomas „darbiniu dokumentu“. Šitaip praturtės nacionalinių bendruomenių ugdymo programa bei patirtis, o jos savo ruožtu praplės dokumentą. Nuolat stengdamiesi likti kuo ištikimesni mūsų charizmai, nusprendėme, kad priimti galutinį teksto variantą nebūtina, ir tam oficialiai pritarėme Pasaulinėje asamblėjoje Brazilijoje.

Pateikiamos gairės yra skirtos vadovams, palydėtojams, Bažnyčios asistentams ir atsakingiesiems už KG bendruomenių ugdymą. Jų patirtis bei geresnis bendruomenės gyvenimo būdo pažinimas kiekvienai nacionalinei bendruomenei leis šį dokumentą taikyti atsižvelgiant į jos narių dvasinio augimo etapus.

Dokumentas susideda iš dviejų dalių:

1. **KG bendruomenės ugdymo kriterijai**
2. **KG bendruomenės augimo procesas ir papildoma medžiaga**

Šį dokumentą lengviau suprasti ir paprasčiau juo naudotis galėtų padėti keletas „raktų“.

Asmeninė ignaciškosios pedagogikos plotmė (žmogiškasis pašaukimas)

Šv. Ignacas tvirtai tikėjo, kad kiekviena būtybė yra originalus ir vienatinis Kūrėjo pastangų vaisius. Kiekvienas žmogus, sukurtas pagal jo paveikslą ir panašumą, gali laisvai atsakyti į jo meilę. *Ugdymo kriterijai* padeda suvokti, kas yra ir kaip turėtų būti ugdomas žmogus, pasirenkantis KG bendruomenę kaip savo gyvenimo kelią. Turtinga jos gyvavimo istorija iki šių dienų labiausiai pabrėžia bendruomenės svarbą.

Prisimindami ir saugodami šį paveldą, *asmenį* vertiname kaip turintį po-

¹ *Anglų kalba*: Romoje – 1995 m. rugpjūtį; Kaleruegoje (Filipinai) – 1997 m. balandį; Sidnėjuje – 1997 m. liepą.

Ispanų kalba: Buenos Airėse – 1995 m. spalį; Limoje – 1996 m. sausį; Madride – 1996 m. balandį ir lapkritį; Meksike – 1995 m. spalį; Santo Dominge – 1998 m. gegužę.

Prancūzų kalba: Lubumbašyje (Zairas) – 1995 m. liepą; Kaire – 1996 m. sausį; Jaundėje (Kamerunas) – 1996 m. rugpjūtį; Buakėje (Dramblio Kaulo Krantas) – 1996 m. rugpjūtyje.

² Pasaulinės KG bendruomenės Vykdomosios tarybos sekretoriatas yra Romoje.

linkį, sugebantį (*subietum*), pajėgų dalyvauti ir lavintis Dvasinėse pratybose, taip pat priimti KG bendruomenės gyvenimo būdą. Šv. Ignaco pedagogika yra skirta kiekvienam ir padeda, kad visa, kas yra žmogus ir kuo jis pasižymi, pasitarnautų Dievo karalystei. Taip kiekvienas žmogus skatinamas būti atviras, kviečiamas, jeigu reikia, keisti gyvenimo ir mąstymo būdą, raginamas be paliovos stengtis vienyti *patirtį, refleksiją ir veikimą*³. Likdama ištikima šiai pedagogikai, KG bendruomenė trokšta ugdyti vyrus ir moteris, laisvai atsi-duodančius Viešpačiui bei jo Bažnyčiai ir pasirengusius tarnauti ten, kur bus pasiūsti. Šie *Kriterijai* yra rekomendacija ugdymo procesui.

Dvasios veikimas KG bendruomenės istorijoje

Veikiant Viešpačiui ir jo Dvasiai, ugdymas KG bendruomenėje įgavo tam tikrą kryptingumą, kuris ilgainiui buvo apibrėžtas įvairiais dokumentais: priimtais pasaulinėse asamblėjose, *SURVEY*, atnaujintais *Bendraisiais principais*, gausiomis ugdymui skirtomis programomis ir pan. Tad *Kriterijai* yra dar vienas puslapis šioje turtingoje Viešpaties dalyvavimo ir veiklos istorijoje.⁴ Štai kodėl jie turi būti laikomi ne papildomu dokumentu, o nuolankiu mėgini-mu peržvelgti paskiausias malones, nužyminčias šį kelią, malones, skatinan-čias mus žengti dar vieną žingsnį, kad KG bendruomenės charizmą priimtume iki galo.

Dalytis mūsų bendru paveldu

Šventosios Dvasios įkvėpta bendruomenės istorija yra neatskiriama nuo jos apaštalinės partnerystės su Jėzaus Draugija ir kitomis ignaciškojo dvasin-gumo vienuolinėmis šeimomis, kad būtų tarnaujama vis *didesnei Dievo gar-bei*. Laikui bėgant, KG bendruomenės ir Jėzaus Draugijos bendradarbiavimas didėja.

Po 34-osios Jėzaus Draugijos Generalinės kongregacijos⁵ šie ryšiai dar labiau sustiprėjo. Siekiant padidinti žmogiškuosius bei institucinius ištek-lius Kristaus misijai atlikti, ketinama įsteigti *ignaciškąjį apaštalinį tinklą*.

Toks bendradarbiavimas skatina studijuoti ir įgyvendinti šiuos *dokumen-tus*, skirtus atsakingiesiems už KG bendruomenės ugdymą, kurių dauguma yra jėzuitai. Su jais mes dalijamės bendru Dvasinių pratybų paveldu, ilga ir turtinga tradicija bei troškimu atlikti savo gyvenimo misiją – tarnauti kitiems.

³ Apie šv. Ignaco pedagoginę paradigmą rekomenduojame pasiskaityti dokumente „Ignaciškoji pedagogika: praktinis taikymas“, kurį 1993 m. parengė Jėzaus Draugijos Tarptautinė apaštalinė komisija (*ICAJE*).

⁴ Dokumentai, apibūdinantys KG bendruomenės istoriją ir atsiradimą, priskirti *papildomai me-džiagai*.

⁵ 34-osios Generalinės kongregacijos dokumentas *Bendradarbiavimas su pasauliečiais* priskir-tas *apildomai medžiagai*.

I dalis

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS UGDYMO KRITERIJAI

1. Šio dokumento tikslas – apibūdinti KG bendruomenės charizmą. Ja mes vadiname atskirą Bažnyčios pašaukimą, į kurį bendruomenės nariai atsi-liepia savo įsipareigojimu. Toks požiūris drauge leidžia atskleisti charizmos paprastumą bei turtingumą, parodo jos istorines šaknis ir patvirtina, kad šį paveldą galima praturtinti. Kadangi dokumento apimtis ribota, šios temos iš-semti ar jos aptarti visais aspektais neįmanoma.

2. Nors mūsų atspirties taškas – nacionalinių bendruomenių patirtis, šios įžvalgos gerokai pralenkia kasdienį vienos ar kitos bendruomenės gyve-nimą. Mūsų charizma ir pašaukimas – idealas ir iššūkis mums visiems. Sie-kiant, kad čia pateikti pasiūlymai būtų įgyvendinti kiekvienoje nacionalinėje bendruomenėje, be abejo, reikalinga didžiausią patirtį turinčių bendruomenės narių pagalba, o mes visi drauge be atvangos ir toliau turime stengtis atnaujinti savo asmeninį bei bendruomeninį gyvenimą pagal mūsų charizmą.

I. PAŠAUKIMAS Į KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĘ

A. IEŠKOTI SAVO PAŠAUKIMO BAŽNYČIOJE IR JĮ RASTI

1. Asmeninis pašaukimas

3. Mes trokštame, kad visi KG bendruomenės nariai bendradarbiautų Kristaus misijoje pagal savo asmeninį pašaukimą Bažnyčioje. „*Mūsų bendruomenę sudaro visų socialinių sluoksnių krikščionys – vyrai ir moterys, vyresni ir jauni, – norintys kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę bei atpažinę, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra jų asmeninis pašaukimas Bažnyčioje*“ (BP, 4)⁶.

4. KG bendruomenės ir jos ugdymo proceso atnaujinimą grindžia įsitiki-

⁶ Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės *Bendrieji principai* priimti Pasaulinėje asamblėjoje Gvadalačaroje (Meksika) 1990 m. rugsėjo mėn., o gruodžio mėn. patvirtinti Šventojo Sosto.

nimas, kad *kiekvienas asmuo yra vertingas ir turi dieviškąjį pašaukimą*, apiman-
tį visą jo egzistenciją. Kiekvienas yra Dievo pašauktas. Nors iniciatyvos imasi
Dievas, tačiau jis gerbia mūsų laisvę. Kiekvienas asmuo atskleidžia šį pašauki-
mą, jeigu paklūsta ir priima tai, ko Dievas iš jo nori. Pašaukimas yra Dievo kvie-
timas, pasireiškiantis giliausiais mūsų polinkiais ir asmeniškiausiais troškimais.
Laisvas atsakymas į Dievo kvietimą įprasmina ir sukilina mūsų egzistenciją.

5. Jeigu savo asmeninį, šeimos, profesinį ir pilietinį gyvenimą suvokia-
me kaip atsakymą į Viešpaties kvietimą, išsivaduojame iš fatališko situacijų,
kuriose atsidiuriame, vertinimo ir sugebame atsispirti konformizmui, kuriam
gali skatinti mūsų gyvenimo luomas ar būdas.

6. Per savo asmeninį pašaukimą kiekvienas randa konkretų būdą, kaip
gyventi *visuotiniu pašaukimu žmonijos*, pašauktos gyventi Meilės Dvasios
bendrustėje su Tėvu per Sūnų. Atlikdamas vien jam pavestą asmeninę misiją,
kaip meilės atsakymą į Viešpaties kvietimą, žmogus ilgainiui išpildo savo pa-
skirtį – gyventi tobuloje bendrustėje su Dievu ir žmonėmis.

7. Nors Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra asmeninis pašau-
kimas Bažnyčioje, tačiau šis pašaukimas suvokiamas tiktai prisimenant pama-
tinį visų krikščionių pašaukimą.

2. Krikščioniškasis pašaukimas

8. Krikščioniškas gyvenimas yra atsakymas į Jėzaus Kristaus kvietimą
sekti juo ir raginimą leisti jo Dvasiai mus perkeisti. Toks yra Tėvo sumanymas,
iš anksto mums numatytas Kristuje.⁷ Kristus mus kviečia sekti jo gyvenimu
ir mirtimi, Dvasios dėka įgaunant tuos pačius jausmus ir tokias pat nuostatas,
kurias Jėzus išdėsto Kalno pamoksle⁸, kad mūsų aistros ir mes patys iš mirties
pereitume į tikrąjį gyvenimą.⁹

9. Viešpats kviečia mus būti jo artumoje¹⁰ ir bendradarbiauti su juo jo
misijoje, t. y. skelbti Gerąją Naujieną ir įtvirtinti Dievo karalystę.¹¹

10. Į šį Viešpaties kvietimą atsakome tikėjimu priimdami jo Žodį ir jo
Dvasios dovaną, kuria Tėvas pašvenčia krikščionį Kristaus – kunigo, pranašo
ir karaliaus – misijai. Krikštas yra sakramentinis šio įtraukimo į Kristaus kūną,
t. y. Bažnyčią, jo mokinių bendruomenę, ženklas.

⁷ Mus išsirinko jame „*prieš pasaulio sukūrimą, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje. Iš grynų meilės, laisvu savo valios nutarimu, jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti jam įsūniais*“ (Ef 1, 4–5).

⁸ Žr. Mt 5, 3–12.

⁹ „*Trokštu pažinti jį, jo prisikėlimo galybę ir bendravimą jo kentėjimuose, noriu panašiai kaip jis numirti, kad pasiekčiau ir prisikėlimą iš numirusių*“ (Fil 3, 10–11).

¹⁰ „*Jūs aš draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs. Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau*“ (Jn 15, 15–16).

¹¹ „*Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu*“ (Jn 20, 21).

11. Dievo kvietimas įsilieja, įsipina į mūsų savitumą, į mūsų žmogiškąją
prigimtį, įsiterpia į mūsų asmeninio bei visuomeninio gyvenimo aplinkybes.

12. Krikščioniškasis pašaukimas – tai kvietimas *pertvarkyti* visą mūsų
gyvenimą taip, kad jo centre būtų Jėzus. Šis pašaukimas mus skatina rinktis
naują gyvenimo būdą, suteikdamas jėgų atkalkiai jo laikytis bei džiaugsmo,
skelbiant Gerąją Naujieną vardgdiems,¹² mylint ir atleidžiant.

13. **Vyresniems žmonėms**, kurių šeimos ir profesinis gyvenimas jau yra
nusistovėjęs, klausimas, kaip sekti Jėzumi, pirmiausia siejasi su jų *gyvenimo būdu*
bei pareigomis ir reiškia laipsnišką gelminių ryšių su kitais žmonėmis, ma-
terialinėmis gerybėmis bei pačiu savimi perkeitimą. Anot šv. Ignaco, atsakymas
į šį klausimą skatina žmogų *taisyti arba reformuoti savo gyvenimą*.

14. **Jauniems žmonėms**, dar aiškiai nežinantiesiems, kuo norėtų tapti, ką gy-
venime veikti, klausimas, kaip sekti Jėzumi, padės ne tiktai priimti naują *gyveni-
mo būdą*, bet leis kur kas laisviau apsispręsti dėl *gyvenimo pasirinkimo* (šeimos
kūrimo, celibato, kunigystės ar vienuolinio gyvenimo, profesinės veiklos).

15. Pašaukimas glaudžiai siejasi su misija, nes, stiprindami savo bičiul-
lystės ryšius su Viešpačiu, krikščionys priima misiją, kurią jis patiki. Pašauki-
mas kyla dėl to, kad Dievas įeina į žmogaus gyvenimą, tačiau reikia tam tikro
laiko, kad žmogaus širdis būtų perkeista ir visam laikui susieta su Kristumi.
Misija, kurią Kristus patiki, – gilus, nuolatinis ir stiprėjantis troškimas, kylan-
tis iš šio ryšio.¹³

16. Tokį krikščionių gyvenimo būdą galima laikyti atskiru KG bendruo-
menės pašaukimu Bažnyčioje. Asmeninis kiekvieno bendruomenės nario pa-
šaukimas glaudžiai siejasi su jo apaštalinės misijos atpažinimu, t. y. su konk-
rečia tarnyste, kuria kiekvienas krikščionis kviečiamas prisidėti, Bažnyčiai
evangelizuojant pasaulį.

3. Atskiras KG bendruomenės pašaukimas

17. Pašaukimas į KG bendruomenę iš visuotinio krikščionių pašaukimo
išsiskiria trimis pagrindiniais aspektais:

3.1. Ignaciškasis pašaukimas

18. KG bendruomenės charizma ir dvasingumas – ignaciškieji. Šv. Ignaco
Dvasinės pratybos yra ir ypatinga charizmos ištaka, ir šiam dvasingumui būdin-
ga priemonė.¹⁴

¹² Žr. Lk 4, 14–21.

¹³ „*Jis paskyrė Dvyliką, kad jie būtų kartu su juo ir kad galėtų siųsti juos skelbti žodžio*“ (Mk 3, 14).

¹⁴ „*Mūsų pašaukimas kviečia gyventi šiuo dvasingumu, kuris mus uždega ir parengia viskam, ko Dievas iš mūsų laukia kiekvienoje konkrečioje mūsų kasdienio gyvenimo situacijoje*“ (BP, 5).

19. *Bendrieji principai* ignaciškąjį KG bendruomenės pobūdį atskleidžia nuolat pasikartojančiomis nuorodomis į pratybų patirtį ar ignaciškąją charizmą, kurių centre yra Jėzus Kristus, pabrėžia KG bendruomenės kelio ir veiklos ignaciškąją kilmę, nurodo, koks svarbus, atsiliepiant į skubiausius ir visuotinius Viešpaties prašymus, yra *apaštalinis įžvalgumas*. Taip įžvalga tampa įprasta priemone priimančiam sprendimui.

20. KG bendruomenės apibūdinimas išbaigiamas remiantis *ignaciškąja kristologija*: bendruomenė yra kukli ir paprasta, solidari su vargšais ir atstumtiais; ji vienija kontempliaciją ir veiklą, su meile ir sumaniai tarnaudama visoje Bažnyčios srityse. Ignaciškoji kristologija gimė iš Įsikūnijimo slėpinio, kaip Kristaus misijos, kontempliacijos. Ji gimė iš kontempliacijos paties Jėzaus, kurį Tėvas siunčia gelbėti pasaulio, o jis pasirenka ir kviečia bendradarbiauti tuos, kurie prisipažįsta esą silpni ir nusidėjėliai. Ji gimė iš noro sekti Jėzumi, Amžinuoju Karaliumi, kuris apiplėšė pats save, pasirinkdamas neturtą ir pažemintumus.¹⁵ Ji gimė vienijantis su Kristumi jo kančioje ir prisikėlime, kur pasireiškia Dvasios jėga, suteikianti pavidalą Bažnyčiai, kaip Kristaus Kūnui.

21. Ignaciškasis dvasingumas KG bendruomenės charizmai suteikia ir *marijinį pobūdį*. Bendruomenėje Marijai tenka toks pat vaidmuo kaip Dvasinėse pratybose ar šv. Ignaco dvasinėje patirtyje. Jėzaus Motina nuolat yra šalia savo Sūnaus. Ji – tarsi tarpininkė ir įkvepiantis pavyzdys, kaip dera atsiliepti į jo prašymą ir bendradarbiauti jo misijoje.

22. KG bendruomenės pagrindas – pratybose įgyta patirtis, o jos tikslas – suvienyti tikėjimą ir gyvenimą visose jo plotmėse: asmeninėje, šeimos, socialinėje, profesinėje, politinėje ir bažnytinėje.

23. Pratybose įgyta patirtis išryškina kiekvieno krikščioniškojo pašaukimo bruožus.

24. Mūsų atsakymą į visuotinį pašaukimą šventumui ignaciškasis *magis* apibūdina kaip „didesnės Dievo garbės“ ieškojimą kuo labiau sekant Kristumi¹⁶ *brangiausiomis ir svarbiausiomis atnašomis*.¹⁷

25. Beje, per ignaciškąjį dvasingumą Kristus, „žmogus dėl kitų“, mus kviečia sekti juo, dėl Dievo karalystės konkrečiu apaštalinio būdu tarnaujant mūsų broliams. KG bendruomenės nariai yra krikščionys, *norintys kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę*.¹⁸

26. Galų gale Dvasinės pratybos, kuriomis pagrįstas mūsų dvasingumas, nurodo, kad apaštalinė tarnystė, kaip misija, iš Kristaus yra gaunama Bažnyčioje ir per ją: „*Vienybė su Kristumi neatsiejama nuo vienybės su*

Bažnyčia, kurioje Kristus čia ir dabar tęsia savo išganymo misiją“.¹⁹

27. KG bendruomenės ignaciškąjį²⁰ pobūdį rodo ir tai, kad joje asmeniškai ir bendruomeniškai naudojamos ignaciškosiomis priemonėmis – malda, peržvalga, įvertinimu ir apaštaline įžvalga; taip pat dažnai praktikuojami sakramentai.

3. 2. Bendruomeninis pašaukimas²¹

28. Ignaciškuoju dvasingumu gyvenama bendruomenėje. Brolių ir seserų, gavusių tą patį pašaukimą, pagalba yra svarbiausias veiksnys, ugdantis kiekvieno bendruomenės nario ištikimybę savo pašaukimui ir misijai. Be to, narių bendrystė yra sudėtinis apaštalinio bendruomenės liudijimo elementas.

29. „*Idant geriau parengtume savo narius liudijimui ir apaštalinei tarnystei, ypač ten, kur gyvename, į bendruomenes mes buriame žmones, jaučiančius neatidėliotiną poreikį savo žmoniškąjį gyvenimą ir krikščioniškojo tikėjimo pilnatvę vienyti pagal mūsų charizmą*“.²²

3. 3. Pasauliečių pašaukimas

30. *Bendrieji principai* apibūdina KG bendruomenę kaip tą, kurią „*sudaro visų socialinių sluoksnių krikščionys – vyrai ir moterys, vyresni ir jauni*...“²³

31. Tačiau ir po to, kai KG bendruomenei įsipareigojama visam laikui, šis pašaukimas išlieka pasaulietiškas su jam būdingais ypatumais ir tikslais: „*Atsiliepdami į Kristaus kvietimą, šios vienovės mes ieškome pasaulyje, kuriame gyvename*“.²⁴

¹⁹ BP, 6.

²⁰ Šv. Ignaco pavyzdys ir veikla – tarsi didelis medis, augantis Bažnyčios sode. Pagrindinė jo šaka, be abejo, yra Jėzaus Draugija, tačiau apibūdinimai „ignaciškas“ ir „jėzuitiškas“ nėra sinonimai. Pratybų dvasingumas maitina ir daugelį kitų vienuolinių šeimų bei pasauliečių sambūrių, kurie, kiekvienas savaip, atspindi vieną ar kitą šv. Ignaco charizmos aspektą. Tarp šių sambūrių garbingą vietą užima Marijos kongregacijos, kaip KG bendruomenės pirmtakės.

²¹ Bendruomeninis pašaukimo aspektas detaliau aptariamas toliau, 125–163 skirsniuose.

²² Žr. BP, 4.

²³ Žr. BP, 7.

²⁴ Žr. BP, 4.

1946 m. Pijus XII kalbėjo: „*Tikintys pasauliečiai yra pirmosiose Bažnyčios gyvenimo gretose; jų dėka Bažnyčia yra gyvas žmonių visuomenės pradai. Dėl to jie, ypač jie, privalo vis aiškiau suvokti ne vien tik priklausą Bažnyčiai, bet patys esą Bažnyčia*“ (AAS XXXVIII, 1946, p. 149).

Vatikano II susirinkimas šiuo klausimu pasisakė taip: „*Pasauliečius skirianti ypatybė yra jų pasaulietinis pobūdis. (...) Pasauliečiams pačiu jų pašaukimu skirta ieškoti Dievo karalystės, rūpinantis laikinaisiais dalykais ir juos tvarkant pagal Dievo valią. Jie gyvena pasaulyje, tai yra gyvena imdamiesi visų įvairiausių jo pareigų ir darbų, supami įprastų šeimos ir visuomenės gyvenimo sąlygų, iš kurių tarsi nuausta jų būtis. Dievas juos ten saukia, idant pagal Evangelijos*

¹⁵ Žr. Fil 2, 7.

¹⁶ Žr. *Bendrieji principai*, 4.

¹⁷ *Dvasinės pratybos*, 97, 104 ir t. t.

¹⁸ Žr. BP, 4.

4. Kas būdinga KG bendruomenės nariui

32. Pašaukimas į KG bendruomenę kandidatui kelia tam tikras sąlygas, iš esmės tokias pat, kaip ir atliekant dvasines pratybas. Visų pirma tai yra bendras žmogaus nusiteikimas, palengvinantis jo asmeninį susitikimą su Dievu. Čia kalbame ne tiek apie meile pagrįstą brandų ir tvirtą požiūrį, kiek apie tam tikras vilčių ateičiai teikiančias savybes, net jei jos ir neatrodo itin brandžios. Šiam polinkiui apibūdinti Ignacas vartoja posakį „*tener subjecto*“ (turėti pradą, būti pajėgiam). „*Tener subjecto*“ nurodo tam tikrą dinamiką: arba žmogus laipsniškai tą pradą, gebėjimą vysto, ugdo, arba, priešingai, jo netenka; arba eina į priekį, arba traukiasi, tačiau niekada nelieka „statiškas“, t. y. toje pačioje vietoje.

33. Įžanginės pastabos²⁵ mums pateikia brandaus rekolekcininko „portretą“ – drauge tai yra ir išeities taškas, ir siekiamas rezultatas. Čia šv. Ignacas aptaria minimalias sąlygas, keliamas tam, kuris leidžiasi į šį nuotykią, trokšdamas visokeriopų rezultatų jame. Kitaip sakant, savybės, kuriomis asmenį galima apibūdinti pabaigoje, tam tikra prasme turi būti pastebimos jau nuo pat pradžių. Dvasines pratybas Ignacas pritaikė pagal kiekvieno galimybes, bet drauge jis rekomendavo pratybose numatyto pasirinkimo visiems beatodairiškai nesūlyti imtis. Beje, apibūdindamas rekolekcininką ir sąlygas, būtinas Dvasinėms pratyboms atlikti, jis manė, kad tas, kuris siekia šios patirties, nori „*visada ir visur mylėti jo dieviškąją didybę ir jai tarnauti*“.²⁶ Tokie yra ir skiriamieji bruožai žmogaus, galinčio tapti įsipareigojusiu KG bendruomenės nariu.

34. Asmeninės savybės, kurios iš dalies jau turėtų būti pastebimos, siekiant įgyti ignaciškąją patirtį, gali būti skirstomos į dvi grupes:

35. Siejamos su žmogiškąja patirtimi:

- *suvokti tikrovę*, jausti socialinę ir politinę aplinką, kurioje gyvenama, sugebėti bendrauti su kitais ir konkrečiai jiems pasitarnauti;
- turėti *didelį troškimą* gyventi visavertį ir dinamišką gyvenimą, net jei kurį laiką šio troškimo ir nepavyksta atsieti nuo asmeninių ambicijų;

dvasių atlikdami skirtingas pareigas jie lyg koks raugas prisidėtų prie pasaulio pašventinimo tarsi iš vidaus ir; šitaip spinduliuodami pirmiausia savo gyvenimo liudijimu, tikėjimu, viltimi ir meile, kitiems atskleisčių Kristų. Tad jiems ypatingu būdu pavesta taip nušviesti ir tvarkyti visus laikinuosius dalykus, su kuriais jie glaudžiai susieti, kad visa vyktų Kristaus norimu būdu ir augtų bei šlovintų Kūrėją ir Atpirkėją“ (Lumen Gentium, 31).

Jonas Paulius II rašė: „*Pasaulis tampa lauku ir įrankiu pasauliečių pašaukimui įgyvendinti, kadangi yra paskirtas šlovinti Dievą Tėvą Kristuje. Tik šiame kontekste Susirinkimas gali nurodyti pasauliečiams skirto Dievo pašaukimo tikrąją ir savitą prasmę. Jie neturi atsakyti savo vietos pasaulyje. (...) Mat krikštas (...) patiki jiems pašaukimą, tiesiogiai susijusį su jų padėtimi pasaulyje. (...) Todėl buvimas ir veikla pasaulyje pasauliečiams turi ne tik antropologinę ir sociologinę, bet ir griežtai teologinę bei bažnytinę prasmę“ (Christifideles laici, 15).*

²⁵ DP, 1–20.

²⁶ DP, 233.

- justai *nerimą* arba *nepasitenkinimą* savimi ir savo gyvenimo būdu, būti pasirengusiam keistis bei keisti savo gyvenimo būdą ir požiūrį.

36. Siejamos su galimu Dievo patyrimu:

- *būti skatinamam troškimo*²⁷ *susitikti Viešpatį Jėzų ir juo sekti*,²⁸
- *mylėti Jėzų ir jo misiją*, tikėtis užmegzti su juo gilų asmeninį ryšį, jeigu reikės, pakeisiantį galimus mūsų poreikius ir norus, gydydiantį mūsų žaizdas bei silpnybes;
- *laikyti save nusidėjėliu*, tačiau mylimu, atpirktu ir Kristaus pasirinktu;
- *būti atviram kitų poreikiams* bei pasirengusiam tarnauti artimui, remti pastangas kuriant žmoniškesnį ir drauge dieviškesnį pasaulį;
- *jaustis atsakingam už Bažnyčią*, būti ištikimam jos perduodamai Žinia ir norėti įsitraukti į Bažnyčios misiją.

5. KG bendruomenės pedagogika padeda ieškoti savojo pašaukimo ir jį rasti

37. „*Ugdant pasauliečius labiausiai siekiama, kad jie kaskart kuo geriau atskleistų savo pašaukimą ir, vykdydami savąją misiją, vis tvirčiau ryžtųsi juo gyventi*“.²⁹

38. Idant pašaukimą į KG bendruomenę galėtume atpažinti kaip savo asmeninį pašaukimą, apžvelgsime įvairius jo aspektus. Pirmiausia – kokios savybės reikalingos žmogui, bandančiam atsiliiepti į šį pašaukimą. Po to aptarsime, kokios pagalbinės priemonės padeda suinteresuotam asmeniui atpažinti, ar Dievas jį kviečia rinktis bendruomenės siūlomą gyvenimo būdą. Pašaukimą padedantys atpažinti KG bendruomenės pedagoginiai elementai daugiausia remiasi Dvasinėmis pratybomis.³⁰

²⁷ „Troškimai“ šv. Ignacui yra svarbiausi. Anot jo, žmogaus gebėjimas šventėti ir duoti apaštalinų vaisių priklauso nuo to, ar stiprus yra jo troškimai. Šv. Ignacui troškimas – tai gyvenimo polėkis, gyvybinė veikla, leidžianti norėti, svajoti, veikti ir mylėti. Žmogus yra būtybė, turinti troškimų. Ji trokšta teisingumo, taikos ir meilės. Trumpai sakant – Dievo. Kuo labiau žmogus trokšta, tuo labiau yra pasirengęs, kad Dievas jį pripildytų ir suteiktų jam savo pilnatvę. Šv. Ignacas manė, kad tas, kuris turi didelių troškimų, nors ir elgiasi kaip nusidėjėlis, gali atlikti Dvasines pratybas, nes dvasinis gyvenimas, anot jo, yra ne kokių nors taisyklių ir nurodymų laikymasis, o didis troškimas, atvertas Viešpačiui, kad jis galėtų jį kurstyti, skatinti ir išpildyti.

²⁸ Žr. Jėzaus Draugijos Konstitucijos, 102.

²⁹ Žr. *Christifideles laici*, 58.

³⁰ Pratybos yra „skirtos nugalėti pačius save ir sutvarkyti savo gyvenimą“ (DP, 21); tyrinėti ir klausti „*kokiame luome jo dieviškoji didybė nori, kad jai tarnautume*“ (DP, 135). Tai puiki mokykla, mokanti mus išgirsti Dievo kvietimą ir į jį atsiliiepti nuolat klausantis jo balso; skatinanti perkeisti visą mūsų gyvenimą darant jį dosniu atsaku mus kviečiančiam ir siunčiam Dievui. Pratybos parengia gyventi „pašaukimu-atšliiepimu“.

5.1. Atpažinti pašaukimą į KG bendruomenę labiausiai padeda Dvasinės pratybos

39. Asmeninis pašaukimas ypač intensyviai atpažįstamas per Dvasines pratybas. Jos atskleidžia esminę perspektyvą, skatinančią rinktis krikščionišką gyvenimo būdą, bei nurodo pašaukimo atpažinimo etapus.

40. Dvasinės pratybos – pagrindas ir neatsiejama KG bendruomenės pašaukimo dalis. Pratybos yra „ypatingas mūsų dvasingumo šaltinis bei būdinga priemonė“.³¹ Šio pašaukimo negalima suprasti, tuo labiau juo gyventi, neturint Dvasinių pratybų patirties.

41. Pratybų knygos pradžioje šv. Ignacas nurodo, ko jis tikisi iš šio metodo, kurį Dievas jam įkvėpė ir kuriuo jis galėjo padėti daugeliui žmonių: „Dvasinėmis pratybomis vadiname kiekvieną būdą tirti sąžinę, medituoti, kontempliuoti, melstis žodžiu ir mintimis bei kitokią dvasinę veiklą, kaip toliau bus aprašyta.“³²

42. Ignacui pratybos – tai įvairūs dvasios „lavavimo“ būdai. Jis paaiškina: „Kaip vaikščiojimas, ėjimas ir bėgimas yra kūno pratybos, lygiai taip dvasinėmis pratybomis vadiname kiekvieną būdą, kuris parengia ir nuteikia sielą pašalinti iš savęs visus netvarkingus polinkius, o juos pašalinus ieškoti ir rasti dievišką valią taip tvarkyti savo gyvenimą, kad būtų naudinga sielos išganymui.“

43. Ignaco mintis aiški: jeigu kūnas nelavinamas, netreniruojamas, jis praranda lankstumą ir gebėjimą judėti. Tai tinka ir kalbant apie dvasią, kuriai būtina veikla, kad dvasia galėtų duoti tai, ką turi geriausia, ir iki galo atsilieptų į giliausią mūsų troškimą.

44. Būdama ištikima ją įkvėpusiems ignaciškiesiems principams, Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė tikisi, jog jos nariai turės lanksčią dvasią ir nuolat ją lavins, kad bet kada būtų pasirengę išgirsti Viešpaties kvietimą ir atsilieptų į jį visa savo būtimi.

45. Šv. Ignacas numatė, kad visos Dvasinės pratybos trunka apie mėnesį. Jos vyksta tyloje, išskyrus pokalbius su vadovu arba dvasios palydėtoju. Rekollecininkas turi galimybę išbandyti įvairius maldos būdus, tyrinėti save ir kontempliuoti, kaip siūlo šv. Ignacas. Viską apmąstęs, jis gali „turėti naudos“, t. y. suvokti, ko Viešpats iš jo laukia renkantis pašaukimą ar apaštalinę veiklą.

46. Per keturias pratybų savaites, po to, kai rekollecininkui suteikiama galimybė išvysti save kaip nuodėmingą, tačiau Dievo mylimą kūrinį, jis „susiuria“ su Jėzaus Kristaus asmeniu, kuriuo turės sekti vis labiau prie jo artėdamas, t. y. šiandienos pasaulyje būdamas pasirengęs atlikti tą patį kaip Jėzus ir prisiimti visus jo „buvimo bei veikimo“ padarinius.

47. Jau Ignaco laikais buvo sunku, o šiandienos sąlygomis beveik neįmanoma (ypač pasauliečiams), pratybas atlikti trisdešimt dienų iš eilės. Dėl to, atsižvelgiant į įvairias aplinkybes, pratybos gali būti pritaikytos ir atliekamos keliais trumpesniais etapais, kartais netgi nenutraukiant kasdienės veiklos. Tačiau visais atvejais jas būtina atlikti rimtai ir visus etapus pereiti tokia seka, kokią numatė šv. Ignacas. Tuomet ir pratybose, atliekamose trumpesniais etapais arba kasdieniame gyvenime, įgyjama tikra ignaciškoji dvasinė patirtis.

48. Pagrindinis kartą atliktų ir įsisavintų Dvasinių pratybų vaisius – mokymasis gyventi kitaip ir naujo gyvenimo būdo priėmimas. Visa tai, kuo intensyviai gyventa keturias savaites, artimai bendraujant su Jėzumi ir priimant jo veikimo būdą, atpažįstant Dvasios paskatas kasdieniame gyvenime, nuoširdžiai trokštant tapti „kontempliatyviems veikiant“, po truputį keičia žmogaus gyvenimo būdą, jį skatina būti ir veikti taip, kaip to trokšta Viešpats, kurdamas savo Karalystę.

49. KG bendruomenė savo nariams linki, kad jie būtų maldingi žmonės, pajėgūs išgirsti, ko trokšta Viešpats, ir kad tarp daugelio kvietimų gyvenime sugebėtų atpažinti tuos, kurie labiausiai atitinka Dievo karalystės užmojį. Dėl to ji atveria jiems pratybų mokyklą, apie kurią laiške Emanueliui Mionai šv. Ignacas rašė: „Te visa, ką aš galėjau geriausiai išmanyti, jausti ir suprasti šiame gyvenime, būna tam, kad žmogus turėtų naudą savo tobulėjimui, tebūna tai dėl vaisių, pagalbos ar dvasinės naudos, kurią jis gali suteikti kitiems.“³³

50. Taigi, KG bendruomenės nariams Dvasinės pratybos nėra pasirinktinė patirtis, kurios galima norėti arba ne, ar kurią galima „nugrūsti į tolimiausią palėpės kampaną“, pratybas atlikus. Priešingai, tai yra pamatinė ir veiksminga patirtis, primenanti apie jų pašaukimą. Kiekvienam nuolat teks prie jos grįžti, peržvelgti pratybų padarinius, pasisemti dvasinio maisto ir atsinaujinti.

51. Pratybos nėra apaštalinio gyvenimo „kulminacinis taškas“. Tai greičiau pamatinė patirtis, nulemianti asmeninį apaštalinį pasirinkimą, kurį įgyvendinti reikės visą gyvenimą.

5.1.1. Dievo kvietimas

• TĖVAS mus pašaukia gyventi: žmogaus didingumas

52. Mus sukūręs Tėvas kiekvieną vyrą ir moterį kviečia atlikti užduotį, t. y. gyventi kaip dera „Dievo paveikslui ir panašumui“,³⁴ būti vaisingiems ir daugintis, pripildyti žemę ir ją valdyti, atpažinti, kad iš esmės visi sukurti dalykai yra geri. Naujasis Testamentas apreikš visą žmogiškosios būtybės didin-

³¹ BP, 5.

³² DP, 1.

³³ 1536 m. lapkričio 16 d.

³⁴ Žr. Pr 1, 26–30.

gumą: per Kristų žmogus yra pašauktas dieviškam gyvenimui Meilės Dvasios bendrystėje su Tėvu per Sūnų.

53. Pratybų *Pradžia ir pagrindas* irgi primena, kad esame pašaukti Dievui nuolat dėkoti už jo dovaną ir už tai, kad jis visuomet su mumis, – kai sergame ir sveikstame, kai skurstame ir turtėjame, kai mus supa garbė ir kai nešlovė, – į tai atsakydami taip kaip Jėzus: šlovindami, garbindami ir tarnaudami.³⁵

54. *Pirmąją* pratybų *savaitę* dėmesį kreipiame į tai, koks yra Dievo planas mūsų atžvilgiu, lygindami jį su nuodėmės ir mirties tikrove, paženklinančia mūsų asmeninę bei kolektyvinę egzistenciją. Per *Pasikalbėjimą apie gailestingumą* mes nuolankiai išpažįstame savo nuodėmę ir su pasitikėjimu bei dėkingumu priimame Dievo, gelbstinčio mus per Jėzų Kristų, atleidimą. Kristaus, mirštančio ant kryžiaus, kad mums suteiktų naują gyvenimą per savo Dvasią, meilės apraiška skatina rekolekcininką klausti savęs: „*Ką aš galiu daryti dėl Kristaus?*“, ir taip nusiteikus tęsti pratybas.

55. Šį gyvybiškai svarbų dialogą tęsiame kasdien atlikdami *sąžinės peržvalgą*, kuomet dėkojame už gautas „geradarybes“ per įvairius dalykus, asmenis ir įvykius.³⁶ Šitaip diena iš dienos gyvendami *Kontempliacija meilei pasiekti*, esame raginami *prašyti atpažinti daugybę gautų gėrybių, kad visur ir visada galėtume mylėti jo dieviškąją didybę ir jai tarnauti*.³⁷

• JĖZUS KRISTUS – esminis Dvasinių pratybų ir KG bendruomenės pasirinkimas

56. Esminė patirtis – suvokimas, kad Kristus mus išgelbėjo ir išlaisvino iš nuodėmės vergystės,³⁸ – pažadina troškimą bendradarbiauti su juo statant Dievo karalystę.³⁹ Amžinasis Karalius mus kviečia dirbti drauge bei sekti juo – ir kenčiančiu, ir šlovinguoju. Būti su Jėzumi ir sekti juo kuriant Dievo karalystę – vienatinis ir nedalomas pasirinkimas. Sekti Jėzumi – tai norėti vis geriau jį pažinti, vis labiau mylėti ir lydėti jo misijoje.⁴⁰ Toks visų pratybų kontempliacijų tikslas.

³⁵ Žr. DP, 23.

³⁶ Žr. DP, 43.

³⁷ Žr. DP, 233–234.

³⁸ Žr. DP, 53. *Pirmoji* pratybų *savaitė* dažnai vadinama „Nuodėmės savaitė“. Tiksliau būtų ją vadinti „Gailestingumo savaitė“ arba „Išgelbėjimo savaitė“. Juk ši savaitė skatina mąstyti apie Dievą, kaip Gelbėtoją ir Išvaduotoją, ir nusidėjusį žmogų, kuriam atleista, kuris yra išgelbėtas. Tai akivaizdžiai parodoma per pasikalbėjimą su nukryžiuotoju Kristumi (DP, 53). Žvelgiant į jį, šv. Ignacas mus moko klausti: „Ką esu padaręs? Ką darau? Ką turiu daryti dėl Kristaus?“ Pasimečiusiems gyvenime ar panirusiems į tamsią savojo „aš“ bedugnę, išgelbėjimas yra išėjimas iš savęs ir keliavimas link kito. Priėjęs akligatvį, nusidėjėlis Amžinojo Karaliaus kvietimą nuo šiol suvokia kaip laisvės ir išgelbėjimo pasiūlymą. Atsakyti į šį kvietimą ne vien „protu nusprendus“, bet visiškai save dovanojant – toks yra kiekvieno vyro ir moters išsivadavimo kelias.

³⁹ Žr. DP, 95.

⁴⁰ Žr. DP, 104.

57. Apsispręsti statyti Karalystę Ignacui reiškia besąlygišką paties Kristaus pasirinkimą. Pažinti, mylėti ir tarnauti savo broliams ir seserims – tai giliau pažinti, labiau mylėti ir geriau tarnauti Kristui, kuris yra „tikrasis gyvenimas“.⁴¹ Drauge tai reiškia leisti jam augti mumyse ir stengtis visa sutaisyti su juo ir jame, kad Tėvas būtų viskas „visame kame“.⁴²

58. KG bendruomenė yra persmelkta šio didžio pasirinkimo ir trokšta sekti Jėzumi Kristumi, būdama kaip įmanoma arčiau jo, ir drauge su juo statyti Karalystę.⁴³

• ŠVENTOJI DVASIA mus kviečia kuo ištikimiau sekti Kristumi

59. Šv. Ignacas buvo pedagogas, pasiklojęs mokymusi per patirtį. Jo dvasingumas kyla ne iš abstrakčių tobulumo principų, bet iš konkrečių dalykų, iš transcendentinio Dievo, kuris yra arti ir leidžia jį atpažinti gyvenime. Rekolekcininkas turi rengtis priimti patį svarbiausią sprendimą, koks tik gali būti, – rasti *luomą ar gyvenimo būdą, kurį Dievas, mūsų Viešpats, siūlo pasirinkti*⁴⁴, naudodamasis konkrečia metodologija: kontempliuodamas Kristaus gyvenimą ir atidžiai stebėdamas savo jausmus ar vidinius judesius, per kuriuos kalba ir skatina veikti Dievo Dvasia.

60. Paguodos ir nepaguodos bei įvairių dvasių atpažinimo patirtis⁴⁵, anot Ignaco, taip pat atlieka svarbų vaidmenį darant pasirinkimą. Meditacijos ir pastabos⁴⁶ išryškina šias patirtis atliekant įžvalgą. Čia nuolat kalbama apie patirtis, o ne apie kokius nors abstrakčius samprotavimus, nes Ignacas pasitenkina tik tuomet, kai *Kūrėjas tiesiogiai bendrauja su kūriniu ir kūrinys su savo Kūrėju ir Viešpačiu*.⁴⁷

5.1.2. Pašaukimo atpažinimo etapai Dvasinėse pratybose

61. Pratybose Ignacas ragina padaryti „gerą ir šventą **savo gyvenimo ir luomo pasirinkimą**“. Šis pasirinkimas reiškia laisvą ir dosnų atsakymą į pašaukimą, kylantį iš Dievo. Ignacas nurodo, kaip nusiteikti klausantis Dievo kvietimo ir kaip elgtis, jį išgirdus.

⁴¹ Žr. DP, 139.

⁴² 1 Kor 15, 28.

⁴³ BP, 4.

⁴⁴ DP, 135.

⁴⁵ Žr. DP, 176.

⁴⁶ Žr. DP, 135–168; 169–189.

⁴⁷ DP, 15.

62. Reikia atskirti du dalykus:
› Gyvenimo luomą: pasauliečių (KG bendruomenėje ar kitame dvasiniame judėjime), vienuolių ir kunigų.

› Gyvenimo būdą⁴⁸: jį nusako santykiai tarp asmens ir jo aplinkos (šeima, draugai, bendruomenė, studijos, darbas). Ne bet kokia aplinka yra palanki asmeniui bręsti, juo labiau egzistuoti laisvai, būtinai savajam luomui atpažinti. Todėl reikia palengvinti kelią šiai įžvalgai, renkantis tokį gyvenimo būdą, kuris jai nesudarytų kliūčių. Gana dažnai trypčiojama vietoje, nes iš pradžių stinga praktikos bei didžiadvasiškumo.

63. Pašaukimo atpažinimas – tai procesas, turintis tam tikrus etapus, kuriuos būtina žinoti ir pereiti. Šie etapai nėra linijiniai, jie veikia vieni kitus, kadangi įtaką tam neišvengiamai daro malonė ir laisvė.

64. Pirmiausia privalu *rengtis* šiam procesui, įgyjant tam tikras dvasines nuostatas, iš anksto sudarančias sąlygas geram pasirinkimui:

* priimti Kristaus kriterijus;⁴⁹

* rinktis atsižvelgiant į Dievo valią;⁵⁰

* jausmus sutelkti į Dievą mylint Jėzų laisva ir liepsnojančia širdimi:

65. • „pirmuoju nuolankumo laipsniu“ padaryti esminį pasirinkimą: vi-sur ir visada paklusti „Dievo, mūsų Viešpaties, įstatymui. Net (...) norėdamas išsaugoti savo žemiškąjį gyvenimą, niekada net negalvočiau mirtina nuodėme peržengti mane įpareigojančio tiek dieviško, tiek žmogiško įstatymo“;⁵¹

66. • „antruoju nuolankumo laipsniu“ jaustis nešališkam („indiferentiškam“) ir laisvam visų sukurtųjų gėrybių atžvilgiu taip, kad jokiomis aplinkybėmis „net negalvočiau padaryti lengvą nuodėmę“, kitaip tariant, nė neketinčiau valingai priešintis Dievo kvietimui netgi menkiausiuose dalykuose;⁵²

67. • „trečiuoju nuolankumo laipsniu“⁵³ ieškoti *magis*, dvasia vis labiau susitapatinant su neturtingu ir nuolankiu Kristumi.

68. Po to reikia kruopščiai ieškoti Dievo valios apraiškų:

* jo artumoje apmąstant rinkimosi tikslą, tikėjimo šviesoje peržvelgiant kiekvieno pasirinkimo naudą ir kliūtis;

* išlaikant atidumą dvasinėms paskatoms ir jų poveikiui (paguoda ir nepaguoda), stengtis atpažinti kelią, į kurį Viešpaties esame kreipiami;

* karštai melsti Viešpatį, kad padėtų atpažinti jo valią.

5.1.3. Pasirengimas rinktis ir pasirinkimo patvirtinimas per Dvasines pratybas

69. Ignaciškoji tradicija Dvasines pratybas laiko itin svarbiu veiksmu, padedančiu atpažinti pašaukimą. Tačiau mes negalime atlikti pratybų, susietų su gyvenimo luomo pasirinkimu, jei nesame gerai pasirengę, ir Ignacas tai puikiai žinojo. Pasirengimas gali užtrukti, tačiau neturėtų pernelyg ilgai, nes tuomet kyla pavojus, jog pasirinkti apskritai bus nebeįmanoma.

Trečioji ir ketvirtoji pratybų savaitės turėtų būti pasirinkimo, padaryto antrąją savaitę, patvirtinimo metas. Atsiliepimui į Viešpaties kvietimą patvirtinti derėtų skirti pakankamai laiko, atsižvelgiant į tai, kas vyksta mumyse ir aplink mus, kai susiduriame su pasauliu.

70. Rengiantis rinktis ir pasirinkimą patvirtinant, Ignacas siūlo save patikrinti įvairiose situacijose (atliekant eksperimentus arba „bandymus“) bei turėti dvasios palydėtoją, galintį padėti atskirti, kur Viešpats kviečia.

5.2. Renkantis naudotis eksperimentais arba „bandymais“

71. Rengiantis pasirinkimui, eksperimentai, be abejo, gali padėti, tačiau pirmiausia jų tikslas – sudaryti palankią aplinką, leidžiančią iš naujo išgirsti, kur kviečia Viešpats. Idant gerai pasirinktume, rengdamiesi pasirinkimui bei jį patvirtindami, taip pat galime remtis dvasiniais potyriais,⁵⁴ kaip šv. Ignacas siūlo „antruoju laikotarpiu“.

72. Šie veiksmingi eksperimentai⁵⁵ padeda mums likti jautriems Viešpaties valios pasireiškimui per bendruomenės siūlomas priemones. Toks imlumas parengia mus, kad gerai pasirinktume, o įgyta patirtis patvirtina padarytą pasirinkimą.

73. Keletas galimų eksperimentų:

* įsitraukimas į kančios ir vargo kupiną gyvenimą;

* apaštalinė veikla ir tarnystė, kad įvairiose ir mums neįprastose situacijose geriau pažintume savo privalumus bei trūkumus ir išmoktume gyventi atsiduodami kitiems;

* studijų ir ugdymo programos, turinčios aiškią apaštalinę intenciją – „padėti sieloms“;

* pradedantiesiems – pratyboms parengianti maldos mokykla, asmeninis palydėjimas, rekolekcijos, „lengvosios pratybos“ ir t. t.

74. Konkrečių eksperimentų arba „bandymų“ pasirinkimas ir jų atlikimo

⁴⁸ Žr. DP, 189.

⁴⁹ Žr. „Dvi vėliavos“; DP, 136–148.

⁵⁰ Žr. „Trys žmonių tipai“; DP, 149–157.

⁵¹ DP, 165.

⁵² Žr. DP, 166.

⁵³ Žr. DP, 176.

⁵⁴ Žr. DP, 176.

⁵⁵ „Jausti ir ragauti“ (DP, 2).

būdas priklausys nuo to, kokį pašaukimo atpažinimo etapą yra pasiekęs suinteresuotas asmuo. Taip pat svarbu atsižvelgti į KG bendruomenę besirenkantį žmogaus amžių: vyresniems pasauliečiams, kurių gyvenimo luomas jau nebekinta, siūloma rinktis kitokius eksperimentus nei jaunimui, kuriems pašaukimo atpažinimas pirmiausia siejasi su gyvenimo luomo pasirinkimu.

5.3. Naudotis asmeniniu palydėjimu

75. Su dvasios palydėtoju reguliariai susitinkame ne dėl to, kad klausume patarimo, ką turime daryti, o dėl to, kad su kitu žmogumi pasidalytume asmenine patirtimi ir aiškiau suprastume, ko Dievas iš mūsų prašo. Tik ypatingais atvejais palydėtojas ką nors pabrėžia, paryškina ar duoda patarimą. Ieškant savojo pašaukimo ir jį atpažįstant, dvasinis palydėjimas yra būtinas.⁵⁶ Jis ypač naudingas prieš kasmetines pratybas ir po jų.

B. ATSIDAVIMAS MISIJAI

1. Apaštalinės misijos prasmė

1.1. Jėzaus misija⁵⁷

76. Evangelijose, ypač Evangelijoje pagal Joną, Jėzus mums pristatomas kaip Tėvo siųstasis. Ši pasiuntinybė suteikia prasmę jo gyvenimui ir buvimui tarp mūsų. Apskritai Jėzaus asmenį suvokiame tik per Tėvo jam patikėtą misiją. Tačiau iš tiesų ši misija Jėzui nepriklauso, tai yra dovana, gauta iš Tėvo.⁵⁸

77. Jėzus atlieka savo misiją tobulai vienydamasis su Tėvu.⁵⁹ Štai kodėl sūniškumas yra gelminė Jėzaus asmens tikrovė. Jo gyvybė – tai Tėvo gyvybė,

⁵⁶ Dvasiniam palydėjimui būtinas tarpusavio pasitikėjimas pasireiškia nuoširdžiu vieno žmogaus atsivėrimu ir atidžiu kito klausymu. Dėl to jiems privalu išlikti itin diskretiškiems. Taip pat svarbu, kad palydėtojas būtų gerai įsisavinęs *Įžangines pastabas* (DP, 1–20) ir asmens dvasinio augimo etapus sietų su socialiniais ir kultūriniais apaštalinio pašaukimo reikalavimais. Gyvenime jis pats turi vadovautis apaštalinio teisingumo principu, būti įsitraukęs į tarpkultūrinį ir tarpreliginį dialogą, kaip esmines evangelizacijos sritis.

⁵⁷ Atspirties taškas misijai yra mūsų ryšys su Kristumi. Jėzus veikia ne tik KG bendruomenės narių širdyse, bet ir savo Kūne, kurio ląstelė ir yra bendruomenė. Lygiai taip pat jis veikia ir širdyse tų, pas kuriuos mes esame pasiųsti: artimųjų, draugų, bendradarbių, aplinkinių, o ypač – labiausiai stokojančių. Iš čia kyla misijos gyvastis, o mus stiprina „trigubas“ Kristaus buvimas – mūsų širdyse, KG bendruomenės grupelėje ir tuose, pas kuriuos esame siunčiami.

⁵⁸ „Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė“ (Jn 6, 38; Žr. 4, 34; 5, 30; 9, 4–5; 14, 24).

⁵⁹ „Mano Siuntėjas yra su manimi; jis nepaliko manęs vieno, nes visuomet darau, kas jam patinka“ (Jn 8, 29; 3, 35; taip pat Jn 17, 7–8; 5, 19).

kurią jis suteikė Jėzui.⁶⁰ Šią gyvybę Jėzus teiks žmonėms, dėl to tikintieji gyvena per Sūnų.

78. Kadangi Jėzus – Sūnus, jo gyvybė kyla iš Tėvo ir misiją jam patiki Tėvas. Jėzus puikiai žino, jog nėra savo misijos šeimininkas. Į pasaulį jis atėjo ne kaip „savarankiškas“ veikėjas, bet tam, kad išpildytų Tėvo jam pavestą misiją, nes jis ir Tėvas yra viena ir gyvena visiškoje Dvasios vienybėje (Dievas tuo pat metu yra Trejybė ir Vienovė).⁶¹

79. Jėzaus misijos tikslas – kad visi žmonės, Tėvo mylimieji, susivienytų su Trejybės Dievu: nuo šiol mes visi esame pakviesti į Dievo pilnatvę.⁶² Jėzus drauge yra ir pasiuntinys, ir žinia.⁶³

1.2. Bažnyčios misija

80. Bažnyčia – tai Dievo sukviestas sambūris „tų, kurie tikėdami žvelgia į Jėzų kaip išganymo nešėją bei vienybės ir taikos pradmenį“; Bažnyčia buvo įsteigta, „kad visiems ir kiekvienam būtų regimas šios išganingos vienybės sakramentas.“⁶⁴ Tokiu būdu Bažnyčia yra išganymo sakramentas konkrečioje mūsų pasaulio istorijoje.⁶⁵

81. Veikiant Šventajai Dvasiai, Bažnyčia yra prisikėlusio ir gyvojo Jėzaus „regimas kūnas“. Bažnyčia išlieka dėl to, kad tęsia bei sudabartina Sūnaus misiją. Veikiama Šventosios Dvasios, ji, kaip Sūnaus misijos sakramentas, keliauja per neramią žmonijos istoriją į visų mūsų bendrystės pilnatvę Kristuje ir Tėve. Be Sūnaus misijos Bažnyčia būtų niekas, ji prarastų bet kokią prasmę.⁶⁶

1.3. Sakramentinė misijos plotmė

82. Jėzus yra Tėvo meilės sakramentas, o Bažnyčia yra Jėzaus – žmonijos gyvasties ir išgelbėjimo – sakramentas. Iš meilės kilęs Tėvo kvietimas veiksmingai įgyvendinamas Jėzuje ir per jo misiją. Iš meilės gimęs Jėzaus kvietimas veiksmingai įgyvendinamas Bažnyčioje ir per jos misiją. Galų gale ši misija skleidžiasi per misiją pašauktųjų, kuriuos į Bažnyčią sukviečia Tėvo meilė.

⁶⁰ „Kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvybę pačiam savyje“ (Jn 5, 26).

⁶¹ Žr. Jn 10, 30 ir 38; 11, 41–42; 13, 1–3; 13, 9; 14, 20; 16, 28.

⁶² „Kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose“ (Jn 17, 21–26).

⁶³ „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14, 6).

⁶⁴ *Lumen Gentium*, 9.

⁶⁵ Žr. LG, 1.

⁶⁶ Žr. Jn 17, 17.

83. Krikščionis visų pirma yra tas, kurį „pagavo“ Tėvo meilė. Pašaukimas, kaip ypatingas ryšys su Viešpačiu, konkretėja ir tampa veiksmingas, kai kiekvienas krikščionis, gavęs Dvasią, Bažnyčioje ir per Bažnyčią yra pasiunčiamas į misiją pasaulyje.

84. Atsižvelgdama į tai, kas būdinga įvairių krikščionių bendruomenių charizmoms,⁶⁷ ir konkrečiai tarpininkaudama, Bažnyčia patiki Jėzaus misiją krikščionims. Ši misija iš tiesų tampa Jėzaus misija, kai įgauna konkretų pavidalą. Tėvo patikėta misija įgyvendinama per Jėzų, o Jėzaus patikėta misija – per Bažnyčią. Ji apima kiekvieną tikintįjį, kiekvieną tikinčiųjų grupę, kiekvieną bendruomenę ir kiekvieną vietos Bažnyčią, atliekančią savo misiją, kuri regimai pasireiškia konkrečioje situacijoje. Kiekviena Bažnyčios charizma „pasiuntimą“ į šią misiją įprasmina savitai.

85. Idant atliktume Jėzaus misiją Bažnyčioje, turime būti pasiūsti Bažnyčios vardu.

1.4. Pranašiška misijos plotmė

86. Naujajame Testamente Jėzaus misija suprantama kaip pranašiška. Jėzus yra „tobuliasias Pranašas“,⁶⁸ kuris savo žodžiais ir veiksmais (darbais) išpildo Tėvo jam patikėtą misiją. Misija nėra vien tik būdas būti pasaulyje, pirmiausia tai yra *konkretus gestas*⁶⁹ ir *žodis*.⁷⁰ Jėzaus mokiniai turi veikti ir būti priimami kaip pranašai. To Jėzus juos ir moko.⁷¹

87. Kiekvienas krikščionis yra pašvęstas⁷² pranašiškai misijai. Tokia yra Krikšto patepimo prasmė.⁷³ Šventoji Dvasia patepa pakrikštytąjį ir pažymi jį neišdildomu antspaudu.⁷⁴ Po šio patepimo ir krikščionis gali kartoti Jėzaus žodžius: „*Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdiečiams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliams –*

⁶⁷ Pasauliečių sambūriai *siuntimą į misiją* grindžia bendruomenine įžvalga ir išreiškia konkrečiais būdais. Vienuolinio gyvenimo bendruomenės misiją sieja su įžvalga, kylančia iš klusnumo įžado. Abiem atvejais stengiamasi ieškoti Dievo valios ir ją išpildyti kaip Bažnyčios misiją.

⁶⁸ „Pranašas, galingas darbais ir žodžiais. (...) Mes tikėjome, kad jis atpirksiąs Izraelį“ (Lk 24, 19–21; taip pat žr. Lk 4, 24; 7, 16; 13, 33; 24, 19; Mk 1, 22; 6, 2; Mt 16, 14; 21, 11–14).

⁶⁹ „Jėzus suteikė jiems valdžių netyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų jas ir gydytų visokias ligas bei negales“ (Mt 10, 1).

⁷⁰ „Pašventink juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa. (...) Aš meldžiu (...) už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės“ (Jn 17, 17 ir 20; taip pat žr. Mk 6, 30).

⁷¹ Žr. Mt 10, 40–42.

⁷² Pašventinimas reiškia Dievo pritarimą, kad kaip tik šitam žmogui jis nori patikėti tam tikrą misiją. Senajame Testamente karaliai būdavo šventinami patepant aliejumi.

⁷³ *Visagalis Dievas (...) tave patepa šventu aliejumi, padarydamas savo tautos nariu, kad amžinai būtum su Jėzumi Kristumi – Kunigu, Pranašu ir Karaliumi* (patepimas šventąja chrizma per Krikštą).

⁷⁴ Žr. 2 Kor 1, 21–22.

*regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų.*⁷⁵ Taip užpylimu ir patepimu per Krikštą pakrikštytasis įsitraukia į paties Jėzaus Kristaus, mūsų Mesijo ir Gelbėtojo, misiją.⁷⁶

1.5. Gyvybinė misijos plotmė

88. Būti krikščioniu – tai rengtis pranašiškai misijai. Ši misija turi keletą aspektų, iš kurių svarbiausias turbūt šis: įžiebtis vilties bei suteikti prasmės šiandienos vyrų ir moterų gyvenimui. Be abejo, neretai teks išskelti aikštėn blogį ir tiesos, kuria buvome pašvęsti, vardu „kalbėti kietai“. Tai reikalauja tam tikro gyvenimo ir mąstymo būdo, sugebėjimo priimti iššūkius įvairiose srityse: šeimoje, socialinėje, politinėje, profesinėje aplinkoje ir t. t. Bet to dar nepakaks: reikės būti pranašu, gestais ir žodžiu skelbiančiu Dievo karalystę.

1.6. Marija – misijos pavyzdys

89. Idant Sūnaus misija būtų įmanoma, esminį vaidmenį Dievo plane suvaidino Marija.⁷⁷ Apimta neįsivaizduojamos Dievo meilės, ji buvo pakviesta (*pašaukimas*) ir pasiūsta atlikti misiją – suteikti kūną Sūnui mūsų pasaulyje.

90. Marija priima Dievo kvietimą ir keliauja per kalnus (*gestas*), kad paskelbtų Gerąją Naujieną (*žodis*) Elzbietai. Priimtas slėpinys pakeis visą jos gyvenimą.⁷⁸ Ji taps pirmąja tikinčiąja, pirmąja krikščione.⁷⁹ Marijoje pagaliau išsipildo išgelbėjimo viltys ir troškimai, kuriuos vargšai sudeda vien tik į Dievo meilę. Marija irgi buvo „Jahvės neturtėlė“,⁸⁰ dėl savojo neturto pasiklovusi vien tik Dievu. Jos paprastas ir varganas gyvenimo būdas taip pat buvo pranašiškas ženklas.⁸¹

2. KG bendruomenės misijos laukas

91. Kaip nurodo Vatikano II susirinkimo nubrėžtos gairės, pasauliečių misija Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenėje nėra nei suvaržyta, nei atskirta, kadangi bendruomenės misijos laukas beribis. Tai yra tarnystė pavieniems žmonėms bei visuomenei Bažnyčioje ir pasaulyje, stengiantis paveikti

⁷⁵ Lk 4, 18–19; žr. Iz 61, 1–2.

⁷⁶ Žr. *Christifideles laici*, 13.

⁷⁷ Žr. BP, 9.

⁷⁸ Žr. Lk 2, 19 ir 51.

⁷⁹ Žr. Lk 1, 45.

⁸⁰ Tokia yra *Magnificat* prasmė, nes ši giesmė glaustai išreiškia visų vargšų viltis (žr. Lk 1, 45–56). Ji įkvėpta jaunosios Hanos, savo vienatinę viltį turėjusios Dieve, giesmės (žr. 1 Sam 2, 1–10).

⁸¹ Žr. Lk 10, 21; Mt 11, 25–27; Mt 10, 4.

kiekvieno širdį bei keisti neteisingas struktūras, nešant išgelbėjimo Evangeliją kiekvienam bet kokioje situacijoje ir bet kokiais aplinkybėmis.⁸²

92. KG bendruomenė yra pasauliečių bendruomenė, veikianti pasaulyje, kupiname itin neteisingų struktūrų, didelę žmonijos dalį įklampinančių į skurdą ir vargą. Dėl to pirmutinė tarnystė, kurią bendruomenė šiandien pašaukta atlikti, – *teisingumo principo įgyvendinimas* vargšams.

93. Mylėdami Dievą, KG bendruomenės nariai įsipareigoja keisti pasaulį, kad Dievo vaikai jame galėtų gyventi oriai, pagal jo valią. Kiekviename žmoguje mes norime matyti Jėzų, kuris tapo panašus į mus, ypač – į labiausiai stokojančius.⁸³ Dėl to mūsų įsipareigojimas siekti teisingumo vargšams prasmingas tuomet, kai yra įkvėptas ir skatinamas Kristaus Dvasios.

94. Mūsų pastangos siekiant teisingumo įgauna įvairius pavidalus, atsižvelgiant į skirtingą regionų kultūrinę, visuomeninę ir politinę situaciją, gyvenimo būdą bei pragyvenimo lygį. Nepamirškime, kad vaisiai, kurių visų pirma atkakliai siekiama Dvasinėse pratybose, – tai išmelsti Viešpaties malonės sektį varganu ir nuolankiu Jėzumi.

Tikėti į Jėzų Kristų – tai *sekti* Jėzumi, gyventi tikėjimu, gimdančiu teisingumą, ir pačiam tapti vargšu, realiai sekančiu beturčiu Jėzumi. Paprastas gyvenimo būdas mums užtikrina apaštalinę laisvę, išreiškia mūsų solidarumą su vargšais ir sutvirtina tikėjimu paremtą mūsų pasirinkimą. Šis pasirinkimas neturėtų būti vien teorinis. Kalbėdamas apie neturtą, šv. Ignacas prašė jėzuitų, kad „*kartais jie akivaizdžiai tai parodytų*“.⁸⁴

95. Teisingumo siekį reikia vertinti platesniame evangelizacijos, skelbiant Jėzų Kristų ir jo Karalystę, kontekste.

3. KG bendruomenės misijos sklaida

96. KG bendruomenė turi atskirą – ignaciškąją – charizmą prisidėti prie Bažnyčios misijos. Ji pasireiškia bendruomenės narių siuntimu į konkrečią apaštalinę misiją, kuri yra bendruomeninės įžvalgos rezultatas.

Suprantama, ne visada lengva rasti geriausią būdą „pasiųsti į misiją“, bet viena aišku: tie, kurie pasirinko ignaciškąją charizmą, visų pirma yra apaštalai, gavę Bažnyčios misiją. Tad jie turi teisę žinoti esą siunčiami bendruomenės, su kuria dalijasi savuoju pašaukimu. Bendruomenė juos aiškiai pasiunčia, o jiems atliekant konkrečią misiją lydi apaštalinio įžvalgumu.

3.1. Asmeninė misija

97. Žmones, jautrius mūsų pasaulio vyrų ir moterų poreikiams, veikia santyčiai su kitais žmonėmis bei atidumas laiko ženklams. Toks ryšys su tikrove pažadina asmeninius pašaukimus, leidžiančius konkrečiai sekti Viešpačiu.

98. Kvietimas sekti Jėzumi (*pašaukimas*) tampa „apčiuopiamas“, asmeniškai ir konkrečiai atsiliepiant į šį kvietimą. Pradinis kvietimas plėtosis per konkrečią veiklą tarnaujant artimui, tačiau, kad jis taptų misija, bendruomenė turės išgirsti individualius kvietimus, padėti juos atpažinti ir pagaliau kiekvieną išsiųsti į misiją.⁸⁵ Šiuo atveju kalbame *apie individualų veikimą Bažnyčios misijoje*.

99. Kiekvienam KG bendruomenės nariui veiklos laukas tampa konkrečiu įvairiose jo, kaip pasauliečio, gyvenimo srityse: šeimoje, politinėje veikloje, darbe, bendruomenėje, vietos Bažnyčioje ir t. t.⁸⁶

⁸⁵ Kiekviena pranašiška misija turi tam tikrus etapus. Pirmiausia Dievas netikėtai įsiterpia į gyvenimą, prabyla į širdį tų, kuriuos nori pasiųsti tarnauti savo tautai (*pašaukimas*). Po to, remdamasis išrinktųjų sutikimu bei savo tautos poreikiais, jis laipsniškai nušviečia *misiją* ir patikslina, kokiais žodžiais bei gestais pranašas turėtų išreikšti šią misiją.

⁸⁶ Štai keletas veiklos laukų, kuriuos Jonas Paulius II nurodė savo Apaštališkajame paraginiame *Christifideles laici* (1988 m. gruodžio 30 d.).

„*Įsisauginti nepažeidžiamą kiekvieno žmogaus asmens kilnumą ir kitus tuo įsamoninti – esminis, o kartais centrinis ir vienijantis tarnybos žmonijos šeimai uždavinys; tai tarnybai pašaukta Bažnyčia, o joje – pasauliečiai katalikai. (...) Nors dėl pačios savo mistijos ir atsakomybės visi žmonės pašaukti pripažindami kiekvienos žmogiškos būtybės asmens kilnumą ginti jos teisę gyventi, kai kurie pasauliečiai tam kviečiami ypatingu pagrindu, kaip antai tėvai, auklėtojai, sveikatos apsaugos darbininkai, ekonominės ir politinės valdžios atstovai“ (37 ir 38).*

„*Santuoka ir šeima yra pirmas pasauliečių visuomeninio įsipareigojimo laukas. Tos srities uždavinius tinkamai įvykdyti galima tik įsitikinus vienintele ir nepakeičiama šeimos verte visuomenės ir pačios Bažnyčios vystimuisi“ (40).*

„*Asmeniui rodoma ir jam tarnaujanti meilė niekada negali būti atplėšta nuo teisingumo. Ir viena, ir kitas savaip reikalauja visiškai ir tikrai pripažinti teises asmens, kuriam skirta visuomenė su savo struktūromis ir institucijomis. Norėdami, kaip minėta, gaivinti laikinąją tikrovę krikščioniška dvasia, tarnaudami asmeniui ir visuomenei, pasauliečiai negali atsakyti dalyvauti politikoje, kitaip tariant įvairiariūšėje ūkio, visuomenės ir įstatymų leidybos veikloje, organiškai ugdančioje bendrąjį gėrį. (...) Teisė ir pareiga dalyvauti politikoje liečia visus ir kiekvieną; tokio dalyvavimo pavidalai, sritys, užduotys ir atsakomybė gali labai skirtis ir vienas kitą papildyti. Nei kaltinimai karjerizmu, valdžios kultu ir korupcija, dažnai adresuojami žmonėms, priklausantiems vyriausybei, parlamentui, valdančiajai klasei ar politinei partijai, nei gana paplitusi pažiūra, kad politika kelia neišvengiamą pavojų moralei, nepateisina krikščionių skepticizmo ir nedalyvavimo viešuosiuose reikaluose. (...) Negana to, politika, nukreipta į asmenį ir visuomenę, kaip nuolatinę veiksmų kryptį priima teisingumo gynimą ir skleidimą, suprantamą kaip „dorybę“, kuria visi turi būti auklėjami, ir kaip moralinę „jėgą“, kuri, grindžiama žmogaus asmens kilnumu, palaiko įsipareigojimą kiekvieno ir visų teisėms bei pareigoms“ (42).*

„*Atsižvelgdami į radikalius pokyčius, vykstančius ūkio ir darbo pasaulyje, pasauliečiai turi įsitraukti į labai rimtų didėjančio nedarbo problemų sprendimą, kovoti, kad kuo greičiau būtų padarytas galas gausioms neteisėboms, kylančioms iš netinkamo darbo organizavimo, (...) kovoti už naujo solidarumo tarp bendro darbo dalyvių plėtojimą ir naujo tipo įmonių kūrimą, prekybos ir finansų sistemų peržiūrėjimą, taip pat technologijos mainų sistemos pakeitimą“ (43).*

⁸² Žr. BP, 8.

⁸³ Žr. Mt 25, 31–46.

⁸⁴ *Konstitucijos*, 287 (taip pat žr. BP 4 ir 8).

3.2. Grupės misija

100. Veikti galima ne tik asmeniškai, bet, atsižvelgiant į aplinkybes bei atsiliepiant į savo ar kitų bendruomenių narių poreikius, ir su grupe. Toks apaštalinis veikimas taip pat išreiškia individualų pašaukimą, gautą iš Dievo. Jei bendruomenė veiklą pripažįsta ir siunčia ją atlikti, tai prilygsta misijai. Taip pat derėtų nepamiršti ir *grupės veikimo Bažnyčios misijoje*. Neretai veikla, tekusi grupei, bus tarsi Dievo dovana, kad jos apaštalavimas taptų veiksmingesnis.

101. Kai įgyvendindamos Jėzaus misiją – tarnauti labiausiai nuskriaustiems – Bažnyčios institucijos suvoks savo varganumą ir nepajėgumą, jos pajus poreikį bendradarbiauti su kitais tikinčiųjų ar netikinčiųjų sambūriais. Dalijimasis asmenine bei grupine misija su tikinčiaisiais ir netikinčiaisiais krikščionims visada turėtų būti *Bažnyčios misija*.

3.3. Bendroji misija

102. KG bendruomenei, kaip Bažnyčios sambūriui, Kristus patikėjo bendrą misiją. Ši misija yra bendruomenės pasirengimas atsiliepti į didžiausius šiandienos pasaulio poreikius ir lūkesčius. Tai jos būdas skelbti Gerąją Dievo meilės Naujieną šiuo istoriniu momentu. Bendroji misija pasireiškia tam tikrais prioritetais bei apaštalinio veikimo aspektais.

103. Tai nereiškia, kad visi KG bendruomenės nariai turi veikti tą patį. Užduotys gali būti skirtingos. Bendra yra misija – ne vien savo kilme, bet ir kryptingumu. Kiekvienas savitu būdu gina tas pačias vertybes, siekia to paties, suteikdamas veiklai tuos pačius prioritetus. Tai ir yra *bendras veikimas Bažnyčios misijoje*.

4. Rasti savo misiją KG bendruomenėje

104. Tikrove besiremianti ignaciškoji pedagogika, visus, o ypač jaunimą, ragina pajusti šio pasaulio kančią, skurdą ir nesantaiką.⁸⁷ Tokiai patirčiai api-

„Būtinyje, kad kiekvienas pasaulietis katalikas visada būtų gyvai įsijamones esąs Bažnyčios narys arba asmuo, kuriam visų labai pavesta savita, nepakeičiama ir griežtai asmeninė užduotis. Šio teiginio fone Susirinkimo žodžiai apie absoliutų individualaus apaštalavimo būtinumą pasirodo kaip labai reikšmingi: „Apaštalavimas pavieniui, gausiai besiliepiantis iš tikrai krikščioniško gyvenimo (plg. Jn 4, 14), yra visokio pasauliečių apaštalavimo, net grupinio, pradžia ir sąlyga, ir niekas negali jo atstoti. Šios rūšies apaštalavimui, visada ir visur vaisingam, o kai kuriomis aplinkybėmis vieninteliam tinkamam ir galimam, pašaukti ir įpareigoti be išimties visi pasauliečiai, net tie, kurie neturi progos ar galimybės veikti draugijose“ (28).

⁸⁷ Žr. DP, 203.

būdinti Ignacas naudojo klasikinį terminą „bandymai“.⁸⁸ Padėdami įgyti visiškai naują požiūrį į tikrovę, jie keičia žmones. „Bandymai“ Ignacui buvo tarsi sakramentai, paženklinantys pačią žmogaus gelmę. KG bendruomenei prarastu ieškoti konkrečių būdų, kaip įgyti tokią gyvenimo patirtį.

105. Po tokio „tikrovės krikšto“, gerokai pranokstančio įprastą sociologinę analizę, atsiranda tam tikras jautrumas *laiko ženklams*.

106. Antra vertus, ieškant savo misijos KG bendruomenėje, svarbu nuoširdžiai atsiduoti vietas ir visuotinei Bažnyčiai, ką Ignacas ir jo bendražygiai darė kiekvieną akimirką.

107. Atidūs laiko ženklams ir visada pasirengę tarnauti Bažnyčiai, Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariai netruks išgirsti konkrečių kvietimų, kurie asmeninio ir bendruomenės apaštalinio įžvalgumo dėka taps misija. Tačiau nereikia pamiršti, kad pirmasis šios įžvalgos etapas – tai nešališkumo („indiferencijos“), leidžiančio rinktis laisvai ir iš meilės, siekimas.

108. Bandant atpažinti Dievo valią ir jo patiktą misiją, reikia gerbti kiekvieno asmens ir atskiros grupės spartą bei priimti palydėjo ar vadovo pagalbą.

4.1. Apaštalinis įžvalgumas

109. Apaštalinis įžvalgumas yra nuovokus ir kontempliatyvus subrendusio krikščionio atidumas Dvasios veikimui per jo asmeninius įsipareigojimus: šeimoje, profesinėje veikloje, visuomenėje, Bažnyčioje. Šios įžvalgos tikslas – ieškoti ir atpažinti, kokiai asmeninei misijai kviečia Dievas.

Kad šitas ieškojimas būtų nuoširdus, krikščionio širdis turi liepsnoti ta pačia ugnimi, kokia dega Kristaus širdis.⁸⁹ Taip pat reikia žinoti, kad Dievas savo valią gali apreikšti įvairiais būdais. Dėl to reikalingi tam tikri kriterijai, padedantys misiją rinktis dėl „didesnės Dievo garbės“ bei visuotinio gėrio.

Kai įžvalgą atlieka bendruomenė, o KG bendruomenei tai būdinga, būtini tam tikri elementai.

⁸⁸ Ignaciškoji pedagogika pratybomis nesibaigia. Pvz., ugdant jėzuitus, Ignacas siūlo visą seriją eksperimentų. Pirmasis eksperimentas – „atlikti Dvasinės pratybas, trunkančias apie mėnesį“ (...); antrasis – „patarnauti ligoninėse“ (...); trečiasis – „atlikti piligrimystę (...) be pinigų“; ketvirtasis – pratintis „prie įvairaus darbo, žemo ir nuolankaus“; penktasis – aiškinti „krikščionių doktriną vaikams ir kitiems neišsilavinusiems žmonėms“ (Konstitucijos, 65–69). Žinoma, iš KG bendruomenės viso to nereikalaujama, bet ir ji gali turėti daug naudos iš šv. Ignaco pasiūlymų, kurie galiausiai mūsų žvilgsnį kreipia į Jėzaus kenozę, kaip raktą išganymo slėpiniui suprasti (Žr. Fil 2).

⁸⁹ Žr. Lk 12, 49; Fil 2, 5.

4.1.1. Asmeninė ir bendruomeninė malda

110. Išvalga nuo pradžios iki galo grindžiama malda. Prisimindami, kad mes buvome sukurti „Dievą šlovinti, garbinti ir jam tarnauti“,⁹⁰ „asmeninę ir bendruomeninę maldą bei išvalgumą, kasdienę sąžinės peržvalgą bei dvasinį vadovavimą mes laikome svarbiomis priemonėmis, ieškant Dievo bei jį atrandant visuose dalykuose.“⁹¹ „Didžiadvasiškai ir kilniaširdiškai“⁹² mes prašome Viešpaties atsidavimo jam dovanos bei sugebėjimo pažinti jo valią mus supančiame pasaulyje. Šiuos prašymus, kurie itin svarbūs mūsų asmeninėje maldoje, per visą išvalgos laikotarpį išsakome ir bendruomenės susitikimuose.

4.1.2. Sąlytis su tikrove

111. Mes pripažįstame, kad mūsų susitikimo su Dievu vieta yra visas pasaulis. Dėl to būtina užmegzti ryšį su viskuo, kas mus supa, kad taip atpažintume, kur esame kviečiami. Kadangi mūsų misijos laukas beribis,⁹³ juo labiau neturime riboti savo akiračio, bandydami suprasti, kokia turėtų būti mūsų asmeninė misija. Viešpats mums kalba per mūsų ar šalies bendruomenę, jos dabartį ir praeitį; taip pat jis mums kalba ir per Bažnyčią.⁹⁴ Jo veikimą galime pajusti per asmeninį⁹⁵ ar grupės apaštalavimą, taip pat bendradarbiaudami su kitais,⁹⁶ kurių veiklos vaisiai mums žinomi. Akivaizdūs šiandienos Bažnyčios ir pasaulio poreikiai irgi išsako Viešpaties kvietimą. Stengiamės vis geriau į jį atsiliiepti žinodami, kad „meilė turi būti rodoma labiau darbais negu žodžiais.“⁹⁷

4.1.3. Mūsų ignaciškoji charizma

112. Gerai žinome, kad mūsų bendruomenės pašaukimas, charizma ir apaštalinis išvalgumas kyla iš Dvasinių pratybų ir yra išaiškintas KG bendruomenės *Bendruosiuose principuose*. Mūsų gyvenimas turi prasmę tik tuomet, jeigu visur trokštame ir ieškome „kuo didesnės Dievo, mūsų Viešpaties, šlovės ir garbės“ (DP, 189). Prisiminkime, kad „mūsų gyvenimas iš esmės yra

apaštalinis“ ir kad „KG bendruomenės misijos laukas beribis“; mes esame „keliaujančios Dievo tautos nariai“, „iš Kristaus gavę misiją savo nusistatymu, žodžiais ir veiksmais būti jo liudytojais visiems žmonėms“.⁹⁸

4.1.4. Dvasios judesiai

113. Šv. Ignacas mokėjo atpažinti vidinius dvasios judesius. *Autobiografijoje*, rašydamas apie laiką, kai dar gyveno savo namuose Lojoloje, pasakoja, kad „kartą jam prasivėrė akys, ir jis ėmė stebėtis šiuo skirtingumu bei apie jį galvoti. Iš patirties matė, kad po vieny minčių likdavo liūdnas, o po kitų – linksmas. Taip pamažu pradėjo pažinti jame veikiančias skirtingas dvasias: vieną – iš demono, kitą – iš Dievo.“⁹⁹

114. Vėliau Manrezoje atlikdamas originalų Dvasinių pratybų eksperimentą, jis giliau suvoks, kokie įvairūs yra dvasios judesiai ir kaip svarbu juos suprasti norint atpažinti Dievo valią. Kadangi mes irgi esame išugdyti Dvasinių pratybų mokykloje, galime toliau stengtis gilintis ir aiškintis, kokius vidinius judesius sukelia mūsų požiūris į supančią aplinką. Tai mums ir bendruomenei padės pažinti, ko Viešpats nori iš mūsų.

4.1.5. Vyksmas grupėje

115. Kiekvienas bendruomenės narys ir melddamasis, ir kasdieniame gyvenime pajunta įvairių vidinių judesių. Apie juos galima atvirai pasikalbėti ir savo patirtimi pasidalyti grupėje. Suvokta asmeninė patirtis ir įvardyti dvasios judesiai leis pamatyti, ar tai skatina *nuoširdžiau tarnauti ir labiau šlovinti Dievą*.

116. Jei grupėje juntamas tarpusavio pasitikėjimas, palydėtojo padedama, ji pati nusprendžia, kaip tai turėtų vykti. Labai svarbu, kad kiekvienas nuolatos stengtųsi klausytis kitų ir vengtų bet kokių ginčų, jei jie nėra būtini išvalgai atlikti.

117. Elementai, kuriuos ką tik išvardijome, ir sudaro prielaidas apaštalinei išvalgai. Juos būtina prisiminti per visą jos eigą. Kalbant apie bendruomeninę išvalgą, reikia pabrėžti, kad čia būtina nuolatinė gero dvasios palydėtojo parama. Net jeigu išvalga asmeninė, patyrusi dvasios palydėtojo paspirtis tikrai nepakenks.

⁹⁰ DP, 23

⁹¹ BP, 5

⁹² DP, 5

⁹³ Žr. BP, 8

⁹⁴ Žr., kas pirmiau pasakyta apie šv. Ignaco „bandymus“.

⁹⁵ Žr. BP, 8

⁹⁶ Žr. BP, 8

⁹⁷ DP, 230

⁹⁸ BP, 8

⁹⁹ *Autobiografija*, 8.

4.2. Apaštalinis įžvalgumas – nuolatinė nuostata

118. KG bendruomenės narys, siekiantis, kad apaštalinis įžvalgumas taptų įprasta dvasine nuostata, vienaip ar kitaip turi remtis tuo, kas paminėta pirmiau. *Kontempliacijos Dievo meilei pasiekti* vaisiai pratybų pabaigoje¹⁰⁰ yra atpažinimas „*daugybės gautų gėrybių, kad iš didžio dėkingumo galėčiau visada ir visur mylėti jo dieviškąją didybę ir jai tarnauti*“. Skatinamas šios dėkingos meilės, šv. Ignacas kviečia mus kaskart vis aiškiau įsisąmoninti, kad Dievas yra ir veikia mūsų gyvenime.

119. Idant apaštalinis įžvalgumas taptų nuolatine nuostata, labai svarbūs *tyrimai*.¹⁰¹ Pratybų autorius mums siūlo keletą *tyrimo* būdų, ypač pabrėždamas *bendrąjį tyrimą* (arba dienos peržvalgą), kurio tikslas yra mums padėti „*visada ir visur mylėti ir tarnauti*“ primenant, kad „*meilė turi būti labiau rodoma darbais negu žodžiais*“. Ignacui dienos peržvalga yra tikras pokalbis, kupinas nuolankaus dėkingumo, persmelktas tikėjimo, pasitikėjimo ir meilės.¹⁰²

120. Atliekantis šią dvasinę pratybą siekia tapti apaštalu, visą dieną bendradarbiaujančiu su pačiu Jėzumi, kaip siūloma Karalystės meditacijoje: „*Kas nori eiti su manimi...*“¹⁰³ Apaštalu, kuris, dienai baigiantis, „*kaip draugas kalbasi su draugu*“,¹⁰⁴ ir stengiasi pamatyti, ką Viešpats per šį laiką nuveikė jame ir su juo. Jis prašo malonės ir rytoj gyventi taip, kad kiekvieną akimirką galėtų dalytis su Jėzumi jo misija.

121. Peržvalga yra būtinas stabtelėjimas apaštalo kelyje, sustojimas, leidžiantis jam peržvelgti nueitą kelią bei kaupti jėgas, kad rytoj vėl leistųsi į kelionę su nauju vidiniu polėkiu ir dar aiškiau matydamas, kur eina. Nuolatinis sąžinės tyrimas yra pamatinis ugdant „veiklų kontempliatyvumą“, ieškantį Dievo ir jį randantį „visuose dalykuose“.

¹⁰⁰ Žr. DP, 230–237.

¹⁰¹ Dvasinių pratybų dinamika meldžiantis nuolat skatina apmąstyti visą asmeninę patirtį, kad galėtume atpažinti, kur Dievo Dvasia mus veda. Žmogaus patirties apmąstymą Ignacas laiko būtina priemone, kad ji įsitvirtintų. Iš tiesų be įžvalgaus apmąstymo galime pasiklysti iliuzijose, o be atidaus svarstymo individualios patirties reikšmė gali būti nuvertinta arba supaprastinta. Tikslai apmąstę savo išgyvenimus ir įsivavinę šią patirtį, galėsime laisvai ir pasitikėdami pasirinkti tinkamus veikimo būdus, sudarančius palankias sąlygas mūsų gyvenime iki galo išsiskleisti tam, kas teikia didžiausią paspirtį atliekant iš Dievo gautą misiją. Šv. Ignacui apmąstymas yra svarbiausias momentas pereinant nuo patirties prie veiklos. Ignaciškosios pedagogikos modelį ir apibrėžia nuolatinė patirties, apmąstymo ir veiklos tarpusavio sąveika.

¹⁰² Pratybos siūlo įvairus „*tyrimo*“ būdus, pvz., „*penktasis papildomas nurodymas*“ (DP, 77); „*pirmasis būdas melstis*“, kuris gali būti laikomas tyrimo malda (DP, 41); „*dalinis sąžinės tyrimas*“ (DP, 24–31); pačių pratybų ir Papildomų nurodymų tyrimas (žr. DP, 60, 160, 207); „*bendras sąžinės tyrimas*“ (DP, 32–34). „Papildomoje medžiagoje“ žr. „Dienos peržvalga“.

¹⁰³ Žr. DP, 95.

¹⁰⁴ Žr. DP, 54.

4.3. Apaštalinio įžvalgumo kriterijai

122. KG bendruomenės *Bendrieji principai* pabrėžia apaštalinio įžvalgumo svarbą.¹⁰⁵ Renkantis tarnystę ir atskirą misiją, jie pateikia tam tikrus vertinimo kriterijus, paremtus tuo, ką siūlo šv. Ignacas. Viskas, kas kyla iš jo vizijos, tame tarpe ir apaštalinis įžvalgumas, turi *magis* ženklą. Ignaco užsidedimas siekti didesnės Dievo garbės jį skatino ieškoti veiksmingiausių priemonių padėti artimui.

123. Tinkamiausias priemonės galime atpažinti padedami Kristaus Dvasios, kontempliuodami Išganytojo gyvenimą ir naudodamiesi taisyklėmis, leidžiančiomis atpažinti vidinius dvasios judesius. Šiuo atveju širdimi turėtume pasikliauti labiau nei galva. Vis dėlto, kad konkrečiomis aplinkybėmis artimui pasitarnautume geriausiai, Ignacas siūlo ir keletą racionalių kriterijų (žr. „Trečiasis pasirinkimo laikotarpis“).

124. Ignaciškieji apaštalinio įžvalgumo kriterijai aptinkami ne vien Dvasinėse pratybose, ypač jie dažni Ignaco *Autobiografijoje*, pasakojančioje apie jo asmeninę dvasios kelionę. Taip pat ir laiškuose šv. Ignacas neretai apibūdina strategiją, numato tikslus ir siūlo priemones jiems pasiekti. Tačiau tik Jėzaus Draugijos *Konstitucijoje*¹⁰⁶ kriterijus, reikalingus apaštalinei tarnystei rinktis,¹⁰⁷ Ignacas susistemina. Šie kriterijai gali padėti atpažinti mūsų asmeninę apaštalinę misiją.¹⁰⁸ Pvz., ten rašoma, kad Draugijos nariai turi būti atviri tam, kas „*neatidėliotina ir visuotina*“. Tai tinka ir KG bendruomenei.

¹⁰⁵ „*Bendruomenė įvairiais atžvilgiais mums padeda vykdyti šį apaštalinį įsipareigojimą ir visada būti atviriems tam, kas skubiausia ir visuotina, ypač atlikdama gyvenimo peržvalgą bei remdamasi asmeniniu ir bendruomeniniu įžvalgumu. Mes stengiamės suteikti apaštalinę prasmę netgi kukliausiems mūsų kasdienybės reiškiniams*“ (BP, 8). „*Kadangi Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės tikslas yra darbuotis su Kristumi statant Dievo karalystę, kiekvienas narys yra kviečiamas aktyviai veikti plačiame apaštalinio darbo lauke. Individualus ir bendruomeninis apaštalinis įžvalgumas yra įprastas būdas ieškoti, kaip ir koku būdu geriausia pasauliui liudyti Kristų*“ (BP, 12).

¹⁰⁶ Žr. *Konstitucijos*, 618, 622 ir toliau.

¹⁰⁷ „*Visuotinis ir tvariausias gėris: „Mąstyti bendrai, veikti konkrečiai“; kitaip sakant, labiau reformuoti struktūrą nei konjunktūrą; verčiau kurti institucijas, nei imtis dalinės veiklos; skatinti veiklą ir tarnystes, kuriomis gali rūpintis patys dalyviai.*

Didžiausias poreikis arba skuba: būti ten, kur daugiau nieko nėra, kur nėra žmogaus, ketinusio tuo metu ten būti.

Didžiausias vaisius: ugdyti „besidauginančius darbininkus“; kurti bendruomenišką aplinką suvokiant, kad esame viena pasaulinė šeima.

¹⁰⁸ Žr. BP, 8.

II. KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖ

125. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė pirmiausia yra savitų ypatybių turinti *krikščionių bendruomenė*. Kad geriau suprastume, kokie yra skiriamieji KG bendruomenės bruožai, trumpai peržvelgsime specifinį mūsų augimo ir brandos kelią, o po to detaliau – kaip bendruomenė ugdo ir brandina savo narius.

A. KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS VYSTYMASIS

126. Biblinis tikėjimo kontekstas mums primena, kad Dievas kreipiasi ne vien į atskirus žmones, bet ir įsteigdamas, pvz., vienuolinę ar pasauliečių bendruomenę, tokią kaip KG bendruomenė.

127. Šv. Ignaco Dvasinės pratybos yra ypatingas KG bendruomenės dvasingumo šaltinis. Jį įkūnijusioje mūsų bendruomenėje kiekvienas narys išgyvena tą pačią malonės istoriją, kurioje yra pažado laikotarpis, pašaukimas, atsirandantis vis didesnis pasitikėjimas ir gimstanti viltis; taip pat ir krizių momentai, kai bendruomenė jaučiasi tai nutolstanti nuo Dievo, tai vėl prie jo priartėjanti ir geranoriškai priimama; per susitaikinimą ir tarpusavio priėmimą ji patiria atkuriančią Dievo meilę, o atpažindama Dievo pašaukimą bręsta, tapdama apaštalinio įžvalgumo bendruomene.

128. Paprastai iš pradžių ji susiburia kaip „bičiulių Viešpatyje“ grupelė. Tai suteikia pradinį kryptingumą ir pamatą, būtiną bendruomeniniam augimui. Kad nuo pat pradžių galėtų pasinaudoti turtu, kurį „bičiulių Viešpatyje“ grupelė puoselėja, ji iš tiesų privalo gyventi Dievu.¹⁰⁹

129. Šio didžia viltimi paženklinto laikotarpio pabaigoje bendruomenė galbūt patirs krizę, jaus įtampą ar „kolektyvinę kaltę“. Palydėtojo užduotis – padėti šį metą išgyventi ir suvokti kaip augimo, išgryninimo, susitaikinimo Kristuje ir su Kristumi laiką (*Pirmoji pratybų savaitė*).

130. Per šią patirtį išryškėja naujas bendruomenės narių troškimas: drauge su Kristumi atlikti jo misiją pasaulyje, savo asmeninį gyvenimą vis labiau nukreipiant pagal šį pasirinkimą (*Antroji ir tolesnės pratybų savaitės*). Tam būtina turėti sąlytį su šio pasaulio varguoliais, atstumtaisiais ir kenčiančiaisiais, nuolat remiantis individualiai atliktomis ir, jei įmanoma, visomis Dvasinėmis pratybomis. Dabar ateina *pašaukimo atpažinimo* metas (jaunimui – gyvenimo

¹⁰⁹ „Tai apima dalyvavimą Eucharistijoje, kada tik įmanoma; aktyvų sakramentinį gyvenimą; kasdienės asmeninės maldos, o ypač maldos su Šventuoju Raštu, praktiką; dvasinį įžvalgumą, paremtą kasdiene sąžinės peržvalga, ir, jei įmanoma, nuolatinį dvasinį vadovavimą; kasmetinį vidinį atsinaujinimą, semiantis iš mūsų dvasingumo šaltinių, ir meilę Dievo Motinai“ (BP, 12).

luomo, profesijos pasirinkimas; vyresniems – „gyvenimo taisyklės“), po to – asmeninis ir bendruomeninis atsivėrimas apaštaliniam įžvalgumui, nuolatinis pasirėngimas sekti Kristumi priimant jo gyvenimo būdą.

131. Taip bendruomenė tampa *apaštaline bendruomene* žmonių, norinčių „*kuo labiau sekti Jėzumi Kristumi ir drauge su juo statyti Karalystę bei atpažinusių, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra jų asmeninis pašaukimas Bažnyčioje.*“¹¹⁰ Taip jie drauge su ja prisiima nuolatinį įsipareigojimą. Bendruomenės nariai padeda vieni kitiems įgyvendinti savo apaštalinį užsidegimą tinkamai tarnauti Bažnyčiai.

132. Čia kalbame ne vien apie apaštalų bendruomenę, t. y. bendruomenę žmonių, daugiau ar mažiau įsitraukusių į apaštalinę misiją, bet apaštalinę bendruomenę, kurios nariai, nors ir atlikdami skirtingas užduotis, tarpusavyje dalijasi savo išgyvenimais, tuo, kaip jie atlieka savo misiją, ir drauge ją peržvelgia. Jie yra pasiūsti bendruomenės, kuri padeda suprasti ir įvertinti, kokiū būdu jos nariai seka Tėvo siųstuoju Jėzumi Kristumi.

133. Svarbiausia brandaus amžiaus narių misija paprastai yra jų šeimoje. Dėl to laikas, atiduotas bendruomenei, turi būti vertinamas rimtai ir griežtai. Susirinkimai ir kiti bendruomenės renginiai organizuojami atsižvelgiant į šią misiją. Bendruomenės gyvenimo ritmas dabar jau nebėra toks, kaip ankstesniais etapais, kai nariai dar gilino savo žmogiškąjį, profesinį ir krikščioniškąjį ugdymą. Nuo šiol reikės daugiau lankstumo ir vaizduotės.

B. KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS APIBŪDINIMAS

1. *Gyvenimo bendruomenė*

134. „*Stengdamiesi kuo geriau parengti bendruomenės narius apaštaliniam liudijimui ir tarnystei, ypač mūsų kasdienėje aplinkoje, į bendruomenę buriame žmones, jaučiančius neatidėliotinę poreikį, kad visą jų žmogiškąjį gyvenimą apimtų krikščioniško tikėjimo pilnatvė, kaip siūlo mūsų charizma.*“¹¹¹

135. *KG bendruomenės pašaukimas yra bendruomeninis*: jis įgyvendinamas bendruomenei padedant. Įsitraukimas į Pasaulio bendruomenę vyksta per laisvai pasirinktą *dalinę bendruomenę*,¹¹² susidedančią daugiausia iš dvylikos narių, dažniausiai turinčių panašią gyvenimo patirtį.¹¹³ Ši „bičiulių Viešpatyje“ bendruomenė yra pašaukta palydėti savo narius ir jiems bandant atpažinti

¹¹⁰ BP, 4.

¹¹¹ BP, 4.

¹¹² BP, 7.

¹¹³ Žr. BN, 39b.

asmeninį pašaukimą, ir jų, kaip Kristaus bendradarbių, gyvenime.¹¹⁴ Galima teigti, kad bendruomenė yra išskirtinė priemonė, padedanti ignaciškajam dvasingumui skleistis jos narių gyvenime ir apaštalinėje tarnystėje.¹¹⁵

136. KG bendruomenė yra „žmonių sambūris Kristuje, jo mistinio Kūno ląstelė“, tikėjimu ir bendru pašaukimu besiremianti labiau nei žmogiškuoju panašumu. „*Mes esame susiję bendru įsipareigojimu, bendru gyvenimo būdu ir tuo, kad pripažįstame bei mylime Mariją, kaip mūsų Motiną.*“¹¹⁶

137. Jeigu bendruomenės nariai broliška bendrauja tarpusavyje ir su kitais, bendruomenė liudija pasauliui Gerąją Kristaus Naujieną.

138. Nors (išskyrus atskirus atvejus) KG bendruomenės nariai negyvena po vienu stogu ir nesidalija bendru gėriu, tai yra *gyvenimo bendruomenė*, nes ją vienija konkreti meilės ir veiklos patirtis.¹¹⁷ Be to, jos nariai įsipareigoja:

- * atsiliepti į tą patį Bažnyčios pašaukimą ir rinktis atitinkamą gyvenimo būdą;¹¹⁸

- * dalytis įvairiomis savo gyvenimo problemomis, siekiais ir planais;

- * padėti vieni kitiems išgyventi krikščioniškojo tikėjimo pilnatvę;¹¹⁹

- * nepaisant asmeninės padėties skirtingumo – amžiaus, būdo savybių, aplinkybių, pareigų (ir t. t.) – atlikti bendrą misiją.¹²⁰

139. Pedagoginis KG bendruomenės uždavinys – dvasinė ir apaštalinė tarpusavio pagalba ugdant narius, juos mokant vienyti gyvenimą ir tikėjimą. Kad nariai geriau pasirengtų liudijimui ir apaštalinei tarnystei¹²¹, bendruomenėje išlieka ta pati dinamika, kaip ir atliekant Dvasines pratybas.¹²²

140. KG bendruomenė savo nariams sudaro palankias sąlygas lavintis žmogiškai, dvasiškai ir apaštališkai, ypač per:

- * bendruomeninę apaštalinę veiklą ir bendruomenės narių įsitraukimą į bendrą misiją;

- * kiekvieno žmogaus, ypač vyresniųjų narių, liudijimą apie savo gyvenimą;

- * ugdantį pasidalijimą maldos ir gyvenimo peržvalga, bendruomeninį įžvalgumą bei bendrų interesų aptarimą;

- * grupės gyvenimą ir komandinį darbą, gimdantį vidinės laisvės pojūtį ir skatinantį atsiverti kitiems; ugdant gebėjimą suprasti ir atleisti,

atsisakyti asmeninių norų, žadinant jautrumą kito žmogaus poreikiams ir nuovokumą į juos atsiliepiant;

- * tarnystę vietos, nacionalinei ir pasaulio bendruomenei.

141. Konkrečiausia bendruomeninio gyvenimo išraiška yra susirinkimas, vykstantis kas savaitę arba kas antrą savaitę. Kad grupė bręstų, būtinas reguliarumas.¹²³ Šiuose susirinkimuose įveikiami KG bendruomenės ugdymo etapai, susipažįstama tarpusavyje, o bendruomeninius ryšius sustiprina abipusiški meilės ir tarnystės gestai. Čia numatoma ir įvertinama apaštalinė bendruomenės tarnystė.

142. KG bendruomenės gyvenimas yra sutelktas į *Eucharistiją*, dėl to ją švenčia visi jos nariai.¹²⁴ Taip jie sakramentiniu būdu išreiškia brolišką bendrystę, pagrįstą Kristaus ir Bažnyčios ryšiu.

2. Bendruomenės misija

143. Misija KG bendruomenei itin svarbi. Ji – ne tik bendruomenės, bet ir Bažnyčios egzistavimo priežastis, įprasminanti visą Bažnyčios veiklą.¹²⁵ KG bendruomenė yra *turinti misiją, arba apaštalinę bendruomenę*.

2.1. Misija visada bendruomeninė

144. Atliekant individualią apaštalinę tarnystę, ją vis tiek apima misija, gauta iš KG bendruomenės, o ši misija visuomet yra bendruomeninė.

145. Dėl Bažnyčios siuntimo apaštalinės užduotys ir KG bendruomenės narių humanitarinė pagalba tampa misija. Pasaulio bendruomenė, kaip integrali Bažnyčios gyvenimo ir misijos dalis, yra pagrindinė mūsų misijos, kurią gauname nacionalinėje ir vietos bendruomenėje, laiduotoja.

146. Tarp kitko, misija yra bendruomeninė dėl to, kad ji yra vietos, nacionalinės ar pasaulio bendruomenės įžvalgumo vaisius. Renkantis misiją, asmeninį įžvalgumą bendruomenė papildo savo įžvalga.

147. Netgi tuo atveju, jei grupelė ar vietos bendruomenė ir nėra geriausia struktūra apaštalinei veiklai arba ne vien čia kyla visos iniciatyvos, atpažįstant misiją ji būtina. Norėdami nustatyti bendrus apaštalinius prioritetus bei siekdami geriau įsitraukti į visuotinę misiją, turėtume kreiptis į svaresnes struktūras, tokias kaip Pasaulio ar nacionalinės bendruomenės Generalinė asamblėja arba Vykdomoji taryba.

¹²³ Žr. BN, 39b.

¹²⁴ Žr. BN, 40.

¹²⁵ Žr. BP, 4 ir 8.

¹¹⁴ Žr. BP, 12c.

¹¹⁵ Žr. BP, 11.

¹¹⁶ BP, 7.

¹¹⁷ Žr. BP, 7.

¹¹⁸ Žr. BP, 4; BP, 7.

¹¹⁹ Žr. BP, 12c.

¹²⁰ Žr. BP, 8.

¹²¹ Žr. BN, 39a.

¹²² Žr. BP, 4.

2.2. Bendruomenės apaštalinis įžvalgumas

148. Tai praktinis įgyvendinimas to, ką Vatikano II susirinkimas pavadino *laiko ženklų atpažinimu*. Šis procesas turi tris aspektus:

› *Bendruomenė klausosi*: dėl to ji sugeba išgirsti, kokie yra giliausi kitų žmonių troškimai, žino neatidėliotinus jų poreikius, suvokia, kokios užduotys yra skubiausios ir visuotinės, kaip jas reikia atlikti, kad priimti sprendimai, atsiliepiant į aštriausias ir visuotines pasaulio problemas, būtų kuo veiksmingesni.

› *Bendruomenė meldžiasi* prašydama atsidavimo malonės. Šios maldos vaisius yra bendruomenės atvirumas ir gebėjimas klausytis. Mes stengiamės klausytis Dvasios, kuri mus kviečia tarnauti ir siunčia į misiją. Grupėje kalbamasi apie asmeninę maldą.

› *Bendruomenė svarsto, siunčia į misiją ir ją patvirtina*. Ji sugeba priimti sprendimus, pasirinkti ir prisiimti apaštalines užduotis, kurias atliekant vienaip ar kitaip įsitraukia visi nariai.

3. Pasaulio bendruomenė

3.1. KG bendruomenė yra visuotinė

149. Bendruomeninis krikščioniškojo gyvenimo pobūdis žadina ir tam tikrą įtampą, paprastai kylančią tarp to, kas atskira ir kas visuotina, tarp vietos ir Pasaulio bendruomenės. KG bendruomenė iš esmės yra vietos bendruomenė, tačiau ji turi ir universalų matmenį.

150. Po įžvalgų, pradėtų 1979 m. asamblėjoje Romoje ir baigtų 1982 m. asamblėjoje Providense, Pasaulinė federacija nutarė sudaryti *vieną Pasaulio bendruomenę*, vadovaujamą Generalinių asamblėjų, suteikiančių ypatingą progą bendruomeninėms apaštalinėms įžvalgoms dėl KG bendruomenės misijos.

151. Pradžioje grupelė, susitelkusi apie tėvą jėzuitą Jeaną Leunis'ą, įsteigė *Marijos kongregaciją*. Ši pirmoji ląstelė – *Prima Primaria* – greitai dauginosi ir davė pradžią daugeliui grupių, susietų su ja, kaip motinine bendruomene, 1574 m. susibūrusia Romoje. 1953 m. Marijos kongregacijos įkūrė *Pasaulinę federaciją*.

152. 1967 m. buvo aprobuoti *Bendrieji principai*, o vidinis Marijos kongregacijų atsinaujinimas atsispindėjo naujame pavadinime: *Pasaulinė krikščioniškojo gyvenimo bendruomenių federacija*. 1982 m. Pasaulinė asamblėja Providense pritarė, kad šis sambūris taptų vietos bendruomenės vienijančia viena *Pasaulio bendruomene*. Nuo šiol kiekvienas KG bendruomenės narys, įsitraukdamas į vietos bendruomenę, priklauso Pasaulio bendruomenei: „*Mūsų*

atsidavimas Pasaulio bendruomenei pasireiškia asmeniniu įsipareigojimu per laisvai pasirenkamą vietos bendruomenę“.¹²⁶

153. Pasaulio bendruomenėje tampa akivaizdus visuotinis KG bendruomenės pobūdis. Tai, kad KG bendruomenė yra visuotinė, turėtų įsisąmoninti visi vietos bendruomenių nariai – tai glūdi mūsų teologijoje, tuo remiasi ignaciškasis dvasingumas.

3.2. KG bendruomenės teologinis pagrindas yra Švč. Trejybė, Jėzus ir pasaulis

154. *Bendruosiuose principuose* kalbama apie tris dieviškuosius Asmenis, kurie, kontempliuodami susiskaldžiusią žmoniją, nusprendžia dovanoti save, kad išlaisvintų ją iš visų pančių.¹²⁷ Šis gelbėjimo planas pasireiškia Sūnaus įsikūnijimu.

Malonė pažadina KG bendruomenės narių troškimą dalyvauti Jėzaus Kristaus misijoje.

155. Kuo esmingiau mes tikime į Jėzų Kristų, tuo labiau trokštame bendrystės su kitais žmonėmis, stengdamiesi pasiekti „visus geros valios žmones“,¹²⁸ esančius už mūsų bendruomenės, kaip Trejybė tai daro per Kristų. 1979 m. Romoje buvo patvirtinta, kad:

› turime stengtis suvokti mūsų bendruomenės esmę: ji pašaukta atspindėti Dievo, kuris yra bendruomenė, „šeimą“;

› bendruomenės nariai siekia matyti ir kontempliuoti pasaulį, į kurį yra pasiųsti, taip kaip jį regi Švč. Trejybė, bei savo gyvenime atlikti užduotį, kurią įgyvendinti trokšta Amžinasis Karalius.¹²⁹

3.3. Bendruomenė tarnauja pasauliui

156. Kadangi KG bendruomenė yra visuotinė, „*Mūsų atsakomybė kuriant bendruomeninius ryšius neapsiriboja vietos bendruomene, bet siekia ir Nacionalinę bei Pasaulio krikščioniškojo gyvenimo bendruomenes, taip pat bendruomenes, kurioms mes priklausome (parapiją, vyskupiją), visą Bažnyčią ir visus geros valios žmones*“.¹³⁰

157. Po Pasaulinės asamblėjos „Roma’79“ atlikome bendruomeninę įžvalgą, paskatinusią priimti sprendimą *Pasaulinę krikščioniškojo gyvenimo bend-*

¹²⁶ BP, 7.

¹²⁷ Žr. BP, 1.

¹²⁸ Žr. BP, 7.

¹²⁹ Žr. BP, 4.

¹³⁰ BP, 7.

ruomenių federaciją transformuoti į vieningą *Pasaulio bendruomenę*. Delektus tai padaryti paakino:

* Jautrumas žmonijos poreikiams bei problemoms ir mūsų noras broliškai padėti.¹³¹

* Atvirumas kitoms šalims ir kultūroms, konkretų tų šalių gyvenimą vertinant kuo platesniame kontekste.¹³²

* Vizijos ir veiklos vienybė matant pasaulio problemas.¹³³

* Atvirumas tam, kas neatidėliotina ir visuotina. KG bendruomenė nėra kam nors numatyta ar iš anksto paskirta, mes esame atviri viskam. Skirtingai nei kitos Bažnyčios draugijos ar sambūriai, kurie savo apaštalavimą kreipia kokia nors viena linkme, KG bendruomenė yra atvira visiems Bažnyčios ir pasaulio poreikiams, kad ir kokie jie būtų.¹³⁴

* Bendruomenių tarpusavio praturtinimas.¹³⁵

4. Bažnyčios bendruomenė

4.1. Bažnytinis KG bendruomenės pagrindas

158. KG bendruomenė gimė ir vystosi Bažnyčioje, kur ji stiprina savo vienybę su Kristumi, o „*vienybė su Kristumi neatsiejama nuo vienybės su Bažnyčia, kur Kristus čia ir dabar tęsia savo išgelbėjimo misiją*“.¹³⁶

159. Visų lygių KG bendruomenė yra pasirengusi tarnauti Dievo tautai. Pačia savo esme būdama Bažnyčioje, bendruomenė prisideda prie jos:

¹³¹ „Esame prašomi būti kuo jautresni kitiems. Visuotinis KG bendruomenės matmuo yra iššūkis ir idealas, skatinantis dar labiau rūpintis visais žmonėmis, nes Dievui visi esame vienodai brangūs. Jei atskirų bendruomenės narių ir grupelės vizija yra visuotinė, ji, „ištrauks į Kristaus misiją, kuri suprantama visiems“ (Roma’79).

¹³² „Kadangi esame Pasaulio bendruomenės nariai, vengdami išankstinio nusistatymo, turėtume užmegzti kuo glaudesnius ryšius su kitomis kultūromis, domėtis kitų šalių ateitimi ir žmonėmis, gyvenančiais už mūsų sienų, kad pamatytume kiekvieno jų savitumą“ (Roma’79). „Pasauliui būtinas sienų nepripažįstančios meilės bendruomenės liudijimas“ (Žr. ten pat).

¹³³ „Kadangi, nepaisant mūsų įvairovės, turime tą patį tikslą ir tą pačią pasaulio viziją, KG bendruomenė, kaip Bažnyčios dalis, yra raginama prisiekti bendrą atsakomybę. Šiuo požiūriu Pasaulio KG bendruomenė yra pakankamai vieninga, ir mes galime tinkamai reaguoti į šiandienos pasaulio situaciją“ (Roma’79).

¹³⁴ „KG bendruomenės misijos laukas beribis: jis apima ir Bažnyčią, ir pasaulį, kad neštume išgelbėjimo Evangeliją visiems žmonėms“ (BP, 8).

¹³⁵ „Visuotinis bendruomenės pobūdis leidžia mums praturtinti vieniems kitus dalijantis mūsų dvasingumu, ugdymo programomis, socialiniais užmojais, mūsų dvasinėmis nuojautomis bei ištekliais. Jeigu kiekvienas narys ir kiekviena bendruomenė jaus šį visuotinį matmenį, mes geriau suvoksime tikrąjį savo nacionalinių problemų mastą ir galėsime kuo labiau atsiverti visos asociacijos poreikiams“ (Roma’79).

¹³⁶ BP, 6.

* skatindama įvairių Bažnyčios charizmų ir tarnysčių bendrystę bei kolektyvinę atsakomybę atliekant vienatinę Kristaus misiją;

* parodydama, kad pati Bažnyčia nėra tikslas, bet „yra siunčiama skelbti ir visose tautose kurti Kristaus bei Dievo karalystę, ji pati yra šios Karalystės ūglys ir pradžia žemėje.“¹³⁷

4.2. KG bendruomenės ryšys su Bažnyčia

160. a. Ištikimybė Kristaus žinia

KG bendruomenė stengiasi kuo geriau pažinti Evangeliją bei apaštalių perduotą tikėjimą, išsaugotą ir išaiškintą Bažnyčios bei patvirtintą jos mokymu.

161. b. Dalyvavimas Bažnyčios gyvenime

KG bendruomenė nėra atsiskyrusi nuo krikščionių bendruomenės (parapijos, vyskupijos, vietos ir visuotinės Bažnyčios). Priešingai, ji yra integrali šios bendruomenės dalis ir tai išreiškia:

› savo liturginiu ir sakramentiniu gyvenimu, sutelktu į Eucharistiją, kurios šventimas liudija meilės ir veiklos vienybę;¹³⁸

› per neilgą savo egzistavimo laiką nuolat dalyvaudama Bažnyčios veikloje ir raidoje, visokeriopai tapatindamasi su jos likimu, būdama dėmesinga jos poreikiams ir problemoms, džiaugdamosi dėl jos laimėjimų.

162. c. Bendradarbiavimas Bažnyčios misijoje

Kadangi misiją, atsižvelgiant į KG bendruomenei būdingos veiklos užmojų ir sielovados prioritetus, ji gauna iš Bažnyčios ir per Bažnyčią, savąjį indėlį Dievo tautai ir jos ganytojams bendruomenė įneša apaštaline veikla bei turtinga ir originalia charizma, pasitarnaudama apaštaliniu įžvalgumu ir prisidindama bendrą atsakomybę.

163. d. Solidarumas

KG bendruomenė ypač stengiasi būti atvira broliškai bendrystei su vargšais ir atstumtaisiais, kitaip sakant, su visais tais, kuriems Bažnyčioje ir pasaulyje labiausiai reikia pagalbos ir atramos; ji pasirengusi su jais dalytis savo gėriu ir tokios nuostatos laikosi kasdieniame gyvenime.

¹³⁷ *Lumen Gentium*, 5.

¹³⁸ Žr. BP, 5.

III. ĮSIPAREIGOTI KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENEI

KA APIE TAI SAKO BENDRIEJI PRINCIPAI IR NORMOS

164. „Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariu tampama jaučiant asmeninį pašaukimą. Per laikotarpį, apibrėžtą Bendrosiose normose, kandidatas susipažįsta su KG bendruomenės gyvenimo būdu. Šis laikas duodamas kandidatui, kad drauge su bendruomene galėtų atpažinti savo pašaukimą. Kai sprendimas priimamas ir patvirtinamas, bendruomenės narys įsipareigoja laikinai ir, bendruomenei padedant, bando suvokti, ar gali gyventi KG bendruomenės dvasia bei siekti jos tikslų. Po tam tikro laiko, apibrėžto Bendrosiose normose, narys duoda nuolatinį įsipareigojimą.“¹³⁹

165. „Kad ir kokių būdu įvyktų priėmimas, bendruomenė turi padėti naujiems nariams įsisavinti KG bendruomenės gyvenimo būdą ir nuspręsti, ar jie turi pašaukimą, gebėjimą ir norą taip gyventi, ar jie ketina įsipareigoti eiti tuo keliu, įsiliedami į platesnę Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę. Po tam tikro laikotarpio (paprastai nuo 1 iki 4 metų) nauji nariai duoda laikiną įsipareigojimą gyventi, kaip siūlo KG bendruomenė. Siekiantiems asmeninio apsisprendimo, kaip priemonė itin rekomenduojamos Dvasinės pratybos.“¹⁴⁰

166. „Laikinas įsipareigojimas tęsiasi iki tol, kol po atliktos išvalgos narys išreiškia norą duoti nuolatinį įsipareigojimą KG bendruomenei, nebent jis laisva valia palieka bendruomenę arba yra iš jos pašalinamas. Laikotarpis tarp laikinojo ir nuolatinio įsipareigojimo paprastai turi būti ne ilgesnis nei 8 metai ir ne trumpesnis nei 2 metai.“¹⁴¹

167. „Prieš duodamas nuolatinį įsipareigojimą KG bendruomenei, narys turi atlikti visas Dvasines pratybas vienu iš kelių galimų būdų (kasdieniame gyvenime, 30 dienų iš eilės ar per kelerių metų rekolekcijas).“¹⁴²

A. ĮSIPAREIGOJIMO PAGRINDAS

Keldami klausimą, kokios priežastys skatina mus įsipareigoti KG bendruomenei ir tą įsipareigojimą pagrindžia, atskleidžiame tris pagrindines:

168. 1. Trejybės teologija

Įsipareigojimo KG bendruomenei šaknys slypi ne mummyse, o Dieve. Mūsų įsipareigojimo „pradžia ir pagrindas“ yra Dievas, sudarantis su savo tauta ne-

atšaukiamą sandorą. Pirmasis įsipareigoja Viešpats – visam laikui ir regimai. Dievas išreiškia šią sandorą gausiais išlaisvinimais, vykusiais per visą žmonijos istoriją. Tačiau akivaizdus to įrodymas yra Įsikūnijimas, kuriuo jis mums „be šešėlio abejonės“ parodo, jog mus pamilo pirmasis ir kad jo sandora yra neatšaukiama.¹⁴³

169. 2. Antropologija

Akivaizdu, kad mes – ne gryniosios dvasios. Esame žmogiškos būtybės ir giliausios mūsų patirtys įgyjamos ir reiškiamos kūnu bei pojūčiais. Dėl to ir mūsų ryšys su Kristaus slėpiniu turi būti išreikštas regimais ženklais – sakramentais. Tačiau mes esame ir istorinės būtybės, gyvenančios tam tikru laiku, kuomet įgyjame ir savo dvasinę bei apaštalinę patirtį. Dėl to siekiame, kad duodant laikinąjį arba nuolatinį KG bendruomenės nario įsipareigojimą būtų įtraukti ir pojūčiai. Nuolatinis įsipareigojimas reikštų, kad nuo šiol pagrindinė nuoroda į mūsų gyvenimą bus visada ištikima Dievo meilė ir visa apimančio Kristaus slėpinio pilnatvė.¹⁴⁴

170. 3. Bažnyčios bendruomenė

Savo pašaukimu gyvename ir misiją atliekame ne kaip atskiri individai, o bendruomenėje. Ir kartu su šia bičiulių ir bendrakeleivių Viešpatyje bendruomene skelbiame, kad esame Bažnyčioje ir drauge su ja. Bendruomenė turi teisę matyti, girdėti, jausti ir vertinti mūsų įsipareigojimą. Tai padeda gyventi taip, kaip esame įsipareigoję.¹⁴⁵

171. Įsipareigoti – tai laisvai ir regimai atsiduoti Viešpačiui bei jo tautai, nuoširdžiai atskleidžiant ir peržvelgiant, kaip tuo gyvename. Tai gestas, panašus į santuoką. Prieš Dievą ir bendražygius įsipareigodami gyventi šiuo dvasingumu, rinkdamiesi atitinkamą gyvenimo būdą ir misiją, regimai parodome kitiems, kad mūsų pasirinkimas yra atpažintas ir patvirtintas kaip mūsų atsidavimo kelias. Mes viešai skelbiame, kad KG bendruomenė yra kūnas, kuriame mes gyvename charizma, gauta iš Šventosios Dvasios.

B. LAIKINIS ĮSIPAREIGOJIMAS

1. Laikinojo įsipareigojimo etapai

172. Skaitant *Bendruosius principus* ir *Bendrąsias normas* aiškėja, kad KG bendruomenės gyvenimo būdas kyla iš Viešpaties kvietimo kiekvienam

¹⁴³ Žr. 2 Kor, 19–20.

¹⁴⁴ Žr. Lk 9, 62; Rom 12, 1.

¹⁴⁵ Žr. Mt 6, 14–16; 1 Tes 1, 6–10; Žyd 10, 23–25.

¹³⁹ BP, 10.

¹⁴⁰ BN, 2.

¹⁴¹ BN, 3.

¹⁴² BN, 4.

jos nariui. Šis Viešpaties pašaukimas yra apaštalinis ir visuotinis, juo gyvenama vietos bendruomenėje, kuri, savo ruožtu, veikia Bažnyčioje.

173. Toks pašaukimo apibūdinimas geriau nei kas kita padeda suvokti pradinį etapą, rengiantis įsipareigoti KG bendruomenei, prasmę. Nuo pat pradžių tiems, kurie jaučia potraukį tokiam gyvenimo būdui, „bendruomenė turi padėti (...) susipažinti su KG bendruomenės gyvenimo būdu ir patikrinti, ar jie turi pašaukimą...“¹⁴⁶

174. Pašaukimas (arba kvietimas) pradžioje pasireiškia tarsi miglotas ir neapibrėžtas potraukis, tačiau jo pakanka ryšiams su KG bendruomene užmegzti. Jeigu kandidatas prisideda prie bendruomenės, ši supažindina su priemonėmis,¹⁴⁷ leidžiančiomis Šventajai Dvasiai jį ugdyti. Priemonės jam pristatomos laipsniškai ir pedagogiškai. Šiuo momentu svarbų vaidmenį atlieka palydėtojas.¹⁴⁸

175. Keliaudamas toliau, ilgainiui kandidatas turi apsispręsti: atlikti rekolekcijas, vietos bendruomenėje dalytis savo gyvenimo peržvalga, ieškoti dvasios palydėtojo, dalyvauti apaštalinėje veikloje, penkių ar aštuonių dienų rekolekcijomis pradėti Dvasines pratybas ir t. t. Po truputį šie apsisprendimai skatina vis labiau įsitraukti į KG bendruomenės gyvenimą ir jam įsipareigoti. Įveikdamas šiuos etapus, kandidatas jaus dvasios paskatas, kurios padės patikrinti, ar šis kelias jam leidžia artėti prie Dievo ir užmegzti su juo glaudesnę ryšį. Įvairių lygių KG bendruomenė¹⁴⁹ padeda kandidatams, sudarydama palankią dirvą įžvalgoms, juos ugdydama ir skatindama įsitraukti į apaštalinę veiklą.

176. Pagaliau ateina metas, kuomet kandidatas visa savo esybe turi kelti klausimą, ar jis renkasi šį kelią, kuriuo jau tam tikrą laiką keliavo ir buvo lydimas (*Bendrosios normos* numato 1–4 metų laikotarpį), kaip Dievo kvietimą ir malonę. Ši įžvalga gali kilti spontaniškai, nesvarbu, kokiame kelio etape būtų kandidatas, arba, priešingai, tą padaryti prašoma atsizvelgiant į bendruomenės pedagogiką.

2. Laikinojo įsipareigojimo tikslas ir prasmė

177. Laikinis įsipareigojimas parodo žmogaus norą tam tikram laikui rinktis KG bendruomenės gyvenimo būdą, lūkuriojant aiškiaus ir galutinio apsisprendimo. Šis etapas ir įsipareigojimas išreiškia troškimą ieškoti atsakymo į Dievo kvietimą ir *atpažinti pašaukimą*.

178. Tiems, kurie to siekia, šios paieškos ir atpažinimas vyksta dviem lygiais:

› renkantis **gyvenimo luomą**, jeigu tai dar nepadaryta (aišku, kad vienuolinis gyvenimas ir nuolatinis įsipareigojimas KG bendruomenei yra nesuderinami);

› **taisant ir reformuojant gyvenimą**, jeigu luomas jau pasirinktas.¹⁵⁰

179. Žmogus, kuris įsipareigoja stengtis atpažinti pašaukimą, to nelaiko neabejotinai ir neatšaukiamu; priešingai, jis turi atidžiai klausytis, kokio gyvenimo būdo ar luomo Bažnyčioje Dievas iš tiesų jam linki. Nepaisant to, kad kandidato pašaukimas dar nėra „nekintamas“, šitoks nusistatymas jau parodo jo ryšį su bendruomene.

180. Stengiantis atpažinti pašaukimą reikia prisiminti dar vieną svarbų aspektą: būtina suvokti, ar aš „noriu ir trokštu“ būtent taip gyventi su Dievu, kaip siūlo bendruomenė. Žmogus, kuris stengiasi atpažinti pašaukimą, klausia savęs, ar KG bendruomenėje mato kelią, atitinkantį tai, ko Dievas iš jo nori, ir ar jaučiasi „atviras, laisvas ir prasirengęs“ juo eiti bei, geriau apmąstęs sprendimą,¹⁵¹ įsipareigoti gyventi apaštalinį gyvenimą.

181. Šiame etape galimi įvairūs pasirinkimai. Pvz., susituokę žmonės kels klausimą, ar savo santuoką yra pašaukti išgyventi taip, kaip siūlo bendruomenė. Jauni žmonės kels klausimą, kokį gyvenimo luomą (pasauliečio, kunigo ar vienuolio) rinktis yra kviečiami.

Kai kurie jauni ir vyresni žmonės jaus aiškų pašaukimą gyventi, kaip siūlo KG bendruomenė. Tačiau bus ir tokių žmonių, kurie Bažnyčios bendruomenei norės priklausyti kitokiu būdu. Tarp pastarųjų atsiras narių, supratusių, kad jų motyvas rinktis KG bendruomenę buvo daugiau emocinis ar socialinis, ir jie nuspręs toliau drauge nebekeliauti.

182. Tuos jaunos ir vyresnius žmones, kurie KG bendruomenėje rado atsakymą į savo giliausius troškimus, šis etapas skatina atnaujinti įsipareigojimą gyventi taip, kaip siūlo bendruomenė.

183. Bendruomenėje duotas ir jos patvirtintas laikinasis įsipareigojimas rodo tvirtą žmogaus ketinimą ieškoti Dievo valios, naudojantis ignaciškosiomis priemonėmis, o jį priėmusią bendruomenę skatina nesavanaudiškai pasiūlyti ignaciškąją pedagogiką.

184. Svarbu, kad laikinasis įsipareigojimas pasireikštų ne kokiomis nors priedermėmis, bet didžiadvasišku atsakymu, pagal „*Evangelijos dvasią ir vidinį meilės įstatymą*“, duotu „*Dievui, kuris mus pirmas pamilo*“.¹⁵²

185. Šv. Ignaco Dvasinės pratybos turėtų būti raktas pašaukimui įžvelgti.

¹⁴⁶ BN, 2.

¹⁴⁷ Žr. BP, 12.

¹⁴⁸ Žr. BN, 41b.

¹⁴⁹ Žr. BN, 39a.

¹⁵⁰ Žr. DP, 189.

¹⁵¹ Žr. DP, 97.

¹⁵² BP, 2

Ugdymo, parengiančio laikinajam įsipareigojimui ir išryškinančio apaštalinį pašaukimą, tikslas – visų pirma žadinti žmogaus norą atlikti Dvasines pratybas.

3. Kaip priimamas laikinasis įsipareigojimas

186. *Įsipareigojančiajam svarbu*, kad jo troškimui ieškoti ir rasti Dievo valią, remiantis ignaciškaisiais metodais ir palydint bendruomenei, būtų suteikta sakramentinė išraiška (sakramentas – ženklas, įgyvendinantis tai, ką reiškia). *Vietos bendruomenė* turi parodyti savo troškimą jį palydėti ir padrausinti, siūlydama šv. Ignaco paliktas priemones. Ji taip pat privalo paaiškinti, kad šis įsipareigojimas susieja žmogų su Pasaulio bendruomene – apaštalinio Bažnyčios kūnu.

187. Laikinis įsipareigojimas duodamas įvairiais būdais. Kasmet galima suburti jau keletą metų KG bendruomenės gyvenime dalyvaujančius žmones ir paraginti juos pamąstyti apie laikinojo įsipareigojimo prasmę – taip pažadinamas įžvalgumas. Nutarusieji tai padaryti tarpusavyje susitars, koks metas jiems geriausiai tinka. Nacionalinė ar regiono bendruomenė savo ruožtu kiekvienais metais taip pat pasiūlo datą (pvz., Pasaulinė KG bendruomenės diena, Nekaltojo Prasidėjimo iškilmė, Sekminės), kuomet pageidaujantys gali duoti įsipareigojimą.

188. Jei KG bendruomenei gerai vadovaujama, šis įžvalgos, pasirinkimo ir savęs dovanojimo etapas išgyvenamas sklandžiai. Jeigu to stinga, priežastys gali būti trys:

- › bendruomenės gyvenimas sustojo, kartojamasi, nebeinama į priekį;
- › įsipareigojimas blogai suprantamas ar neteisingai įsivaizduojamas;
- › sunkumų įsipareigoti kelia išoriniai veiksniai.

189. Šiandien mums keliamas iššūkis – tai, kuo gyvename ir siekiame vidujai, atskleisti ir padaryti regimu Bažnyčios ženklu, suteikiant jam tokią prasmę, kad dvasiniu, teologiniu ir pedagoginiu požiūriu jis taptų patrauklus kitiems.

C. NUOLATINIS ĮSIPAREIGOJIMAS

190. *Nuolatinis* KG bendruomenės nario *įsipareigojimas* – tai apaštalinio gyvenimo pilnatvės etapas, kuomet asmeninis pašaukimas išgyvenamas kaip apaštalinė misija. Iš tiesų kiekvienas pašaukimas bręsta ir pasireiškia atliekant misiją. Nuolatinį įsipareigojimą duoda tie nariai, kurie, atpažinę savo pašaukimą (gyvenimo luomą), laisvai prisirišę bendruomenės gyvenimo būdą. Šis etapas neišvengiamai susijęs su *apaštalinio įžvalgumu*, būtinu, kad misija plėtotųsi.

191. Laikinis įsipareigojimas KG bendruomenėje priimamas ugdymo laikotarpiu, siejama su Amžinojo Karaliaus kvietimu ir išsirinkimu. *Nuolat įsipareigoti* skatina prisiimtas KG bendruomenės gyvenimo būdas ir noras visiškai pasitikint atsidėti „*Kontempliacijai Dievo meilei pasiekti*“. Mūsų įsipareigojimas yra toks: „*Imk ir priimk, Viešpatie*“, kaip atsakymas į įsipareigojimą Viešpaties, kuris: 1) pripildo mane gėrybių; 2) gyvena manyje, duodamas man „*buvimą, gyvybę, pojūčius*“; 3) „*darbuojasi ir veikia dėl manęs*“. Dėl to reikia: 4) „*stebėti, kaip visos gėrybės ir dovanos ateina iš aukštybių*“ ir suvokti, kad kaip iš saulės veržiasi spinduliai ir iš vandens versmių teka šaltiniai, taip iš Dievo mums sklinda galia, teisingumas, švelnumas, gailestingumas ir valia, reikalinga, kad Jame galėtume išpildyti savo įsipareigojimą.¹⁵³

192. Rengdamiesi nuolatiniam įsipareigojimui – kulminaciniam krikščioniškojo pašaukimo atpažinimo momentui – mes išreiškiame savo troškimą ieškoti ir veiksmingai išpildyti Dievo valią savo apaštaliniam gyvenime bei norą būti pasiųstiems į misiją.¹⁵⁴

1. Nuolatinis įsipareigojimas

193. Nors nuolatinio įsipareigojimo anaipol nelaikome tokiu sprendimu, kuris ateityje keltų pavojų mūsų laisvei, vis dėlto turime stengtis suvokti, kokia iš tiesų yra dvasios laisvės, pagrindžiančios šį įsipareigojimą, svarba. Juk tikra laisvė įprasmina mūsų gyvenimą ir suteikia jam kryptingumą. Esame laisvi tiek, kiek galime ir mokame nukreipti savo gyvenimą, atsiliepdami į giliausius troškimus, kuriuos Viešpaties Dvasia pažadina mūsų širdyse.

194. Patys laisviausi – tikėjimo ir vilties aktai – kyla ne tik iš valios. Vien žmogiškų galimybių radikaliai mūsų įsipareigojimui nepakaktų: „*Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi*.“¹⁵⁵

195. Taigi, jeigu darome išvadą, kad Kristaus ir jo Gerosios Naujienos skelbimas pasauliui yra tai, „*ko aš, laisva valia nusprendęs, noriu ir trokštu*“,¹⁵⁶ vadinas, Viešpats ilgą laiką „vedė mūsų žingsnius“. Laisvė, kaip gebėjimas aukotis, nepasitenkina galėjimu rinktis. Aukojimasis – tai savęs dovanojimas, atsidavimas Dievui, visiškai juo pasitikint.

196. Būdamas kaip tik taip nusiteikęs, šv. Ignacas sako: „*Imk ir priimk, Viešpatie, visą mano laisvę, atmintį, protą ir valią, visa, ką turiu ir valdau. Tu, Viešpatie, man tai davei, Tau viską grąžinu. Visa yra Tavo – tvarkyk pagal savo valią. Duok man tik savo meilę ir malonę, nes to man užtenka*.“¹⁵⁷ Kadan-

¹⁵³ Žr. DP, 235–237.

¹⁵⁴ Žr. BP, 8 c.

¹⁵⁵ Gal 5, 1.

¹⁵⁶ DP, 98.

¹⁵⁷ DP, 234.

gi laisvė kyla iš Dievo meilės, jam ją atiduodame. Juk Dievas, mus pamildamas pirmasis, įsipareigojo anksčiausiai.

2. *Viešas įsipareigojimas*

197. Duodamas nuolatinį įsipareigojimą savo KG bendruomenei, prašau Viešpaties malonės, kad pajėgčiau didžiadvasiškai atsiliepti į jo ištikimybę. Tai darydamas bendruomenės, kaip liudininkės, akivaizdoje, prašau jos pagalbos bei palydėjimo toliau einant šiuo keliu. Išorinė (vieša) šio vidinio atsidavimo išraiška iš dalies turi sakramentinį charakterį.

198. Bendruomenei šis viešas nuolatinio įsipareigojimo liudijimas taip pat įgauna beveik sakramentinį charakterį. Jis yra regimas Viešpaties, kiekvieną narį skatinančio kuo labiau įsitraukti į gautąją misiją, Dvasios ženklas. Šis ženklas kuria ir stiprina bendruomenę, sekančią Tėvo siųstuojų Jėzumi Kristumi. Viešas bendruomenės nario įsipareigojimas mus kviečia „*nusimesti visas tikėjimo kliūtis*“ ir būti ištvermingiems atliekant tarnystę, kuriai mes, kaip bendruomenė, buvome pašaukti „*žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir išstobulintoją Jėzų*“.¹⁵⁸

199. Metas patvirtinti pasirinkimą, tvirtai įsipareigoti misijai ir tarnystei.¹⁵⁹ Vis labiau sekti nuolankiu ir beturčiu Kristumi¹⁶⁰ mums turi padėti Dvasinės pratybos.

200. Šiame etape ugdymas turi būti nuolatinis, padedantis mums visada būti „geros apaštalinės formos“ ir leidžiantis kiekvienu atveju geriausiai atsakyti į klausimą: „*Ką turiu daryti dėl Kristaus?*“

¹⁵⁸ Žyd 12, 1–4.

¹⁵⁹ Žr. BP, 11.

¹⁶⁰ Žr. BP, 8d.

II dalis

KRIKŠČIONIŠKOJO GYVENIMO BENDRUOMENĖS AUGIMO PROCESAS

IŽANGA

1. Šiandien, kaip ir Jėzaus laikais, apaštalas yra ugdomas ir dėl to pamažu keičiasi. Kiekvienas apaštalas išgyvena asmeninę meilės istoriją, apimančią jo atsivertimą, atradimus ir susitapatinimą su Kristumi. Šv. Pauliaus žodžiai: „*Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus*“ (Gal 2, 20), jam tampa vis tikroviškesni. Kai kurie šio kelio aspektai yra bendri visiems krikščionims, kiti būdingi tik gyvenantiems tokiu krikščioniškuoju pašaukimu, į kokį atsiliepia Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė.

2. Šis tekstas, turintis daug *SURVEY* elementų, turi būti suvokiamas kito dokumento – **KG bendruomenės ugdymo kriterijai** – kontekste. Jo tikslas – padėti asmeninį dvasinį augimą glaudžiau sieti su bendruomeniniu. Nepamirškime, kad bendruomenės augimas itin priklauso nuo kiekvieno jos nario dvasinio augimo.

Kadangi KG bendruomenė yra pasaulinė, privalome atsižvelgti į kiekvienos vietos bendruomenės visuomenines ir kultūrinės tendencijas. Šiame dokumente išdėstyti tik bendri principai – kaip juos taikyti konkrečiai, priklauso nuo nacionalinės ar vietos bendruomenės.

KG bendruomenės ugdymo plotmės

3. KG bendruomenės gyvenimas vyksta trijose plotmėse: **dvasinėje, bendruomeninėje ir apaštalinėje**. Šios plotmės viena nuo kitos neatsiejamos ir viena kitą sąlygoja tiek žmogui dvasiškai augant, tiek jam pamažu atsiliępiant į savąjį pašaukimą.

4. Kaip šios plotmės vystosi, priklauso nuo dviejų **svarbiausių žmogaus galių** – intelekto ir jausmų, – sudarančių prigimtinių dvasinio gyvenimo pagrindą, bei nuo bendruomeninės ir apaštalinės šių galių raiškos.

Dvasinė plotmė

5. Dvasinė plotmė apima visus mūsų bendradarbiavimo su Dievo malone aspektus, Jam įgyvendinant mūsų bei (mums tarpininkaujant) aplinkinių išganymo planą. *Kristaus Dvasios augimas mumyse pasireiškia dvasinėmis nuostatomis*, apibūdinamomis veiksmažodžiu „jausti“ ignaciškąja šio žodžio prasme, t. y. „perimti (kieno nors) jausmus“:

- **jausti drauge su Kristumi**, artimiau jį pažįstant, labiau pamilstant ir jam tarnaujant;
- **jausti drauge su Marija** – „pavyzdine mokine“; kupina Šventosios Dvasios, ji kontempliuoja gelbstintį Dievo veikimą gyvenimo įvykiuose ir užtaria mus, trokšdama, kad būtume su jos Sūnumi;
- **jausti drauge su Bažnyčia**, Jėzaus Sužadėtine ir mūsų Motina – šiandienos pasaulyje veikiančia Jėzaus mokinių bendruomene;
- **jausti drauge su pasauliu**, dėkojant už kūrinijos dovaną ir žmonių joms pažangą, atjaučiant vargstančius bei stokojančius ir siekiant visiško jų išlaisvinimo.

Kristaus Dvasios veikimas mumyse yra dvejetainis:

6. **Asketinis**. Jis neslopina natūralių polinkių, bet, skatindamas gyvenimą *sutvarkyti taip, kad jokių sprendimų nenulemtų netvarkingi polinkiai* (DP, 21), visą žmogaus asmenį – kūną, sielą ir dvasią – iš tiesų atveria Jėzaus Dvasiai.

7. **Mistinis**. Tai – išskirtinis tikėjimo bruožas. Šiuo atveju kalbame apie Dievo patyrimą, kuris, priimtas kaip dovana, skatina atsiverti Viešpaties Dvasiai, mumyse pažadinančiai nuoširdų ir vis stipresnę meilės bendrystės troškimą, pamažu keičiančiai mūsų santykius su Dievu, aplinkiniais, gamta ir pačiais savimi.

8. *Mūsų bendradarbiavimas su malone* pirmiausia vyksta nuosekliai naudojantis šiomis priemonėmis:

- nuolatine **malda**, trokštant geriau pažinti Viešpatį ir labiau jį pamilti (meditacija, kontempliacija) bei stengiantis vis labiau vienyti tikėjimą ir gyvenimą (peržvalga);
- **sakramentais**: Krikšto, Santuokos, Atgailos ir Sutaikinimo, o ypač – Eucharistijos;
- **Šventuoju Raštu**, priimant jį kaip Gyvąjį Žodį, kuriuo Viešpats prabyla šiandienos vyrams ir moterims;
- **širdies išgryninimu**, stengiantis nuslopinti bet kokius egoistinius polinkius ir vis labiau perimti Kristaus nuostatas.

9. Tikros asketinės pastangos, pasireiškiančios atliktais patarnavimais ar didžiadvasiškai ko nors atsisakant, maldingomis praktikomis bei dvasinėmis pratybomis, skatina atsiverti Dvasios veikimui (mistinė plotmė). Pažangą dvasiniame gyvenime darantis žmogus imasi vis mažiau asmeninės iniciatyvos, o atsiduoda dieviškoms paskatoms, priimdamas Viešpaties valią: *Te-esie man pagal tavo Žodį!* Dvasinių paieškų variklis pradžioje visuomet būna Dievo patyrimas, o vėliau gyvenime būtina naudotis įvairiomis asketinėmis priemonėmis.

Bendruomeninė plotmė

10. Ją nurodo pats KG bendruomenės pavadinimas bei jos kilmė: šis pašaukimas išgyvenamas bendruomenėje, turinčioje misiją. Dėl to labai svarbu, kad bendruomenė ne tik naudotųsi visais ugdymo programos elementais (ugdymas bendruomenėje), bet ir stiprintų bendruomeninius ryšius (bendruomenės ugdymas; žr. BP, 7; *Ugdymo kriterijai*, 4.2 ir toliau).

Apaštalinė plotmė. Ji apima:

11. Bendruomenėje numatyta, įgyvendinta ir įvertinta **apaštalinę veiklą**, kuri ugdo, padeda atskleisti ir skatina:

- *dvasines nuostatas, būdingas apaštalui*: nuolankumą, didžiadvasiškumą, intencijų grynumą, vienybę su Dievu ir t. t.
- *kiekvieno gabumus ir dvasines dovanas*, padedančias apaštalinėje tarnystėje: gebėjimą patarti, išvelgti, paguosti, mokyti, organizuoti, padėti stokojantiems ir t. t.

Apaštalinės patirtys iš esmės yra dvejetainės:

- **įprastos**, įgyjamos bendruomenės apaštalinėje tarnystėje;
- **neįprastos**, įgyjamos ypatingomis sąlygomis tarnaujant vargšams ir atstumtiesiems.

12. **Individualaus ar grupės dvasinio palydėjimo ugdymą**. Tai brangi apaštalinė tarnystė, kuriai turėtų rengtis visi KG bendruomenės nariai.

13. **Ižvalgą**, kokią apaštalinę tarnystę reikėtų atlikti, bei pasirengimą jai, įgyjant reikiamų žinių ir patirties.

Svarbiausios žmogaus dvasinės galios

Intelektas

14. KG bendruomenės gyvenimo būdą (visose trijose plotmėse) asmeniškai priimti įmanoma tik gerai suprantant, kas jį nustato ir skatina, bei sugebant apmąstyti ir įvertinti savo patirtį. Intelektinis ugdymas KG bendruomenėje būtinas, kad geriau suvoktume, kaip mūsų gyvenimas ir tikėjimas skleidžiasi konkrečioje socialinėje ir bažnytinėje aplinkoje.

15. Intelektinis mąstymas – nebūtinai „akademiniškas“; jis aprėpia kiekvieno nario bei kiekvienos KG grupės kultūrinį kontekstą ir turi specifinius tikslus:

- lavinti gebėjimą objektyviai **suvokti tikrovę**, remiantis dvasiniu įžvalgumu ir socialine analize; tikrovę vertinti kritiškai ir, atsižvelgiant į įvairias aplinkybes, produktyviai; priimant sprendimus vadovautis krikščioniškais kriterijais ir remtis konkrečiais duomenimis, vengiant „bendrosios nuomonės“ įtakos;
- norint išvengti kai kurių apaštalinėje tarnystėje pasitaikančių problemų, veiklą planuoti.

16. Tai, kas tiesiogiai siejasi su KG bendruomenės užmoju, visada **nagrinėjama** (net jei to nepavyktų padaryti išsamiai) apžvelgiant minėtas plotmes. Tačiau ugdant KG bendruomenės narį stigtų esminio dalyko, jei nuošalėje paliktume bent vieną iš keturių toliau išdėstytų elementų.

17. **Krikščioniškoji žinia**, į kurią reikėtų gilintis studijuojant teologiją bei jos šaltinius, ypač Šventąjį Raštą ir Bažnyčios mokymą. Be to, dar reikia studijuoti kristologiją, ekleziologiją ir etiką (socialinę, profesinę, lytinę).

18. **Dvasinės pratybos ir ignaciškasis dvasingumas**, kaip mūsų dvasingumo šaltinis ir jam būdingos priemonės, sudaro KG bendruomenės ugdymo pagrindą. Pratybų metodas ir dinamika mums padeda geriau suvokti asmeninę patirtį ir palydėti kitus žmones, einančius tuo pačiu keliu.

19. **KG bendruomenės charizma: gyvenimo būdas ir misija**. Iš ignaciškojo dvasingumo ir pasaulinės KG bendruomenės patirties kilusi charizma aiškiai apibūdinta *Bendruosiuose principuose* ir *Bendrosiose normose*.

20. **Asmeninė ir socialinė tikrovė**: psichologinė, pedagoginė, politinė, ekonominė, socialinė, kultūrinė ir religinė.

Jausmai

21. Jausmai – tai atgarsis gyvybinio ryšio, užsimezgančio tarp mūsų ir aplinkos. Jie gali reikšti įvairiai: kaip potraukiai, troškimai, emocijos, aistros ir t. t. Tai spontaniškos ir nuo mūsų valios nepriklausančios reakcijos, ta-

čiau joms galima leisti reikštis laisvai, jas provokuoti, arba, priešingai, stengtis kontroliuoti ir nugalėti.

22. Žmogaus elgsena, taigi ir santykiai su Dievu, kitais žmonėmis, aplinka bei pačiu savimi, yra pagrįsta jausmais. Jausmais remiasi ir mūsų dvasinis, bendruomeninis bei apaštalinis gyvenimas. Jausmai – prigimtinė tikrovė, kurią malonė turi keisti. Galimas jausmų stygius moralinės ar dvasinės reikšmės neturi, jį priimti ir pakelti padeda tikėjimas bei kantrumas. Lemiamą reikšmę dvasinio gyvenimo raidai, pozityviems santykiams su kitais ir vaisingai apaštalinei veiklai turi jausmų branda.

23. Kokie yra mūsų santykiai su Dievu, parodo santykiai su žmonėmis. Kadangi turime tik vieną širdį, ja mylime ir Dievą, ir artimą. Jei nepasitikime žmonėmis, nepasitikime ir Dievu. Jeigu neturime draugų, juo labiau nesame Dievo draugai. Šiuo atveju kalbame ne apie tai, kokie mes norėtume ar svajojame būti, bet apie tai, kas esame iš tiesų, ir kaip tai spontaniškai išreiškia mūsų jausmai. Norint suvokti, koks yra mūsų ryšys su Dievu, pakanka atkreipti dėmesį į santykius su žmonėmis.

24. Ryšį su Dievu atspindi ir ryšys su gamta. Gebėjimas gėrėtis gamta, mėgautis gėlės kvapu ar oro gaiva ir tai kontempliuoti, mokėjimas priimti atšiaurų klimatą ar savo kūno nuovargį irgi parodo, kaip mes bendraujame su Dievu.

25. Štai kodėl KG bendruomenės ugdymo procese taip svarbu atsižvelgti į jausmus. Siekiant jų brandos, patariama atkreipti dėmesį į keletą dalykų:

26. **Jausminė asmenybės plotmė** – tai mumyse kylančios emocijos, troškimai, siekiai (ir t. t.) bei mūsų elgseną nulemiantys motyvai. Ką jaučiu vienu ar kitu atveju? Kodėl? Tai ne savianalizė, bet tikėjimo, vilties ir meilės nuviektas pokalbis su Dievu.

27. **Ramiai priimti spontaniškas mūsų jausmų apraiškas**, o taip pat ir jų stygių bei ribotumą, nulemtą mūsų prigimties ar asmeninio gyvenimo. Priimti – anaipol nereiškia nuolaidžiauti moraliniams sąžinės reikalavimams, bet situaciją vertinti nešališkai, nenusiminti ir nesijausti kaltiems. Juk tai, kaip mes priimame patys save, parodo, kaip manome esą priimami Dievo. Pasitikėjimas besąlygiška Dievo meile mums, tikėjimas jo išmintimi ir apvaizda nuolat atnaujina ne tik mūsų santykius su kitais ir pačiais savimi, bet ir mūsų dabarties bei ateities viltį.

28. **Įtraukti įvairius jausmų lygmenis**. Tai vyksta dvejopai. Pirma, psichoorganinį lygmenį (norą valgyti, lytinius impulsus, saugumo ir pripažinimo poreikį), pasitelkus tam tikrą discipliną, palenkiant sąžinės reikalavimams; antra – puoselejant kilniausius jausmus (tiesos ir gėrio troškimą, altruistinius idealus ir t. t.). Teisingumas ir sąžiningumas, kaip ir įsitraukimas į mokslinę ar humanitarinę veiklą, padeda gyventi labiau disciplinuotai.

29. Psichoorganiniai polinkiai ne slopinami, o stengiamasi juos sutvarkyti, disciplinuoti. Savo poreikius (santuokiniame gyvenime, profesinėje veikloje ir t. t.) siekiame tenkinti atsižvelgdami į Dievo valią ir dėl to kai ko mielai atsisakome.

30. Jausmų branda nereiškia, kad išnyko visi polinkiai, bet kad pamažu, be ypatingų pastangų ir nedarant žalos asmens vienovei, juos galima „įveikti“, vis labiau įtraukiant į moralinį ir dvasinį gyvenimą. Jausmų brandos požymiai yra šie:

- gebėjimas atlikti savo pareigą;
- geri (nebūtinai tobuli) tarpusavio santykiai;
- gebėjimas sprendimus priimti ramiai ir pernelyg nedvejojant.

KG bendruomenės ugdymo etapai

31. KG bendruomenės ugdymas – tai procesas, padedantis kuo labiau sekti Kristumi įvairiomis aplinkybėmis, įtraukiant dar neatskleistus bei vis gilesnius mūsų asmenybės aspektus. Kiekvienu ugdymo laikotarpiu KG bendruomenės narys įgyja ir lavina tam tikras vertybes bei Viešpaties Dvasios įkvėptas nuostatas, kurios tiesiogiai siejasi su jo gyvenimu ir skatina naujai pamilti Dievą bei artimą. Kiekvienu vertybių, padedančių labiau sekti Kristumi, įsisavinimo laikotarpiu tenka lapsniškai įveikti keturis etapus. Tai yra: **1) motyvacija, 2) ieškojimas, 3) atradimas, 4) patvirtinimas.**

Motyvacija

32. KG bendruomenės augimo proceso – ir žmogiškojo, ir dvasinio – atspirties taškas yra *troškimai*. Jie – varomoji jėga, skatinanti siekti idealo, lemiančio asmenybės kaitą. Ugdymas, nepagrįstas stipriais ir konkrečiais troškimais, nebus tvirtas ir neskatins augimo. Vis dėlto patirtis rodo, kad pradžioje neretai kyla gana neapibrėžti ir neryžtingi troškimai.

33. Viena iš ugdytojų tenkančių užduočių yra padėti kitam žmogui atskleisti bei suformuluoti, kokius gelminius troškimus Dievas jam įkvepia. Siekiant sužadinti *troškimus* prireikia nemaža kūrybiškumo ir įžvalgumo. Labai svarbus „atspirties taškas“ šiuo atveju gali būti patrauklus tarnystės artimui pavyzdys, liudijantis gilią dvasinę patirtį ar atskleidžiantis jaudinančią situaciją.

Ieškojimas

34. Ieškojimas prasideda, kai troškimų skatinamas žmogus *nusprendžia veikti*, net jeigu jo troškimai, kaip šios veiklos tikslas, dar nėra visiškai aiškūs.

Troškimai tampa ieškojimais tinkamai naudojantis reikiamomis priemonėmis. Be šito troškimai lieka paprasčiausiomis svajonėmis. Lengvai pakliūsime į spąstus manydami, kad mūsų ar kitų žmonių poreikiams ir siekiams patenkinti pakanka vien troškimų. Būdamas geras pedagogas, Ignacas ragina tikrinti, ar mūsų troškimai tikri, nuoširdūs ir nuoseklūs. Kriterijus čia ir yra *apsisprendimas imtis geriausių priemonių* tikslui pasiekti (žr. DP, 149–157).

35. Jei šis ieškojimas kiekviename etape vyksta sklandžiai, be perdėto aktyvumo, blaškymosi ir nepastovumo, asmeniniai atradimai prisideda prie bendro proceso ir į jį įsilieja.

Atradimas

36. Atradimas – tai dalinis ar pilnas atsakymas į troškimą ir ieškojimą. Tai nuojauta, naujas vieno ar kito mūsų gyvenimo tikrovės aspekto suvokimas, skatinantis keisti mūsų elgseną ir nuostatas, vis labiau mus išlaisvinantis, užbaigiantis nesusipratimus ir išankstinį nusistatymą, praplečiantis tarnystės sampratą, atveriantis veiklos kelius ir pažadinantis naujus troškimus.

37. Kiekvieno etapo atradimai atitinka pasiektą lygmenį. Labiausiai praturtina ir didžiausią poveikį daro tai, kas atrasta per patirtį. Šv. Ignacas labai teisingai nurodo, kad „*sielą sotina ir tenkina ne žinių gausa, o vidinis dalykų pajutimas ir skonėjimasis jais*“ (DP, 2).

38. Pirmajame ugdymo etape įgytos patirtys atskleidžia, iš kur kyla nuodėmė, parodo silpnąsias mūsų gyvenimo puses bei padeda suvokti, kodėl mums būtinas atpirkimas. Tai iš naujo skatina priimti Kristų kaip Gelbėtoją. Kai per Kristų patiriame besąlygišką Dievo meilę, mūsų sprendimai įgauna kitą matmenį, tapdami meilės atsaku jam. Jie atskleidžia mūsų meilę Kristui ir troškimą vis labiau juo sekti.

Patvirtinimas

39. Tai ženklas, kuriuo Dievas leidžia suprasti, kad veikėme pagal jo valią ir patvirtina, kad mūsų atradimai tikri. Kartais Viešpats atskleidžia pozityvius šių atradimų padarinius, pasireiškiančius didesne mūsų asmenybės ar bendruomeninių santykių darna. Tuomet iš tiesų žinome esą kelyje, kurį Jis mums numatė. Kadangi patvirtinimas neatsiejamas nuo patirties, jis irgi padeda išryškinti pasirinktą kelią bei galutinai nukreipia mus ir mūsų veiklą.

40. Šiuo metu mūsų troškimai pradeda realizuotis. Tai – įrodymas, kad pats Dievas juos pažadino, dėl to jaučiamės tvirtčiau. Tikrasis patvirtinimas – tai suvokimas, kad šis atradimas skatina naujus troškimus ir naujus ieškojimus, taip atverdamas naują augimo ir malonės ciklą.

Pagrindiniai augimo etapai KG bendruomenėje

41. Dvasinės pratybos KG bendruomenėje, be jokios abejonės, yra pagrindinė ugdymo priemonė, auginanti jos narius tol, kol jų pašaukimas ir misija išsiskleidžia pilnutinai. Dėl to augimo procesas KG bendruomenėje vyksta pagal šią dvasinės patirties dinamiką. Nors nuo pat pradžių bendruomenės nariai kviečiami atlikti visas Dvasines pratybas, keturių savaitių malones jie gauna ne iš karto, o laipsniškai įveikdami ignaciškosios kelionės etapus.

42. Pašaukimo į KG bendruomenę pagrindas yra asmeninis mus kuriančio ir per Jėzų Kristų gelbstinčio Dievo meilės, kurią sužadina Dvasinių pratybų *Pradžia ir pagrindas* bei *Pirmoji savaitė*, patyrimas. Širdies gelmėje dėkodamas Jėzui, KG bendruomenės narys klausia savęs: **Ką turiu daryti dėl Kristaus?** Šis klausimas jį skatina troškimus sugretinti su savo gyvenimo lumu ir būdu.

43. Antrojo etapo, atitinkančio pratybų *Antrąją savaitę*, tikslas – vis labiau sekti Jėzumi, mumyse veikiant jo Dvasiai, ir įgyti nuostatas, reikalingas tikrai įžvalgai, kurios viršūnė yra asmeninio pašaukimo pasirinkimas KG bendruomenėje.

44. Dar labiau susitapatinęs su Kristumi ir galutinai įsipareigojęs, KG bendruomenės narys rengiasi veiksmingai dalyvauti Kančios ir Prisikėlimo slėpinyje, kasdiene bei viso gyvenimo tarnystėje įsitraukdamas į Kristaus misiją. Atsiduodant Dvasios vedimui, jam bus vis lengviau Dievo ieškoti ir jį rasti „visuose dalykuose“, visur Dievą mylėti ir jam tarnauti.

45. Remdamiesi **KG bendruomenės ugdymo kriterijais**, dabar pažvelgsime į KG bendruomenę, kaip turinčią misiją, ir į pačią misiją, kaip esminį KG bendruomenės tikslą.

Priėmimo laikotarpis Pasirengimas pašaukimui Pašaukimo atpažinimas Apaštalinė įžvalga

Etapai:		Parengia:
Priėmimas	➔	Ateiti į KG bendruomenę
↓		↓
Pasirengimas pašaukimui	➔	Laikinasis įsipareigojimas
↓		↓
Pašaukimo atpažinimas	➔	Nuolatinis įsipareigojimas
↓		↓
Apaštalinė įžvalga	➔	Įsitraukti į Kristaus misiją

Pirmoji pažintis ir priėmimo laikotarpis KG bendruomenėje

Viešpatie, kur gyveni?

46. Per priėmimo laikotarpį, galintį trukti keletą mėnesių, kandidatas susipažįsta ir suartėja su KG bendruomene, apmąsto jos kilmę bei tikslus. Šis laikotarpis siūlomas ne tik pavieniams žmonėms, norintiems priklausyti KG bendruomenei, bet ir grupėms, jau turinčioms bendruomeninę apaštalinę patirtį ir besidominčioms KG bendruomenės keliu, kaip galimu pasirinkimu.

47. Čia kalbame apie žmones, kurie, jausdami vidinį nerimą, savo gyvenime ieško „daugiau“. Kartais šio nerimo ir ieškojimų pažadintą jų didžiadvasiškumą tinkamai nukreipti gali KG bendruomenė.

48. Per šį laikotarpį kandidatai turės galimybę atskleisti giliausiai glūdinčius Viešpaties įkvėptus troškimus, suvokti, kas yra Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė, gauti pagrindinę informaciją apie jos struktūras bei dvasingumą. Tai turėtų jiems padėti suprasti, ar KG bendruomenė iš tiesų yra tas kelias, kuriuo eiti Viešpats kviečia, ar ne.

Asmeninės savybės

Pašaukimas į KG bendruomenę būsimajam nariui kelia tam tikras sąlygas:

49. *Žmogiškuoju požiūriu.* Jis turi:

- būti jautrus savo visuomeninei ir politinei aplinkai;
- trokšti gyventi džiugų, veržlų ir prasmingą gyvenimą, net jei konkrečiai to dar negali apibūdinti ar numatyti;
- nerimti ir norėti keisti savo gyvenimo būdą, būti naudingas visuomenei ir savo šeimai – ieškoti „ko nors daugiau“.

50. *Krikščioniškuoju požiūriu.* Jis turi:

- jausti tam tikrą dvasinį nerimą; trokšti vis labiau artėti prie Dievo ir vis labiau priimti jo Dvasią;
- trokšti išmokti melstis ir gilintis į Šventąjį Raštą, ypač Evangelijas;
- norėti bendradarbiauti su visais, kurie stengiasi kurti humaniškesnę ir dieviškesnę pasaulį;
- būti atviras kitų žmonių ir Bažnyčios, kurios narys yra, poreikiams.

51. Norintys ateiti į bendruomenę nuo pat pradžių kviečiami susipažinti tarpusavyje, kad savo patyrimais galėtų dalytis pasitikėdami vieni kitais. Pamažu jie susidraugauja, kol tampa broliais ir seserimis Viešpatyje.

Kandidatams būdinga:

52. **Skirtingumas.** Jie ateina iš įvairios aplinkos, kiekvienas su savo praeitimi, ugdymu ir išsilavinimu, savo gyvenimo bei tikėjimo patirtimi, su savo viltimis, poreikiais ir savo vidinėmis žaizdomis.

53. **Nepastovumas.** Galiausiai kai kurie kandidatai palieka grupę, nesuradę ko ieškojo; kiti prisideda prie bendruomenės, kad save labiau išbandytų.

54. Šiuo laikotarpiu siekiama tokių **tikslų** (jie gali atitikti tolesnius etapus):

- jaustis sutiktam ir priimtam (vėliau – taip elgtis su kitais);
- vis labiau pažinti Jėzų, užmezgant su juo kuo artimesnį ryšį;
- palankiai vertinti aplinkinį pasaulį (žmogiškąją, socialinę, kultūrinę bei krikščioniškąją plotmes) ir karštai trokšti jį pagerinti;
- imtis ignaciškosios maldos;
- pažinti KG bendruomenę ir jos augimo kelius, kaip galimą atsaką į savo troškimus ir lūkesčius;
- nuo pat pradžių prisiimti tam tikrą atsakomybę;
- išmokti dalytis savo patyrimais ir jausmais;
- įsitikinti gyvenimo peržvalgos (bendrojo tyrimo) svarba;
- priimti dvasinį palydėjimą;
- nors kartą išbandyti šv. Ignaco Dvasinėmis pratybomis pagrįstas rekolekcijas.

Šiuo laikotarpiu naudojamos tokios pagrindinės priemonės:

55. Priėmimo laikotarpiu svarbiausias dalykas yra **susirinkimai**, kaip išskirtinė daugumos bendruomeninių „įvykių“ – ugdymo, katechezės, gyvenimo peržvalgos, įvertinimo ir kt. – vieta.

56. Susirinkimą pradedanti ir užbaigianti **malda**. Susirinkimai turi būti persmelkti tikėjimu, viltimi ir meile – tuo, kas iš esmės būdinga krikščioniškam gyvenimui.

57. Ypatingą kryptį KG bendruomenės susirinkimams suteikia **gyvenimo peržvalga**. Ja siekiama susieti tikėjimą ir asmeninį gyvenimą. Gyvenimo peržvalga yra *nuoširdus pasidalijimas* asmenine patirtimi, kad grupė padėtų *geriau atpažinti*, ką Viešpats nori mums pasakyti ir kaip tai *įgyvendinti praktiškai*.

58. Iš esmės gyvenimo peržvalga visada yra ryšio ieškojimas tarp susirinkime nagrinėjamos temos ir dalyvių patirties. Šiam ryšio „tema-gyvenimas“ ieškojimui padeda klausimai:

- Ar mano patirtis siejasi su nagrinėjama tema?
- Ką Dievas nori man pasakyti per šią patirtį?
- Kokio atsako jis laukia iš manęs?

59. **Įvertinimas** turi būti trumpas, neviršijantis ketvirčio valandos. Po kelių minučių tylos kiekvienas trumpai pasisako:

- Kas susirinkimo metu man padėjo ar ypač palietė?
- Kas mane trikdė ar buvo sunkiai suprantama?
- Ką kituose susirinkimuose siūlyčiau tobulinti?

Įvertinimas yra tik vienas *gyvenimo peržvalgos* aspektas, taip pat padedantis pamatyti, ką, pašalinus galimas kliūtis, kiekvienam iš mūsų kalba Dievas.

Priėmimo laikotarpiu reikia aptarti pagrindines temas:

- Kokius iššūkius man kelia aplinkinis pasaulis?
- Ar tiesa, kad Kristus kviečia mus įsitraukti į jo misiją pasaulyje?
- Kokia mano tikėjimo istorija?
- Kaip atliekama gyvenimo peržvalga?
- Kaip kasdieniame gyvenime siūlo melstis šv. Ignacas Lojola?
- Kokia KG bendruomenės istorija ir kas ją pagrindžia?

60. Kiekvieną temą svarbu pateikti nuosekliai, vengiant skubos, atsižvelgiant, kaip tai siejasi su dalyvių patirtimi. Kiekvienas į temas gilinasi ar kai ką pakartoja skirdamas tiek laiko, kiek reikia. Pamažu tai visiems turėtų padėti išgirsti, ką jiems kalba Dievas.

61. Jei temos gerai parengtos, susirinkimai padeda jų dalyviams broliškai drauge eiti į priekį, stiprina bendruomeniškumo pojūtį, skatina troškimą dar glaudžiau vienytis su Kristumi ir dar labiau suartinti su aplinka, kurioje jie gyvena (kaip tik tokie yra ignaciškieji *Pradžios ir pagrindo* vaisiai).

Palydėjo ir koordinatoriaus vaidmuo

62. Siekiant kuo objektyviau suvokti grupės situaciją, pradžioje palydėtojas ir koordinatorius susirinkimą rengia kartu, vengdami bet kokių bandymų primesti savo valią. Palydėtojas ir koordinatorius visuomet stengsis suvokti kiekvieno nario ir visos grupės lūkesčius.

Ženkla, žymintys priėmimo į KG bendruomenę laikotarpio pabaigą

63. Grupės nariai jaučiasi atsakingi už aplinką, kurioje gyvena, vieni už kitus ir už grupę. Jie sugeba prisiimti atsakomybę ir mielai prisideda rengiant susirinkimus; planuojant bei organizuojant veiklą siūlo bendras jos kryptis.

Po kelių kartu nukeliautų savaitių ar mėnesių dauguma dalyvių žino, kur nori keliauti toliau, ir būna priėję išvadą, kad *čia rado tai, ko ieškojo*. Jie yra pasirengę pereiti į kitą etapą. Kiti, priešingai, nusprendžia, kad *tai neatliepia jų lūkesčių*, ir palieka grupę. Mes pripažįstame, kad KG bendruomenė yra **vienas iš daugelio** Bažnyčios sambūrių, padedančių mums pilnutinai gyventi krikščioniškuoju pašaukimu.

64. Tie, kurie trokšta ir yra pasirengę eiti KG bendruomenės keliu, prisideda prie bendruomenės.

Pasirengimo krikščioniškajam pašaukimui etapas

Ateikite ir pamatysite!

65. Tiems žmonėms, kurie, pasibaigus priėmimo laikotarpiui, jaučia, kad Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė yra jų kelias, ir apsisprendžia juo keliauti, prasideda naujas, iš esmės pirmasis, kelionės KG bendruomenėje etapas.

66. Šiame etape dominuoja **kvietimas atsigrežti į Dievą, įsikūnijusį Jėzuje Kristuje**, paremtas Dvasinių pratybų *Pradžia ir pagrindu* bei *Pirmąja savaitė*. Dievas kviečia mus atsakyti įprasto mąstymo ir veikimo būdo, kad gyventume, kaip dera „*jo paveikslui ir panašumui*“ (plg. Pr 1, 26). Tai reiškia atpažinti jį, kaip mūsų gyvenimo bei visos tikrovės pradžią ir pagrindą, o už jo gerumo dovanas dėkoti šlovinant, garbinant bei jam tarnaujant.

67. Esminis šio etapo patyrimas – tai suvokimas, kad Dievas, mūsų Kūrėjas ir Gelbėtojas, mus besąlygiškai myli ir kviečia visiškai save atskleisti mylint ir tarnaujant. Taip krikščioniškasis pašaukimas stiprėja ir tampa vis asmeniškesnis.

68. Tai artimesnės **tarpusavio pažinties** etapas, skatinantis labiau pažinti kitus grupės narius ir jiems atsiverti; asmeniškai pažinti Jėzų Kristų ir atsiverti jam; pažinti ir kritiškai vertinti savo aplinką; pakankamai susipažinti su KG bendruomenės siūlomomis keliu ir suvokti, ar jis atitinka asmeninį pašaukimą.

Šio proceso aspektai

Pažinti Dievą, apreikštą per Jėzų Kristų ir Jėzuje Kristuje

69. Siekiamas patyrimas:

- Išgryninti savąjį Dievo įvaizdį: pereiti nuo institucinės religijos Dievo prie Dievo – Jėzaus Kristaus Tėvo.
- Įasmeninti mūsų tikėjimo santykį su Jėzumi Kristumi, kuriame atskleidžiame gailėstingą mus gelbstinčio, kviečiančio ir naują prasmę mūsų gyvenimui suteikiančio Dievo meilę.
- Pereiti nuo formalaus („sociologinio“) prie asmeninio tikėjimo.

70. KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:

- Dvasinių pratybų patirtis (*Pradžia ir pagrindas* bei *Pirmoji savaitė*);
- Šventojo Rašto skaitymas;

- malda, naudojantis įvairiais būdais (DP, 238–260) bei pratybų *Papildomais nurodymais* (DP, 73–90).
- įkrikščioninimo sakramentai: Krikštas ir Sutvirtinimas.

Pažinti ir mylėti save taip, kaip Dievas mus pažįsta ir myli

71. Siekiamas patyrimas:

- Gilesnis savęs, kaip kūrinio, kurį Dievas myli ir išsirinko kilniam tikslui, suvokimas.
- Krikščioniškojo nuodėmės ir kaltės supratimo pagilinimas bei išgyventas asmeninis atleidimas padeda suvokti, kad Dievas mus myli ne dėl to, kad esame geri – jo meilė įgalina mus mylėti ir gyventi, kaip jis ragina.
- Nusikratyti polinkio kaltinti ir valdyti; vaduotis iš savininkiškumo bei egoizmo, trukdančio palaikyti brandų ryšį su Dievu ir su kitais.

72. KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:

- Įvadas į krikščioniškąją antropologiją: ką apie žmogų sako Apreiškimas (*Pradžios knyga* ir kt.).
- Psichologijos pagrindai: charakteris, savybės, silpnybės, baimės, savignyos ir prisitaikymo mechanizmai, kompleksai, pagrindinės psichinės sveikatos sąlygos ir kt.
- Dvasių atpažinimo taisyklės ir jų taikymas (*Pirmoji savaitė*; DP, 313–327); dalinis ir kasdienis sąžinės tyrimas (DP, 24–43).
- Atgailos ir Sutaikinimo bei Eucharistijos sakramentų svarbos iškėlimas (DP, 44), atskleidžiant bažnytinės bendrystės prasmę (Bažnyčia, kaip bendruomenė, yra suburta Kristaus Dvasios, sutaikančios žmones su Dievu ir vienus su kitais).

Pažinti ir mylėti kitą taip, kaip Dievas jį pažįsta ir myli

73. Siekiamas patyrimas:

- Mokytis žvelgti į mus supantį pasaulį, kaip Dievas jį mato: pozityviai, su viltimi, įvertinant visas jo plotmes (žmogiškąją, socialinę, kultūrinę ir bažnytinę); trokšti padėti kitiems, kaip Dievas jiems padeda.
- Pažinti kitus ir būti jų pažintiems; patirti, ką reišia būti kito sutiktam ir priimtam; veikti dėl kitų.
- Užmegzti ryšius su vargstančiais, neapsiribojant vien mūsų paskatomis pagrįsta paprasta parama ar globa.

74. KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:

- Krikščioniška pasaulio ir visuomenės vizija (*Gaudium et spes*).

- Mokyti kritiškai analizuoti socialinę tikrovę (taikant metodą „su-vokimas – praturtinimas – planavimas“ arba jo atitikmenį „patirtis – socialinė analizė – teologinė refleksija – veikimas“).
- Įvairiai tarnauti kartu su kitais bendruomenės nariais. Tai planuoja-ma, organizuojama ir įvertinama grupės susirinkimuose.
- KG bendruomenėje rasti mums tinkamų *saviraiškos būdų*.

Pažinti KG bendruomenės pašaukimą ir gyvenimo būdą

75. Siekiamas patyrimas:

- Gerai pažinti KG bendruomenės kelią ir įsitikinti, ar jis atliepia į tai, ko giliausiai trokštama (tapatybė, gyvenimo būdas, dvasingumas, misija, struktūra ir ugdymo priemonės).
- Aktyviai įsitraukti į bendruomenės gyvenimą, prisiimant atsakomybę, dalijantis išlaidomis ir pan.
- Išmokti dalytis asmenine patirtimi ir pojūčiais – tai padeda bendruomenės gyvenimo peržvalgai.

76. KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:

- Galimybės ir būdai nagrinėti *Bendruosius principus* bei *Ugdymo kriterijus*.
- Galimybė prisiimti įvairias pareigas vietos bei regiono bendruome-nėse (ugdymas veikti).
- Kvietimas įsipareigoti aktyviai ir atsakingai dalyvauti KG bendruomenės gyvenime. Nuo pat pradžių kiekvienam nariui siūloma pri-siimti vieną ar kitą, daugiau ar mažiau formalų, įsipareigojimą, atsi-žvelgiant į kiekvienos nacionalinės bendruomenės kryptingumą.

KG bendruomenės įnašas rengiantis pašaukimui

77. Grupės susirinkimas. Atkreipti dėmesį:

- į pradžią, į tai, kaip susitinkama ir bendraujama tarpusavyje;
- į pasidalijimą maldos ir gyvenimo peržvalga (tam siūloma tiek teo-rinė, tiek praktinė medžiaga).

78. Kadangi šiame etape siekiama daug tikslų, susirinkimai turi vykti kiekvieną arba kas antrą savaitę.

Susirinkimai atspindi tai, kas ir kokia yra KG bendruomenė; juose visada skiriama laiko maldai bei įvertinimui. **Teminiai** susirinkimai rengiami atsi-žvelgiant į šio etapo tikslus.

79. Atliekant *gyvenimo peržvalgą* stengiamasi pastebėti teigiamus as-pektus. Kaip tik jais pradėdamas *pasidalijimas asmeniniais išgyvenimais*.

80. **Asmeninis dvasinis palydėjimas** (grupės palydėjimas jo neatstoja) turi padėti:

- pažinti save; vis labiau priimti save ir kitus;
- užmegzti asmeninį tikėjimo santykį su Jėzumi Kristumi, suteikiantį prasmę mūsų gyvenimui;
- kritiškai vertinti savo socialinę ir kultūrinę aplinką.

Nacionalinė ir regiono tarnystės grupelė (taryba) turi siūlyti:

81. Įvadies paskaitas ar praktinius seminarus:
- skirtus ignaciškajai maldai;
 - skatinančius socialinės ir kultūrinės aplinkos analizę;
 - supažindinančius su KG bendruomene (*Bendraisiais principais ir Ugdymo kriterijais*).
 - rengiančius Sutvirtinimo sakramentui (jei jis dar nepriimtas);
 - padedančius gilintis į Bibliją ir kristologiją.

82. Ypač svarbios patirtys: Dvasinės pratybos, grupės susirinkimai ir su-sitikimai tarp susirinkimų, Pasaulinės KG bendruomenės dienos šventimas, stovyklos.

Ženkli, žymintys etapo pabaigą

83. Nariai yra įsitikinę, kad iš tiesų išgyveno asmeninį ir bendruome-ninį susitikimą su Dievu. Ši patirtis dar labiau stiprina bendruomenės narių ryšius bei jų įsipareigojimą – tiek asmeninį, tiek ir bendruomeninį.

Kiekvienas narys jau ne kartą yra dalyvavęs Dvasinėse pratybose, kasdien vienu ar kitu būdu meldžiasi, brangina sakramentus ir dažnai juos priima.

Nariai teigiamai vertina tai, ką išgyveno bendruomenėje pirmaisiais me-tais, ir įsitikinę, kad bendruomenė jiems atveria naujų galimybių. Nariai pasi-tiki vienas kitu, vienas kitą priima, gerbia ir jaučia tam tikrą atsakomybę vieni už kitus.

Jie tampa vis jautresni socialiniam neteisingumui ir socialinei atskirčiai. Nariai vis geriau supranta, kad privalo atsiverti politiniam, socialiniam ir kul-tūriniam gyvenimui.

Įsisąmoninę būtinybę finansiškai prisidėti prie nacionalinės ir Pasaulio bendruomenės veiklos, jie ieško ir randa būdų, kaip tai padaryti.

Nariai pageidauja konkrečiau priklausyti KG bendruomenei bei stiprinti ryšius su nacionaline ir Pasaulio bendruomene. Akivaizdi šio troškimo išraiška yra apsisprendimas duoti laikinąjį įsipareigojimą.

84. Šis etapas paprastai trunka nuo vienerių iki ketverių metų (*Bendro-sios normos*, 2). Tuo metu grupės nariai jau pradeda mąstyti apie savo as-

meninį pasaulimą. Tie, kurie nori pradėti *pašaukimo atpažinimo* procesą ir jaučiasi tam pasirengę, įsipareigoja naujam etapui. Ne visi bendruomenės nariai šį kelią įveikia vienu metu. Perėjimą į naują etapą žymi laikinasis įsipareigojimas.

Pašaukimo atpažinimo etapas

Ką turiu daryti dėl Kristaus?

85. Kaip jau buvo sakyta skyriuje, skirtame *Ugdymo kriterijams*, bendruomenėje duotu ir patvirtintu *laikinoju įsipareigojimu* žmogus išreiškia troškimą ieškoti Dievo valios savo gyvenime ir ją įgyvendinti pasitelkdamas ignaciškąsias priemones. Su ignaciškąja pedagogika jį nesavanaudiškai supažindina priimanti bendruomenė.

86. Reikėtų vengti žabangų, glūdinčių nuomonėse, kad:

1) pasaulietiškas pašaukimas Bažnyčioje yra tik tai, „kas lieka“ nerandant kito pašaukimo;

2) į KG bendruomenę ateinama tik dėl to, kad nežinoma apie kitas galimybes įsitraukti į krikščionišką gyvenimą.

87. Ką reiškia „atpažinti pašaukimą“ jaunuoliui ir subrendusiam žmogui? Kai kurie jauni žmonės dar renkasi *gyvenimo luomą*: pasaulietis? kunigas? vienuolis? Kiti, sulaukę vyresnio amžiaus, ypač jeigu jau yra sukūrę šeimą, labiau galvoja, kokį *gyvenimo būdą pasirinkti*: ko Dievas nori iš manęs įvairiose mano gyvenimo plotmėse (asmeninis gyvenimas, šeima, profesija, visuomeninis ir politinis gyvenimas, naudojimas pajamomis ir pan.)? Kokius sprendimus turėčiau priimti, kad savajame luome atsiliėčiau į Viešpaties kvietimą „vis labiau jam tarnauti“. Ar tai, ką siūlo KG bendruomenė, man padeda geriau atsiliėpti į šį kvietimą?

88. Šiame etape tenka atpažinti ir pasirinkti du dalykus:

- **gyvenimo luomą**, kuriame Dievas nori mūsų tarnystės (santuokinė meilė, meilė artimui renkantis celibatą ar liekant pasauliečiu, kunigystė ar vienuolinis gyvenimas);

- **tam tikrą gyvenimo būdą**, leidžiantį geriausiai atsiliėpti į Viešpaties raginimą kuo krikščioniškiau gyventi pasirinktajame luome.

Pašaukimo atpažinimo momentai

89. Pašaukimo atpažinimas paprastai vyksta dviem etapais, pateikiamais *Antrojoje Dvasinių pratybų savaitėje*.

Pirmajame etape išsiugdoma geram pasirinkimui būtina nuostata.

Čia ypač svarbi vidinė laisvė (ignaciškoji „indiferencija“) ir vis didesnis tapatinimasis su nuolankiu ir varganu Kristumi, Tėvo valia visiškai atsidavusiu brolių ir seserų tarnystei.

90. **Antrasis – konkretaus pasirinkimo**, kaip tam tikro būdo sekti Kristumi, **etapas**. Čia kalbama apie troškimą ir pasirinkimą to, ko Dievas nori iš mūsų.

Pašaukimo atpažinimo etapo tikslas pasiekiamas dvejopai:

Išgirstant kvietimą sekti Kristumi jo misijoje

91. **Siekiamas patyrimas:**

- Krikščioniškąjį tikėjimą priimti kaip pasaulimą ir misiją.
- Vis labiau pažinti, asmeniškai pamilti ir trokšti kuo labiau sekti Jėzumi, kontempliuojant jo gyvenimo slėpinius.
- Prisdėti prie Jėzaus užmojo gelbėti žmoniją, pajusti jo gelminį solidarumą su savo tautos kančiomis ir reikmėmis.
- Aiškiau matyti visuomenės pakrikimą – tai, kokios vertybės ir principai joje dominuoja.
- Suprasti, kokios sąlygos būtinos sekant Kristumi bei norint vaisingai apaštalauti; iš meilės Viešpačiui ir jo Evangelijai būti pasirengus visko atsisakyti (laisvė, indiferentiškumas, ignaciškasis *magis*).

92. **KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:**

- Praktikuoti **kasdienę asmeninę maldą** ir ugdyti savo įžvalgumą per kasdienio gyvenimo įvykius.
- Atlikti visas šv. Ignaco Dvasines pratybas (kasdieniame gyvenime arba kelių etapų rekolekcijose).
- Labiau pažinti Kristų skaitant, klausantis pasauliečiams skirtų teologinių paskaitų ir pan.
- Prisiimti kokias nors pareigas savo aplinkoje, KG bendruomenėje arba vietos Bažnyčioje.
- Pabandyti nuoširdžiai ir nuolankiai patarnauti patiems vargingiausiems ir labiausiai atstumtiems.

Atrandant savo asmeninį pasaulimą Bažnyčioje

93. **Siekiamas patyrimas:**

- Tiems, kurie to nėra padarę, mąstyti apie luomo pasirinkimą.
- Tiems, kurie jau yra įsipareigoję (pvz., susituokę), kelti klausimą, kaip atsinaujinti patiems bei atnaujinti savo gyvenimą, ir tai padaryti.

- Vis stipriau mylėti Bažnyčią ir vis labiau įsitraukti į jos misiją skelbti Dievo Karalystę.

- Įsisąmoninti savo tapatumą su KG bendruomenės charizma.

94. **KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:**

- Susipažinus su ignaciškuoju pasirinkimo metodu išmokti atpažinti vidinius „judesius“ ir pojūčius.

- Domėtis įvairiais pašaukimais: kunigyse, santuoka, vienuoliniu ar viengungišku gyvenimu, pasauliečių institutais ir jų tarnyste, apaštaline tarnyste, evangelinio gyvenimo liudijimu, pasaulio pašventinimu ir t. t.

- Domėtis, kaip gimsta įvairūs pašaukimai, klausytis liudijimų.

- Susipažinti su Vatikano II susirinkimo pasiūlymais (Konstitucijos *Lumen Gentium* ir *Gaudium et spes*), kaip plėsti bendradarbiavimą ir prisiimti bendrą atsakomybę Bažnyčioje.

- Bendradarbiauti su kitais Bažnyčios sambūriais.

KG bendruomenės įnašas pašaukimo atpažinimo etape

Grupės susirinkimai padeda pasidalyti vidinėmis paskatomis, patirtomis maldoje ar kasdieniame gyvenime, ir yra skirti šioms paskatomis atpažinti – tai padaryti padeda palydėtojas. Dėl to asmeninis ir grupės **dvasinis palydėjimas** yra labai svarbus.

Nacionalinė ar regiono taryba pagal galimybę turi siūlyti:

95. Praktinius seminarus arba paskaitas, skirtas:

- **pašaukimams Biblijoje:** Abraomas, Mozė, Izaijas, Jeremijas, Marija, apaštalai ir t. t.;

- **Dvasinių pratybų** dinamikai ir struktūrai (tai gali vykti dviem etapais: rengiantis atlikti visas pratybas arba gilinant jose įgytą patirtį);

- **ignaciškajam dvasių atpažinimui** ir šv. Ignaco *Autobiografijai*;

- **Bažnyčios socialiniam mokymui** arba **visuomeniniam ir politiniam ugdymui**.

96. Priemonės, padedančias labiau pažinti Kristų, Bažnyčią, Kunigystės (Šventimų) ir Santuokos sakramentus, pasauliečių pašaukimą ir pan., pvz:

- parinkdama atitinkamą literatūrą;

- siūlydama temas bendruomenės susirinkimams;

- rengdama teologinio ugdymo seminarus;

- organizuodama susitikimus su žmonėmis, atsakingais už pašaukimų ugdymą;

- suteikdama galimybę pasauliečiams klausytis paskaitų Teologijos fakultete ar kitur.

Ženkla, žymintys etapo pabaigą

97. Šis etapas baigiasi, kai:

- pasirenkamas gyvenimo luomas arba nusprendžiama „gyvenimą taisyti“ (arba abiem atvejais);

- galutinai apsisprendžiama už KG bendruomenę, tai viešai išreiškiant **nuolatinu asmeniniu įsipareigojimu**.

98. **Gyvenime naujosios aplinkybės pasireiškia taip:**

- Atlikus asmeninę ir bendruomeninę išvalgą, aiškiai matomi Dievo valios ženklai mūsų luome ir gyvenime (darbas, profesija, jausminiai ryšiai, gyvenamoji vieta, studijos ir t. t.).

- Gyvenimo luomo pasirinkimas (ypač jauniems, dar nesusituokusiems), atveria daug pašaukimo kelių: kunigyse, vienuolinį gyvenimą, santuoką, viengungišką gyvenimą ir t. t.

- Pasirinkimui vis labiau apimant įvairius gyvenimo aspektus, atsiranda tam tikras jausmų, dvasinis ir profesinis stabilumas.

- Stiprėja įsitikinimas, kad Viešpats kviečia gyventi ir tarnauti Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenėje.

- Asmeniškai ir bendruomenėje stengiamasi suvokti, kaip atsiliepti į tai, ko Viešpats prašo iš kiekvieno nario ir grupės.

- Narių dvasinio augimo dėka grupė įgyja savo tapatybę, stiprėja jos vienybė. Grupė tampa išskirtine bendruomeninės išvalgos vieta.

- Prisiimdami atsakomybę už konkrečią tarnystę, nariai įsitraukia į veiklą, galinčią iš jų pareikalauti laiko, lėšų ir net aukos.

Apaštalinės išvalgos etapas

Tarnauti dar labiau – ir tik iš meilės

99. Nuolatinis įsipareigojimas duodamas ne vien dėl apaštalavimo. Šiuo laikotarpiu, ieškodami ko nors gilesnio ir pastovesnio, suvokiame, kad mes ne vien tik siunčiami ką nors atlikti, bet kad esame **visateisiai pasiuntiniai** – kaip Jėzus.

Štai kodėl mes įsipareigojame suteikti apaštalinę prasmę visam savo gyvenimui: šeimai, darbui, visuomeninei veiklai, Bažnyčiai, laisvalaikiui, ligai ar netgi mirčiai (savo ir kitų). Dėkodami Dievui už šią dovaną, mes prisiimame įsipareigojimą, leidžiantį mums darbuotis su Jėzumi Kristumi kuriant Tėvo karalystę.

100. Mūsų siuntimas vyksta pasitelkiant įvairias priemones. Priimdami sakramentą, gauname ypatingą misiją. Pvz., Krikštas ir Sutvirtinimas gana reikliai mus kviečia tapti apaštalais, pasiūstais atlikti Jėzaus misijos, palenkiant jai visa kita. Priimdama apaštalinį KG bendruomenės gyvenimo būdą, Bažnyčia priima ir mūsų apaštalavimo išraišką; taip pat ir konkrečias misijas, kurias vyskupai patiki KG bendruomenei tiek savo iniciatyva, tiek KG bendruomenės prašymu.

101. Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė apibūdinama kaip „apaštalinio įžvalgumo“ bendruomenė, kadangi atidus jos narių įsiklausymas, kūrybingumas ir iniciatyvumas padeda atpažinti Dievo balsą kitų žmonių reikmėse ir prašymuose, kurie KG bendruomenei perduodami per jų vadovus (*Bendrieji principai*, 6, 8, 13b, 14).

102. KG bendruomenei kontemplanuojant Kristaus kvietimą, užmezgami labai gilūs santykiai, ugdomos tvirtos vidinės nuostatos: intymi bendrystė su misiją atliekančiu Kristumi, tikėjimas jo gelbstinčia meile ir galia, klusnumas Šventosios Dvasios paskatoms, dėmesingumas kitų problemoms, apaštališkas gailėstingumas, supratingumas, švelnumas, užuojauta, ištvermė sunkumuose, atkaklumas įveikiant bet kokias klasines ir ideologines kliūtis.

103. KG bendruomenės misija neapsiriboja atskirais asmenimis ar išskirtine veikla; ji apima visas sritis, į kurias Dievas nori mus pakviesti darbuotis: Bažnyčių ir pasaulį, aplinkinius ir kitus žmones, šeimą, profesinę veiklą, kultūros, socialines ar industrines organizacijas, politinį gyvenimą ir t. t.

104. Nustatydamas veiklos prioritetus, KG bendruomenė pirmenybę teikia tam, kas neatidėliotina ir visuotina, pvz., nelygybei tarp turtingųjų ir vargšų, kultūrų evangelizacijai ir krikščionių vienybei (*Bendrieji principai*, 8d).

105. Stengiamasi išlaikyti įtampą tarp žmogiškojo ir krikščioniškojo gyvenimo, tarp asmeninių ir bendruomeninių apaštalinų užmojų ar bendradarbiavimo su kitais. Tam, kuris kurdamas Karalystę šiame pasaulyje savo gyvenimo prasmę atpažįsta tarnavime kitiems ir yra pašauktas tapti socialinių bei kultūrinių pokyčių nešėju, visiškai natūralu gyventi „nuolatinės parengties“ būsenoje. Raktiniai žodžiai čia yra įžvalgumas, atsidavimas ir įsitraukimas.

Apaštalinės įžvalgos etapo ypatybės

106. Siekiamas patyrimas:

- Leisti Kristui ir jo gelbstinčiai jėgai veikti mūsų gyvenime. Asmeninis apaštalavimas (šeima, draugai, parapija, artimieji, tėvai, darbas, laisvalaikis) ne tik būtinas ir nepakeičiamas, bet daugumai yra esminis bei konkrečiausias misionieriškos tarnystės būdas.
- Stengtis likti „kontempliatyviems veikiant“ ieškant būdų, kaip stip-

rinti visokeriopą bendrystę su Dievu ir savo artimu, dėkojant, meldžiantis, mielai atsiduodant tarnystei.

- Įprasti naudotis asmenine ir bendruomenine įžvalga, priimant asmeninius ir apaštalinius sprendimus.
- Dar labiau vienyti tikėjimą ir gyvenimą bei tikėjimą ir teisingumą.
- Lavinti visuotinumą ir ekumenizmo pojūtį; vis aiškiau jausti, kokios tarnystės reikia labiausiai, ir kiek įmanoma geriau į šį poreikį atsiliepti.
- Išmanyti metodiką, kaip parengti, įgyvendinti ir įvertinti apaštalinius ar socialinius projektus.

107. KG bendruomenės siūloma pagalba ir priemonės:

- Bendruomenė padeda asmeniškai susitikti Jėzų maldoje, sakramentuose ir gyvenime.
- Susitikti Dievą ir vienyti su juo veikloje padeda apaštalinė malda.
- Įžvalgumą lavinantys seminarai, skirti svarbiausiems mūsų būties momentams: santuokai, profesinei veiklai, pilietiniam gyvenimui ir t. t.
- Naudojimas struktūromis, tinkamomis organizuotai apaštalinei tarnystei.

KG bendruomenės įnašas apaštalinio įžvalgumo etape

108. • Kasdieninis gyvenimas, asmeniniai ir apaštaliniai planai grupės susirinkime tampa svarbiausi. Tai – mūsų buvimo drauge, įsiklausymo ir įžvalgumo pagrindas. Bendruomenės susirinkimai lengvina asmeninę ir bendruomeninę įžvalgą, padeda pakelti kančią ar netekties skausmą.

- Asmeninio ir bendruomenės apaštalinio įžvalgumo būtinumą lemia apaštalinės KG bendruomenės veiklos plėtra. Įžvalga praktikuojama visuose veiklos lygmenyse, pradedant kiekvienu nariu, kuris savo kasdiene peržvalga įvertina Viešpaties kvietimą tarnauti Jam, tarnaujant kitiems (*Bendrieji principai*, 12a).
- *Gyvenimo peržvalga* tampa bendruomenine apaštaline įžvalga.
- Skatinamas dažnas **asmeninis dvasinis palydėjimas**. Sutuoکتiniai kartais gali būti palydimi drauge.
- **Dvasinės pratybos** 5–8 dienų rekolekcijose tampa visų pratybų patirties „ignaciškuoju pakartojimu“.
- Nustatoma tam tikra bendruomeninė įmoka solidarumo fondui įsteigti.

Vietos ir nacionalinės bendruomenės turi padėti pagrindus nuolatiniam ugdymui ir juo rūpintis.

109. Vyresnio amžiaus Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės narių ugdymo seminarai daugiausia turėtų būti skirti šeimos, profesinei ir visuomenei etikai, gilinimuisi į Šventąjį Raštą, Marijos vietai Bažnyčios slėpinyje atskleisti ir t. t. Kitos temos priklauso nuo konkrečios šalies. Tai gali būti tarpreliginis ar tarpkultūrinis dialogas ir pan. Nacionalinės KG bendruomenės tarnystės grupei (tarybai) parengus atitinkamą bibliografiją, šios temos gali būti nagrinėjamos grupės susirinkimuose.

110. Šį dokumentą baigiame citata iš paskutinės šv. Ignaco Dvasinių praktikų pastabos:

*Labiau už viską turime vertinti
uolų tarnavimą Dievui, mūsų Viešpačiui,
iš grynų meilės.*